

Herbert Madinger

BUDITE PRIPRAVNI!

Herbert Madinger

BUDITE PRIPRAVNI !

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
505

Uređuje i odgovara
IVAN ZIRDUM

Računalni slog
MARKO ŽEŽELJ

Izdavač
Karitativni fond UPT
“NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU”
ĐAKOVO

ISBN 953-208-176-3

Tisak
nipOS, Osijek

HERBERT MADINGER

BUDITE PRIPRAVNI !

ĐAKOVO, 2005.

Naziv izvornika
HALTET EUCH BEREIT !

Austrijski izdavač
ERZDIÖZESE WIEN
KATH. GLAUBENSINFORMATION
2000

Slika na omotu
KRIST NA POSLJEDNJEM SUDU, 1536.-41. FRESKO
(Michelangelo, 1475.-1564., Sikstinska kapela, Vatikan)

S njemačkog prevela
INGEBORG GOČEV

Knjiga se može naručiti na adresu
Knjižnica
U PRAVI TRENUTAK
31400 ĐAKOVO, pp 51
Tel./fax: (031) 811-774

Dragi prijatelji!

U našem vremenu mnogi su odbacili Boga. A s tim su izgubili pravo na vječni život. Jer Bog sam je beskrajni život koji nikad ne prestaje. Tko se nje ga odreče, usahnut će kao stablo bez korijena. To je svršetak.

Čuvaj se! Ne daj da tama pobijedi u tebi. Grijeih je odvajanje od Boga. Ne daj da grijeh prevlada u Tebi, jer je strašno biti daleko od Boga. Mi sad živimo u vremenu koje je slično vremenu prije općeg potopa. Ni onda ljudi nisu mislili o svojem bezbožnom životu, nego su ismijavali onoga koji ih je opominjao. Dok konačno nije došao potop i sve potopio. Prijatelju, danas se traži puno napora da nas opća ravnodušnost ne povuče za sobom.

Isus će doći da spasi ovu Zemlju. On će doći svima koji ga ljube, traže i iščekuju. Prijatelju, traži Isusa u molitvi! Onda će On doći k tebi i ostati uvijek s tobom. On će dati tvom srcu mir Božji, i onu radost koja sve prožima i ispunja “Budite dakle budni! Budite pripravn!”!

To ti želi tvoj

dr. Herbert Madinger

“Zato i vi budite pripravní”

Treba biti spreman za Gospodnji dolazak

“Neka vam bokovi budu opasani a svjetiljke zapaljene!

I budite slični onima što čekaju svoga gospodara kad se vraća sa svadbe, da mu odmah otvore čim dođe i pokuca.

Blago slugama koje gospodar, kad dođe, nađe gdje bdiju! Zaista, kažem vam, sam će se pripasati, a njih posaditi za stol te ih dvoriti.

I dođe li u drugu ili treću noćnu stražu, blago njima ako ih tako nađe!

Ovo upamtite: kad bih znao domaćin u koji će čas doći lopov, ne bi dopustio da mu kuću prokopa!

Zato i vi budite pripravní jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate!”

Lk 12, 35-40)

Odakle je ranokršćanska Crkva crpila svoju snagu i čvrstu nadu? Iz silnog, zbiljskog iščekivanja povratka Gospodina, koji je On sam najavio: “Sin Čovječji doći će u čas kad mu se ne nadate”! To čvrsto vjerovanje davalo im je hrabrost, da žive, makar malobrojni, tako jednostavno, kako im je to Isus svojim primjerom pokazao. Žarki usklik iščekivanja kršćanske prackrke bio je “Dođi, Gospodine Isuse”! (Otk 22,20).

Pitaš se: “Je li to iščekivanje bilo opravdano? I je li ono i danas na mjestu”? Prijatelju, taj ponovni dolazak Gospodinov odvija se na različite načine, stupnjevito. Neke si već mogao vidjeti, a druge još ne. Dolazak Gospodnji na ovaj svijet sličan je životu jednog stabla. Najprije dolaze listovi, zatim cvjetovi, a onda plodovi. Tako je i s kraljevstvom Božjim, koje Gospodin donosi na zemlju. On sam je već bio početak takvog kraljevstva Božjeg, klica, pupoljak: “Ako li ja Božjim prstom (Duhom Božjim) izgonim zle duhove, znači da je došlo k vama kraljevstvo Božje (Lh 11,20). Isus Krist je bio početak kraljevstva Božjeg.

No, Isus je obećao da će svoje učenike nakon svoje smrti samo na kratko napustiti, i da će ga oni uskoro opet vidjeti: “Još malo pa me nećete više vidjeti, i opet malo pa ćete me vidjeti” (Iv 16,16). Učenici su ponovno vidjeli Isusa, kad im se on

nakon uskrsnuća ukazao! Ali to još nije bio potpun događaj njegovog dolaska, jer čak i nakon pojavljivanja Uskrsnuloga, neki su sumnjali (Mt 28,17). Ta sumnja nestala je iz njihovih srdaca tek onda kad je Isus na Duhove, na posve novi način, došao izravno u njihova srca! Onda više nitko nije sumnjao. Jer Isus je tada došao svakom pojedinom, potpuno osobno, po Duhu Svetomu. Sad je Isus bio u njima, kako im je obećao: “Primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete Mi biti svjedoci...” (Dj 1,8).

Prijatelju, takav način “ponovnog dolaska Gospodina” možeš i ti doživjeti. Ti ga moraš čak posve osobno doživjeti. Jer Isus ti je obećao da će on osobno doći k tebi ako ga ljubiš. Onda će on doći i u tebi se nastaniti (Iv 14,23). Ti ne smiješ živjeti na ovom svijetu kao neko napušteno siroče, nego moraš sam Isusa ugledati i u njega vjerovati, jer on u tebi stanuje. “Neću vas ostaviti kao siročad. Vratit ću se k vama. Još malo i svijet me neće više vidjeti, a vi ćete me ponovno vidjeti, jer ja živim, i jer ćete i vi živjeti” (Iv 14,18). Kad Gospodin dođe k tebi potpuno osobno, onda ćeš taj dolazak Gospodinov vidjeti, doživjeti i iskusiti: po miru Božjem u svojem srcu, po njegovoj radosti, koju ti on poklanja. I po unutarnjem svjetlu koje ti on daje. Ti ćeš nešto “vidjeti”! i po tome će tvoja vjera ojačati.

Taj dolazak Gospodinov dovršit će se na svršetku vremena. Onda će se vidjeti svi polodovi Duha Svetoga! Jer Gospodin Isus će na ovoj zemlji uspostaviti svoje kraljevstvo ljubavi, radosti i mira, kraljevstvo koje ne će nikad propasti, jer će biti duboko sazdano u Bogu; kraljevstvo puno milosrđa i molitve; kraljevstvo u kojem Bog sam stanuje među ljudima. "On će stanovati među njima, oni će biti njegov narod, i on, sam Bog, će biti s njima. On će otrti svaku suzu s njihovih očiju" (Otk 21,3).

Zašto će Isus na svršetku vremena ponovno doći? Prijatelju, zato jer čovjek bez Boga jednog dana dolazi do kraja svojih mogućnosti. Sila zla bit će onda očevitna: razorene obitelji, razorena stvorenja, uništene duše, opustošena zemlja. To je "griješ svijeta"; da je napustio Boga i otišao svojim putem. Griješ je odvajanje. To je smrtonosno. I zato će Isus ponovno doći: On će obnoviti zemlju. On će uspostaviti svoje kraljevstvo pravednosti i mira. Kraljevstvo Božje.

A ti ćeš Gospodina vjerojatno puno prije vidjeti vlastitim očima. On će k tebi doći kad ti dođeš k njemu: u trenutku svoje smrti. Onda će za tebe osobno biti "propast svijeta". Onda će se ugasiti za tebe zemaljska svjetla i zasvijetliti vječno svjetlo. Zato ti Isus govori posve osobno: "Budi pripravan! Jer Sin Čovječji doći će u čas kad ga ne očekuješ".

Riječ pripravan znači biti spreman za put. U starom njemačkom riječ “pripravan” značila je već “putovati”. Prijatelju, kad Bog pokuca na tvoja vrata, moraš biti spreman za put! Jesi li pripravan? Jesli li spreman za put?

Isuse, molim te zato za budno srce!
Tako često si već pokucao na moja vrata.
Htio si ući u moj život.
A ja sam bio zaokupljen koječim,
i nisam Te čuo.
“Nisam bio kod kuće”.
Moje srce nije bilo budno.
Isuse, daj mi budno srce.
Htio bih Ti otvoriti, kad dođeš.
Dođi, Gospodine Isuse!

Vjerman čovjek

Tada ga Petar zapita: "Gospodine, govoriš li tu usporedbu nama ili svima"?

"Tko je dakle – reče Gospodin – onaj vjerni i razboriti upravitelj koga će gospodar postaviti nad svojom služinčadi da im u pravo vrijeme daje hranu?

Blago onomu sluzi koga njegov gospodar, kada dođe, nađe da radi tako!

Uistinu će ga kažem vam, postaviti nad svim svojim imanjem.

Ali ako taj sluga pomisli u svom srcu: 'Moj gospodar zadugo neće doći' te počne tući sluge i sluškinje, jesti, piti i opijati se, doći će gospodar toga sluge u dan kad ga ne očekuje i u čas u koji i ne sluti te će ga strogo kazniti i dodijeliti mu sudbinu među nevjernicima.

(Lk 12, 41-46)

Kad je Isus pozvao svoje učenike, da budu pripravnici za dolazak Sina čovječjega, upita ga Petar, kako se mogu na to pripremiti, i na koga je zapravo pri tom mislio. Tada je Isus ispričao prispodobu o vjernom čovjeku; budite kao vjerni upravitelji! Vjeran u malim stvarima svakidašnjice; vjeran u svojim dužnostima i poslu; vjeran u svojem zvanju i obitelji. Onda ćeš biti pripravan, kad dođe Sin čovječji.

Vjernost je danas postala rijetko čuvena riječ. Zato jer ju je gotovo istisnula riječ "sloboda". Ali ne ona sloboda na koju Bog misli; jer Bog pod slobodom misli na nešto drugo. Sveto pismo veli: Gdje je Duh Gospodnji ondje je sloboda (2 Kor 3,17). Sloboda je dakle tamo, gdje je čovjek u srcu po ljubavi vezan! Onaj tko ljubi, taj je slobodan čovjek! On čini sve iz ljubavi, i zato iz slobode! Ne prisilno. On se zauzima jer ga nešto veseli, a ne radi novca. On djeluje u miru srca, a ne u neobuzdanoj gramzljivosti ili pohlepi za vlašću. Ona sloboda na koju Bog misli vlada tamo gdje je Duh Božji! Tamo gdje postoji savjest, tamo je sloboda. Gdje savjest postaje sve slabija, tamo nema prave slobode nego buja nešto drugo. Tamo umjesto slobode nastaje samovolja, sebičnost, svojeglavost. Prijatelju, prava sloboda je tamo gdje je čovjek u duši povezan s Bogom: po ljubavi, slobodi i sa-

vjesti. Gdje vlada takva sloboda kakvu Bog želi, tamo je i vjernost!

Vjernost je plod Duha Božjega (Gal 5,22). Vjernost je prokušana ljubav. Vjernost je jakost i pouzdanost ljubavi. Vjernost je divan znak da ljudi jedni druge poštuju, cijene, gledaju kao blago koje žele sačuvati. Kako je divan čovjek koji je vjeran! Vjeran kao muž; vjeran i pouzdan u svojem poslu; vjeran kao žena, vjeran kao majka svojoj djeci. Isus veli u toj prispodobi: budi vjeran čovjek! Onda ćeš biti pripravan kad Bog dođe k tebi. Ako si bio vjeran u malim stvarima, on će ti povjeriti velike stvari!

Mnogi danas uopće više ne vjeruju da još postoji prava vjernost. Oni misle da je povezanost, koja vrijedi zauvijek, nemoguća. "Tko može reći o sebi da će biti vjeran do smrti"? Svako obećanje vjernosti izgleda im zato praznim, nenaravnim neljudskim. Zato jer čovjek zapravo ne može raspolagati svojom vlastitom budućnošću. Tako oni vele. Tko zna što će biti sutra? Zato ima danas tako puno veza "do opoziva"; tako puno neobaveznih veza. Prijatelju, zar čovjek zbilja nema snage vezati se zauvijek? Zar čovjek ne može biti vjeran?

Pravu ljubav zapravo nitko ne može obećati oslanjenjući se na sebe. Jedino Bog sam može nam darovati takvo predanje i ljubav koje nas čine spo-

sobnim za stalnu vjernost. Tko se veže uz Boga taj od Boga prima takvu ljubav koja je vjerna i čini vjernim! Prijatelju, to je velika tajna: prava, vjerna ljubav dolazi od Boga! “Ljubav dolazi od Boga. I tko god ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga” (1 Iv 4,7). Tu je presudna točka: naraštaj koji je napustio Boga i ne priznaje više Boga, zapravo i ne može biti vjeran! Zato jer on nema onu ljubav koja dolazi od Boga. A onaj tko je čovjek vjernosti, čovjek prave ljubavi, takav dolazi od Boga i priznaje Boga tko ostaje u toj vjernosti i ljubavi, taj ostaje u Bogu i Bog ostaje u njemu (1 Iv 4,17).

Riječ “vjeran” ide zajedno s riječju “pouzdavati se” i “uzdati se”. Tko je vjeran, u njega se može pouzdati. Taj te neće ostaviti na cjedilu. Na njega se možeš osloniti. Prijatelju, imaš li oko sebe ljude na koje se možeš osloniti, koji su vjerni? I obrnuto, jesi li ti sam takav čovjek u kojega se netko može pouzdati, koji je vjeran? Jesi li vjeran i onda kad dođu trenuci krize? Kad je teško? Kad drugi zaluta, dospije u nevolju, krene stranputicom? Ostaješ li vjeran nekomu i kad taj čini ludosti i zataji? Bog nam ostaje vjeran. I onda još. To je vjernost. To je ljubav.

Riječ vjernost označuje i stalnost; biti čvrst kao tvrdo drvo, kao hrast. Nevjernost počinje tamo gdje je sve postalo klimavo: klimavi moral, nesigurni

govor, klimavi život, nepouzđani prijatelj, nepouzđane veze. Ako se ljudi zapuste i posve rasklimaju i raspuste, i dospiju u rasulo, tada vjernost nestaje. Prijatelju, ostani čvrst. Ako si vjeran čovjek, Gospodin će ti povjeriti nešto veliko.

Gospodine, hvala Ti, što si mi
tako dugo ostao vjeran!
Nisi me ostavio na cjedilu,
kao što sam ja Tebe ostavio!
Da, Gospodine, ja sam te često zanemario,
ali ti mene nisi ostavio.
Bio sam često daleko od Tebe,
ali Ti si ostao sa mnom.
Ti me nisi pustio da padnem,
nego si mi pružio ruku
i uspravio me.
Hvala Ti za Tvoju vjernost!

Oganj Božji

Treba se opredijeliti za Isusa

“Došao sam da bacim oganj na zemlju, pa kako bih želio da se već zapalio!

Moram primiti krštenje. Kako sam tjeskoban dok se to ne izvrši.

Mislite li da sam došao donijeti na zemlju mir? Ne, kažem vam, nego razdor.

Od sada će, uistinu, u jednoj kući od pet članova biti zavađeni: trojica s dvojicom, dvojica s trojicom; zavadit će se otac sa sinom, a sin s ocem, majka sa kćeri, a kći s majkom; svekrva sa snahom, a snaha sa svekrvom”.

(Lk 12, 49-53)

Tko je ikad istinski ljubio, taj zna: ljubav je plamteći oganj. On zahvaća čitavog čovjeka, ne samo njegove vanjske osjećaje i strasti, nego i njegovu nutrinu; kao skriveni žar koji obuzima i mijenja čitav život. To je logika ljubavi. Samo onaj koji joj se predaje, ima ju cjelovitu. Tko se sklanja od tog plamtećeg ognja, ostaje hladan. Ljubav ga zapravo nije ni zahvatila.

Prijatelju, shvaćaš li, zašto svi sveci vele: "Naš Bog je oganj koji proždire"? (Heb 12,29). "Bog je ljubav"! (1 Iv 4,8). I zato je on oganj što proždire. (Iv 4,24). On će nas posve obuzeti; sve naše sile i čitavo naše srce. Bog je ljubav; i zato će on posve biti tvoj, i ti moraš potpuno pripasti njemu. To je logika Boga, logika ljubavi, logika svetih; svih ljudi koji zbilja vjeruju. Ako uistinu ljubiš Boga, postat ćeš mu sličan. Tako kako se to događa svima koji ljube. On će ti dati svojega Duha istine, ljubavi, predanja i žara. On će te oplemeniti kao što se zlato u vatri kuša. (1 Pt 1,7). On će te promijeniti do tvojih najdubljih osjećaja. To će biti onda mir Božji u tebi, svršetak straha i slijepih požuda, svršetak nasilničkog ponašanja i sebičnosti. Tko pusti da ga obuzme oganj Božji, postat će raspoloživ za Boga, kao služavka ili sluga, kao oruđe u rukama Božjim. Ti pripadaš Bogu, i Bog pripada tebi. Ti si s Bogom, i Bog je s tobom. Kad te oganj Božji sve-

ga prožme, onda mu postaješ sličan, ali i potpuno ispunjen njime. Ti si postao dionik Božje naravi (2 Pt 1,4).

Isus je došao da nas ispuni tim ognjem Božjim. Ivan Krstitelj je pozivao ljude na obraćenje i krstio ih u Jordanu vodom, kao simbolom čišćenja srca. Ali taj oganj Božji nije im mogao dati: “Ja vas istina krstim vodom. Ali dolazi jači od mene. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem”! (Lk 3,16). Isus daje toga Ognja Božjega, Duha Svetoga. Tko pusti da ga on obuzme, taj “će izgubiti svoj život”, svoj sebični život. Jer će biti sav uronjen u ljubav Božju. On ulazi u Ljubav Božju i postiže novi život: život ljubavi Božje. To je krštenje Duhom Svetim i ognjem.

No, u nama se nešto opire tom zahvatu ljubavi. U nama se javlja otpor. Čovjek želi sačuvati svoju samostojnost. On želi “biti slobodan” i “ostati slobodan”. On se ne želi “vezati”, “ne želi nikome “pripadati”, ne želi biti na raspolaganju”. I uopće se ne želi promijeniti, postati drukčiji. To je u nama “stari Adam”, otpor, duh protivljenja, krhki čovjek, koji se opire predanju i da ga netko obuzme. Moderno je “biti hladan”. Čovjek ne želi da se netko zagleda u njegovo srce, ne želi da netko uđe u njegovo srce. Čak ni Bog! Prijatelju, to je tragedija

čovjeka: "čovjek čuva svoj život", (Lk 1,24), ali on ga čuva od ljubavi, od Boga, od Ognja Božjega. I zato ostaje hladan, bez ljubavi, bez Boga. Čovjek je "svoj život izgubio" (Lk 9,24). On je izgubio ljubav. On je proigrao najveću mogućnost svojega života.

To je najjači razlog zašto svatko tko nosi oganj Božji nailazi na protivljenje, mržnju, pakost, proganjanje, klevete. To je "krštenje krvlju" svih učenika, svih svetaca, svih priznavalaca i vjerovjesnika. To je i najdublji razlog zašto je Isus bio raspet: htjeli su konačno ugasiti Oganj Božji! Htjeli su ukloniti taj "kamen smutnje". A Isus je tu pokazao krajnji znak svojega predanja i ljubavi: krštenje krvlju na križu. Od tog Ognja Božjeg on je "izgorio" i umro. Od onda On je luč, svjetlo koje svijetli, da rasvijetli noć ovoga svijeta i ogrije ohladnjela srca.

Svatko, tko se daje zahvatiti tim ognjem Božjim, naići će na otpor i protivljenje. Ljudi ne žele da Bog uistinu zavlada njihovim životom. Jer onda bi oni izgubili svoju neovisnost. To je logika grijeha. Čovjek ne želi biti "sluga Božji" ili "službenica Božja". On ne želi "pripadati Bogu". Ni onda kad Bog njega traži. Zato dolazi naviještanjem istine svugdje do rascjepa, odvajanja, razdora. Jedni se daju zahvatiti ognjem Božjim, a drugi se snažno

opiru tome. Jedni se odlučuju za predanje Bogu, a drugi za samovolju.

Prijatelju, daj da oganj Božji gori u tebi! Jer ljubav Božja želi te obuhvatiti čitavoga.

Isuse, zašto se ja tako jako opirem
Tvojoj ljubavi?
Znam, Gospodine, zašto je to tako:
Ja se opirem križu,
koji je povezan sa svakom pravom ljubavlju.
Gospodine, uzmi me pod svoj križ,
Jer ja želim ljubav,
ja želim Tebe.
ja želim Boga.
Gospodine, daj mi da se odlučim za Tvoj križ!

Znakovi našeg vremena

Znakovi vremena

A mnoštvo reče: "Kad vidite oblak da se diže na zapadu, odmah kažete: 'Dolazi kiša', i bude tako.

Kad vidite da puše južnjak kažete: 'Bit će sparina', i bude.

Licemjeri! Znae presuditi izgled neba i zemlje. Kako onda ne prosudite ovo vrijeme?

Zašto sami od sebe ne sudite što je pravo?

(Lk 12, 54-57)

Da prepoznamo znakove svoga vremena, ne treba nam znanstveno obrazovanje, je je to pitanje srca. Ako srce otvrdne, ono ih ne može raspoznati.

A ako je srce okrenuto prema Bogu, onda ono i danas prepoznaje znakove Božje, znakove krize, znkove oluje koji nas opominju: "Obrati se dok imaš vremena, jer dolazi oluja"! Znakovi našeg vremena pokazuju da se događa nešto loše. Božja opomena glasi: "Ne idi tim putem dalje! On te vodi u propast".

U svoje vrijeme doživljavamo (prvi put u povijesti čovječanstva) da je čitava Zemlja ugrožena. Ne samo pojedini narodi, ili samo jedan kultni krug, ili samo jedno životno područje, nego sav život na ovom planetu; šume i plodno tlo, vode i klimatske prilike, zrak i sam čovjek: njegovo zdravlje, njegovo izvorište, njegova obitelj u kojoj odrasta i odgaja se; grad u kojem živi, i religija koja mu pokazuje put i cilj. Koji znakovi bi još morali doći da bi ljudi shvatili Božje znakove i probudili se? U velikim gradovima polovica svih brakova se raspada; svako drugo dijete se ubija u majčinom krilu; pritiskom i snažnom propagandom razara se vjernost između muža i žene; deset zapovijedi Božjih se odbacuju. To je prekid sa svim tajnama. Ne priznaje se razlika između dobra i zla, svetog i grješnog, savjesti i suda Božjega. Gdje se prestaje moliti, nastaju nepravde, sukobljavanja, laž i opsjena.

Što se može učiniti da bi se stanje promijenilo? Da bi se kriza svladala? Da bi se Zemlja očuvala od

“apokaliptičkih jahača” (Otk 6,1-8): ratova među narodima, građanskih ratova, nestašice i gladnih godina, bolesti i masovnih pogibija?

Ima li još uopće ikakav izlaz iz te pogubne krize? Bog govori da ima. On ima za grješnika uvijek jedan izlaz otvoren. Povratak u Očev dom otvoren je i danas čitavom svijetu. Ali ozdravljenje mora započeti od temelja, od srca svakog pojedinca. Nema obraćenja, ni spasenja, ako se hoće promijeniti samo sustav, a ne i čovjeka. Bog veli: Čovjek se mora promijeniti! Mora se obratiti srcem! Onda će na svijet doći ozdravljenje, mir i ljubav. Ozdravljenje će se postići tako da se život ponovno postavi na čvrste temelje: na Boga i savjest, dužnosti i odgovornosti, na pravednost i milosrđe, na ljubav i molitvu. To je povratak Božjim zapovijedima, povratak riječi Božjoj, povratak molitvi i životu s Bogom.

Sva otvorena pitanja našeg vremena može se riješiti. No, sve to zahtijeva visoku cijenu: spremnost na velike žrtve. Pitanje brojnih rastava brakova može se riješiti: to zahtijeva povratak vjernosti, samosvladavanju i unutarnjoj povezanosti. Pitanje zanemarene djece može se riješiti: to zahtijeva brižljivi odgoj i vrijeme za takvu djecu! Pitanje umiranja šuma može se riješiti, ali zato bi mnogi trebali odu-

stati od nepotrebnog korištenja automobila, smanjiti trošenje energije, ne živjeti na rastrošnim način. Pitanje sve brojnijih duševnih oboljenja može se riješiti, ali za to treba više mira i zaštićenosti u obiteljima, više ljubavi i smislenosti, više srca jednih za druge. Milijune koji će slijedećih godina umrijeti od gladi moglo bi se spasiti i zaštititi, ali za to treba pravednosti i milosrđa. Ljubav ima svoju cijenu. Obraćanje zahtijeva napor povratka počecima; ponovno započeti; učinjeno dovesti u red; zanemareno nadoknaditi; oboljelo izliječiti. Tko je dugo prekomjerno pio, neće moći svoju jetru preko noći izliječiti. To može uspjeti samo uz žrtve i odricanja. To je tajna križa. Bez križa ljubav ne uspijeva, bez križa nema spasenja.

Možeš reći: "Što koristi, ako ja odustanem od auta, kad stotine tisuća i dalje jure cestama"? Prijatelju, Gospodin je spasenje učinio ovisnim o pojedincu! Tako je bilo s prorocima, s Isusom, i svim svetima. Po njihovom naviještanju, ili po tihoj molitvi jednog brata Klause događa se veliki čin, djelo spasenja. Gospodin ti je dao svjetlo! (Mt 5,14). Čak i malo svjetlo, u dubokoj tami, svijetli na daleko. Živi svoju vjeru! Ispovijedaj svoju vjeru! Idi Kristovim putem! On je Put izbavljenja. On je Put u život. On je izlaz iz krize. Idi tim uskim putem! Mnogi će te na tom putu slijediti.

Isuse, Ti si rekao:
“Šaljem vas kao ovce među vukove”.
Da, Gospodine, tako se to čini i meni!
Kao janje među vukovima.
Htio bih živjeti tako, kako si Ti govorio,
ali vukovi mi prijete,
pa i ja “zavijam” kao i oni
i živim kao oni.
Isuse htio bih živjeti kao Ti,
ali svijet me vuče sa sobom,
kao snažna bujica.
I tako ja živim bez molitve, bez Boga,
bez smisla.
Isuse, izbavi svoju ovcu iz jame!
Inače ja ću ovdje propasti.

Obrati se dok još imaš vremena

Dakako, kad ideš sa svojim protivnikom k poglavarstvu, nastoj još na putu da ga se nagodbom riješiš, da te ne bi izveo pred suca, sudac predao sudskom ovršitelju, a ovršitelj bacio u tamnicu.

Kažem ti da nećeš odande izići dok ne platiš i posljednji novčić.

(Lk 12, 58-59)

Tko Boga nosi u srcu, taj vidi ovo vrijeme drugačije od onih koji Boga ne poznaju. Zato su u svim vremenima postajali muškarci i žene koji su bili nadahnuti Bogom i svoje suvremenike pozivali na obraćenje. Isus je stalno pozivao na takvo obraćenje. Čovjek naime ne može izbjeći sudu Božjem. Dugo se može zatvarati oči pred Bogom, bježati

pred njim i ne slušati njegov glas, oglušivati se i nastojati ne misliti na predstojeći kraj. Može se ljudima u lice govoriti: “Nemojte se uznemirivati”! Ali to ništa ne rješava. Pravo stanje se neće ništa izmijeniti. Jednog dana kraj će doći. Prijatelju, hoće li tada biti još vremena za obraćenje? Hoće li tada biti još snage za obraćenje srca?

S velikom vjerljivošću Isus veli u navedenoj prispodobi: “Nastoj se složiti s Bogom dok si još na putu”. Jer, kad budeš jednom stajao pred Sudom (Rim 14,10), moglo bi biti prekasno. Ako umreš sa srcem od kamena, ništa više ne možeš izmijeniti. Obrati se dok još imaš vremena!

Ipak, ova prispodoba veli i nešto vrlo utješno: i poslije smrti postoji još mogućnost opravdanja, “čišćenja srca”, “plaćanja naših dugova”! Prijatelju, to je znak ljubavi Božje. Prijatelju, ovdje na zemlji ostaje toliko računa “nepodmireno”. Toliko “prljavog rublja” ostaje “neoprano”. Tolike misli i osjećaji ostaju nepročišćeni. U procesu pročišćavanja nekon smrti, još puno toga treba biti “oprano” i dotjerano, dovedeno u red silom ljubavi i Božje blizine. Tek onda kad naše srce bude čisto, može Boga gledati. (Mt 5,8). Prijatelju, znak je Božje ljubavi kad ti Isus veli: “Kažem ti. Nećeš izići odande dok ne isplatiš i zadnji novčić”.

Pri tom će se odlučiti i tvoja vječnost: jesi li ti Boga primio u svoj život? Ili si ga “zaboravio”, potisnuo? Nisi ga htio vidjeti, niti čuti? Je li tvoje srce otvrdnulo prema Bogu? Sud Božji se sastoji u ovomu: vidjet ćeš ga takvim, kakav on jest! Ako si Boga prihvatio u svojem srcu, priznat ćeš ga u tom trenutku, i s ljubavlju mu radosno izići u susret! Ako si ga do zadnjeg trenutka potiskivao i tjerao, nijekao i odbijao, onda i u tom trenutku odluke ne ćeš htjeti ništa znati o njemu. Onda ćeš i u tom trenutku još reći: “On je moj neprijatelj! On mi oduzima slobodu! On me želi “pritisnuti” i “podjarmiti”. Onda ćeš propasti na “izlazu” u “slobodu”. Bog ti tamo ostavlja “slobodu”. “Slobodu” za “život bez Boga”. To je rekao: život bez Boga; život bez povezanosti istine i ljubavi; život “samoobožavanja”. To je pakao: kad se svi drže za “bogove” i zato su neprijatelji jedni drugima, jer se osjećaju od drugih ugroženi i porobljeni, potisnuti i bez povjerenja u ikoga... Prijatelju, kad umre srce, onda umre nebo. Jer nebo je ljubav. Nebo je ljubav bez kraja. Nebo je vječnost, jer ljubav nema svršetka. Nebo je Bog.

Kad Duh istine dođe na tebe, shvatit ćeš, da Sud Božji uistinu postoji. Jer onda osjećaš u svojoj savjesti taj apsolutni “Moraš”! ili “Ne moraš”! I onda znaš da nema više cjenjkanja. Bog zahtijeva istinu,

koju je sam utisnuo u tvoje srce. I ti znaš, da će doći dan, kad ćeš morati položiti račun o tome jesi li se odazvao na njegovu riječ.

Kad istinski prihvatiš sud Božji, onda će u tvoju dušu ući sila! To je sila kojom se ugroženi može spasiti iz svojeg stanja. Jer u smrtnoj opasnosti snage porastu do neslućenog. To su snage milosti i nade, snage Božje. Kad priznaš Božji sud, u tebi će biti snaga nade! Prijatelju, kad Duh istine sađe na tebe i ti ga primiš u svoj život, onda ćeš imati ljubav, vjeru i nadu! Onda ćeš opstati u onaj zadnji dan, kad budeš susreo Boga.

Gospodine, pomози mi, da se obratim!

Jer to je tako teško.

Ti govoriš tako tiho, a svijet govori tako glasno;

Ti si tako neprimjetan, a svijet je tako nametljiv!

Na sve stvari koje svijet nameće,

Ti dolaziš prekasno.

Gospodine, što moram činiti da se obratim?

“Moje dijete, ne idi širokim putem!

Ne izbjegavaj žrtvu.

Tamo gdje su vrata uska i put strm,

Tamo ćeš me naći”.

Dan Gospodnji

Ozdravljenje zgrčene žene u subotu

Isus je učio u subotu u jednoj sinagogi.

Tu baš bijaše neka žena opsjednuta osamnaest godina od duha koji je začetnik bolesti. Bila je zgrčena i nije se mogla uspraviti.

Kad je Isus opazi, pozove je k sebi te joj reče: “Ženo, oslobođena si od svoje bolesti”.

Tada na nju stavi ruke, a ona se odmah uspravi i poče slaviti Boga.

Nadstojnik sinagoge, srdit što Isus bijaše izliječio u subotu, reče narodu: Ima šest dana za rad! U te dane dolazite i liječite se! A ne u subotu”!

“Licemjeri! – odvrati mu Gospodin. – Ne driješi li svaki od vas u subotu svoga vola ili magarca od jaslara da ga odvede i napoji”?

A ovu Abrahamovu kćerku, koju sotona drži svezanu već osamnaest godina, nije trebalo osloboditi od ovih lanaca u subotu?!

Kako on to reče, zasramiš se svi njegovi protivnici a sav se narod radovao svim čudesima koja je Isus činio.

(Lk 13, 10-17)

Svi znamo takve likove: starice duboko pognute pod teretom života, sa štapom u ruci, pogleda uprta u tlo. One se više ne mogu uspraviti, jer su toliko zgrbljene da su pritisnute prema tlu. Čitav život morale su nositi terete od podruma do tavana: djecu, košare s rubljem, torbe za kupovinu, i mnogo, mnogo briga. Iscrpljene od života. Prijatelju Gospodin će se smilovati svim ljudima koji su čitav život bili opterećeni i mučili se preko svake mjere: “Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti” (Mt 11,28).

No, ima ljudi koji su i duševno iskrivljeni. Oni imaju “iskrivljena leđa” jer su išli “krivim putovima” i “činili krive korake”. Njihova su leđa iskrivljena, jer su se prilagodila pred nepravdom, i klanjala se “vladaru ovoga svijeta”. Oni nemaju ispravno držanje, ni uvjerenje, ni čistu savjest. Oni se prigibljaju pred svakim tko upravo drži vlast. Oni se okreću prema vjetru i zavijaju zajedno s vukovima

(drže uvijek s većinom). Tko ih plaća taj ih ima; i onda kad se radi o laži, zavodjenju, nepravdi. Oni su plaćenici, sluge koji se unajmljuju svakome tko ima novac i bogatstvo. Oni se prilagođuju svijetu i onda kad je svakome jasno da su ti puti naopaki. Oni ne pitaju za duh i istinu, nego za novac i materijalnu stranu. Vlastito uvjerenje za njih je luksuz. Savjest im izgleda kao utopija. Oni su toliko prilagodljivi da će danas odbaciti ono što su jučer hvalili, i obrnuto. To nisu ljudi “dosljednog držanja”. Dosljednost je za njih glupost; poštenje kao da ne postoji.

Prijatelju, takvi ljudi su duševni invalidi. Njihov pogled usmjeren je (samo) prema zemlji. Oni vide samo svijet i zemaljsko. Oni se ne mogu “više uspraviti”. Oni ne mogu više gledati prema gore, prema nebu, zvijezdama, Bogu i vječnosti. Oni su čašno ime “čovjek” izdali.

Isus je rekao: takvi ne-ljudi, koji ne mogu više dignuti svoj pogled prema nebu, nego se povijaju pred zlom, su “vezani od sotone”. Pučka mudrost veli o tome: ljudi koji su opsjednuti svojom karijerom, čestohlapljem, težnjom za vlašću; okovani svim mogućim ništavnostima; posve u vlasti koje se mogu kupiti i uživati; robovi svojih strasti. “Sotona ju je držao već 18 godina okovanom. “To se događa mnogima! U duševnom smislu, oni su

“okovani zlom”, “zarobljenici sustava”, “podložnici duha vremena”.

Gdje je ozdravljenje i oslobođenje za takve ljude koji svoj pogled više ne uzdižu k Bogu? Prijatelju, Isus je onu ženu ozdravio u subotu, u dan Gospodnji. Jer taj dan počinka Božjega ima taj smisao da svoj pogled ponovno uzdigneš prema nebu! Da ponovno postaneš “čovjek” u punom smislu riječi; a ne da radiš i dalje kao stroj. Prijatelju, ti moraš ponovno otkriti svoju dušu! Toga Gospodnjeg dana trebaš takav mir i pokoj u kojem ćeš spoznati: “Ja sam čovjek! Ja imam određeni cilj! Ja se mogu odlučiti između dobra i zla! Moj cilj je Bog i vječno”! Subota je u Starom zavjetu bila kičma religioznosti, ono najvažnije u vjerničkom životu. Čitav jedan dan u tjednu ljudi su bili slobodni, da nađu Boga, misle na njegove zapovijedi i putove i ispravljaju svoj život. Prijatelju, tu je rasla savjest! Tako se “iskrivljena kičma” opet ispravlja. Tako se “čovjek uspravlja” i uči opet uspravnom ponašanju u životu. Tako postaješ čovjekom! Jer onda ponovno znaš za dobro i zlo, za nebo, za Boga i sud, za istinu i poštenje.

Isus će i tebe “taknuti” i ozdraviti, kao i onu zgrčenu ženu. Ali ti moraš taj doticaj s Bogom sam tražiti! Tu nije dosta formalizam, čista rutina, nego Boga treba tražiti! Onda ćeš Ga naći, pa će On sta-

viti svoju ruku i na tebe i reći ti: “Budi slobodan od svojih patnji”! Neka dan Gospodnji bude i tebi pridržan za Boga!

Da, Gospodine, teška je bol
biti prignječen pod teretom zla!
Ne biti više uspravan čovjek;
biti izmučen krivnjom i sramotom;
biti vezan stvarima koje mrzimo,
a kojima ipak služimo
i podčinjeni smo im.
Gospodine tko će nas osloboditi?
Možeš li moj pogled opet uzdići
k Ocu na nebesima?
Gospodine položi svoju ruku na mene!
Takni moju dušu.
Spusti me Gospodine. Amen.

Zatvorena vrata

Odbacivanje nevjernih Židova i poziv poganimima

Tako je Isus prolazio kroz gradove i sela, učeći i putujući u Jeruzalem.

Najednom ga netko upita: "Gospodine, je li malo onih koji se spasavaju"?

"Trudite se – reče im – da uđete na uska vrata, jer će mnogi, kažem vam, tražiti da uđu, ali neće moći.

Čim ustane domaćin i zatvori vrata, vi ćete, ostanete li vani, početi kucati na vrata i govoriti: 'Gospodine, otvori nam!' A on će vam odgovoriti: 'Ne znam odakle ste'. Tada ćete početi govoriti: 'Jeli smo i pili s tobom, a ti si učio po našim ulicama'. Ali će vam on odvratiti: 'Ne znam odakle ste? Odstupite od mene svi zlo-tvori!' Ondje će nastati plač i škrgut zubâ kad vidite Abrahama, Izaka, Jakova i sve proroke u kraljevstvu Božjem, a same sebe vani istjerane.

Doći će od istoka i zapada, sa sjevera i juga, i sjest će za stol u kraljevstvu Božjem.

Tako ima posljednjih koji će biti prvi, i prvih koji će biti posljednji”

(Lk 13, 22-30)

Bilo kad, jedanput će doći kraj životu. “Knjiga života” (Otk 3,5) će se zatvoriti. Odluka je pala. “I gdje drvo padne, tamo i ostaje”(Prop 11,3). Što je čovjek sijao to će i žeti. “Ne varajte se: Bog se ne da ismijavati. Što tko sije, to će i žeti” (Gal 6,7).

Slušamo ove riječi i ne razumijemo ih potpuno. Jer određeni smo za život, a ne za smrt. I zato si uopće ne možemo zamisliti što to znači biti mrtav. To je izvan onoga što mi možemo shvatiti. Zato smrt ima za mlade ljude nešto sablasnog u sebi. Pa i stari ljudi se opiru smrti. Reći će možda “da je sve tako brzo prošlo”, ali to još nije smrt. Život i smrt su tako različiti kao smislenost i bezumlje. Bezumlje ne možemo shvatiti, razumjeti, jer je opsje-na/zavaravanje nešto suprotno od svega što se može zamisliti. Isto tako teško si možemo zamisliti “biti mrtav”, “vječna smrt”, “pakao”, “biti izgubljen za vječnost”. To je tako nejasno, da naše shva-

ćanje u toj tami zakazuje. Pakao je “druga smrt”. (Otk 20,6).

A ipak postoji to “propasti za vječnost”, vječna smrt: “Ima grijeha koji su smrtonosni” (1 Iv 5,16). Postoji opredjeljenje/odluka protiv Boga. Postoje grijesi protiv Duha Svetoga. “Grijesi protiv Duha Svetoga ne će se oprostiti” (Mt 12,31). Ako čovjek do zadnjega odbija Boga, odupire se istini, otklanja savjest. Ako čovjek ne želi vidjeti istinu, dok ju ne može vidjeti. To je opsjena. Ako čovjek ne želi čuti glas savjesti, dok ju ne može čuti. To je “zaglušivanje srca”, “otvrdnuće srca”, “srce od kamena”, konačno odbijanje Boga, “neću služiti”, to je grijeh protiv Duha Svetoga.

Čovjek sam odlučuje što želi i kamo želi. Ako čovjek traži Boga, onda će on Boga naći i prihvatiti. Ako čovjek traži samo sebe, želi samo svoj totalni “ja”, onda će taj totalni “ja” primiti: taj “ja” bez “tebe”, taj “ja” bez Boga, potpunu/totalnu osamljenost/samoću, potpunu samovolju/neovisnost. To je pakao, život bez ljubavi, bez smisla. Potpuna samovolja, vlastiti zamišljeni “raj bez Boga” – to je pakao.

Takvo kraljevstvo, u kojem svatko želi biti svoj vlastiti: “bog”, koji traži sve za sebe: to je pakao.

Učenici su pitali Isusa: “Gospodine, ima li malo onih, koji se spašavaju”? Isus im je odgovorio:

“Mnogi će tražiti da uđu ali ne će moći vani”. To je pakao: ostati vani, biti isključen za uvijek, konačno. To je pakao: izgubiti Boga, izgubiti smisao života, sve izgubiti, biti izgubljen, i nikad više ne spoznati da je život promašen, izgubljen. To je propast, smrt. Vidjeti da je za sve prekasno. “Kamo drvo pada, tamo ostaje ležati”.

Ova prispodoba govori i o protestu u paklu, protestu protiv isključenosti: “Pa mi smo s tobom blagovali! Bili smo kršćani”! A Gospodin im odgovara: “Činili ste nepravde”. U kršćanstvu ništa ne koristi “biti u njemu”, kao u nekoj stranci. Tko je čitav život bježao pred Bogom i odbijao Boga, za njega je Bog odbojan i na kraju. Pri zadnjem susretu. Tko do zadnjega govori Bogu “Odlazi!”, za njega će i zadnji susret s Bogom na Sudu Božjem biti opet “Odlazi”/isti. Jer Bog ne odbija, odbacuje čovjeka, nego čovjek odbija, isključuje Boga iz svojeg života.

Isus veli: “Nastojte svim silama proći kroz uska vrata! Vrata za vječni život su uska. Ne zato jer ih je Bog učinio tako uskim, nego jer je naše srce tako “usko”! Tako vezano na sebe; tako gluho na Božji glas, tako slijepo za ono što Bog hoće. I dok god je srce tvrdo, vrata za vječni život su “uska”. Zato veli Gospodin: “Nastojte svim silama”! Radi se o takvom obraćenju, takvoj promjeni mišljenja, koja će

promijeniti srce. Kad se naše srce otvori i postane pristupačno za Boga i bližnjega, onda će i vrata koja vode u vječni život biti širom otvorena. U Očev dom.

Oče na nebesima, zahvaljujem Ti danas
za sve teške trenutke,
koji su me doveli do obraćenja i spoznaje.
Onda sam počeo razmišljati
o Tebi i sebi,
o mojem cilju i putu (kojim treba poći).
Da, Oče, odonda tražim Te čitavim srcem.
Odonda Te molim: pomози mi
da te nađem i da Te slušam.
Jer, tko Tebe nema, taj nema ništa.
Oče, hvala Ti,
da sam Te našao!

Jeruzaleme, Jeruzaleme!

Nepromjenjiva Božja odluka

U taj čas pristupiše neki farizeji te mu rekoše: "Iziđi i odlazi odavde, jer Herod hoće da te ubije"!

"Idite – odgovori im – i recite toj lisici: 'Evo izgonim zle duhove i ozdravljam danas i sutra; treći dan postajem savršen.

Ali danas, sutra i prekosutra moram proslijediti svoj put, jer ne priliči da prorok pogine izvan Jeruzalema".

Sudbina Jeruzalema

"Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti djecu tvoju kao što kvočka skuplja piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!

Evo, vaša će kuća biti ostavljena vama! Kažem vam, sigurno me više nećete vidjeti dok ne dođe

čas da reknete: Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje”!

(Lk 13, 31-35)

Nijedan grad na svijetu, nije toliko povezan s poviješću spasenja, kao Jeruzalem. Ni jednom gradu nije Bog dao toliko obećanja, kao njemu: “Tamo će se sabrati svi narodi” (Iv 3,17); i Jeruzalem će se nazvati “Prijestolje Gospodnje” (Iv 3,17). U Jeruzalemu je stajao hram Božji. Onamo je hodočastio narod Božji u Starom zavjetu iz godine u godinu. Taj “Grad na gori” vidi se već iz daleka, kad su se hodočasnici približavali iz doline Jordana. Veličanstveni grad, izgrađen sav iz bijelog kamena. Radost naroda, središte izraelskog naroda. U tom gradu Isus je poveden u smrt. To je grad njegove smrtne muke i njegova uskrsnuća. U tom gradu Uskrsli se pokazao svojim učenicima nakon uskrsnuća. To je i grad njegovog uzašašća na nebo s Maslinske gore. Jeruzalem je mjesto odakle je Crkva krenula u svijet. Tu je 120 učenika doživjelo dolazak Duha Svetoga: “Napunili su se snagom odozgo”.

Jeruzalem će postati središte mesijanskog kraljevstva, kad Isus ponovno dođe i uspostavi svoje

kraljevstvo: kraljevstvo Kristovo, kraljevstvo mira i pravednosti na zemlji. Tada će Jeruzalem postati središte toga kraljevstva. Svi narodi će tamo hođočasiti. Gospodin je takvo obećanje dao svojem gradu. Ono će se ispuniti.

Zato sudbina Jeruzalema nije bilo kakva. Sudbina toga grada je na daleko vidljiv znak za sav Božji narod. Sudbina Jeruzalema ima znakovito značenje za čitav svijet. Isus je tu sudbinu prorekao: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, ti ubijaš proroke i kamenuješ Božje vjesnike, koji su ti poslani. Kako često htio sam sakupiti tvoju djecu, kao što kvočka okuplja piliće pod svoja krila, ali ti nisi htio. Evo, vaša će kuća biti ostavljena (od Boga)”. Taj grad Jeruzalem nije Gospodina primio, prepoznao ni prihvatio. Isus proriče tom gradu propast, razorenje, i opustošenje. Jeruzalem će postati grad napušten od Boga, jer nije htio primiti Boga: “Oni nisu htjeli čuti riječ Božju, činiti volju Božju, uzvratiti ljubav Božju. Oni su otvrdnuli svoja srca prema Bogu. Nedugo nakon toga (70. godine posl. Krista) Rimljani su opsjeli Jeruzalem zauzeli ga i strahovito razorili. Hram je izgorio. Narod je raspršen na sve strane svijeta.

Kako je prošao Jeruzalem, proći će i svi gradovi i narodi koji ne prihvate Boga, Njegove glasnike kamenuju, i proroke ubijaju. Tko ostavi Boga, pro-

past će ostavljen od Boga. Jer bez Boga čovjek ne može živjeti. Bog je izvor života.

Ljudi ni danas ne žele zbilja prihvatiti riječ Božju, Božje zapovijedi i Duha Svetoga. Povijest Europe ima korijenje duboko u kršćanstvu. Ali što je od toga ostalo? Jesu li narodi Europe danas još kršćanski? Dvije trećine ne vjeruje više u Boga Oca, u osobnog Boga. Oni odbacuju njegove zapovijedi i njegovu očinsku ljubav. Tri četvrtine Europljana ne vjeruje više u put, koji nam je Isus pokazao. Ne vjeruju u njegov otkupiteljski križ, u njegov ponovni dolazak sa sudom, u njegovu riječ o nebu i paklu. Oni odbacuju Riječ Božju, Bogočovjeka, Sina Božjega. Oni ne vjeruju da postoji grijeh, koji vodi u smrt (1 Iv 5,16). Oni ne žele više da im se o Bogu govori.

Umjesto u osobnog Boga, u Europi se sve više nailazi na jednu novu vjeru: vjeru u evoluciju, vjeru u nezadrživi razvitak čovjeka (od nižeg prema višem), od lošeg prema boljem. To je vjera u "božansko", koje postoji u samom čovjeku, jer on je vrhunac evolucije. U dnu toga je prihvaćeno prastaro vjerovanje, da je čovjek sam božansko biće i da nema gospodara nad sobom. To je riječ iz raja zemaljskoga: "Bit ćete kao Bog". Ali to nije rekao Bog, nego zmija. Ta riječ i danas postaje suvremena: "Bit ćete kao bogovi". To je pjesma zavod-

nika. Tko njemu povjeruje, odbacuje Boga i propast će napušten od Boga. Slično kao Jeruzalem.

Isuse Kriste, Sine Božji
Ti si svjetlo koje svijetli svakom čovjeku.
Otkud to da Te ljudi ne prihvaćaju,
makar je svijet tvoje vlasništvo.
Zašto te ne prihvaćaju?
Zašto žive radije u tami,
nego u svjetlosti?

Isuse, očuvaj nas i izbavi nas od zla,
koje nas čini slijepima,
i otvrdnjuje srce.
Isuse, Sine Božji, usliši me! Amen.

Poniznost je hrabrost za služenje

Prva i zadnja mjesta

Promatrajući kako su uzvanici sebi izabrali prva mjesta, reče im usporedbu: “Kad te tko pozove na svadbu, ne sjedaj na prvo mjesto, da ne bi bio pozvan tko odličniji od tebe i da ti tvoj i njegov gostoprimac, kada dođe, ne bi rekao: 'Ustupi mjesto ovomu!' Tada bi ti, postidjen, morao zauzeti zadnje mjesto.

Nego, kad si već pozvan, hajde i sjedi na zadnje mjesto, da ti gostoprimac, kada dođe, rekne: 'Prijatelju, pomakni se naviše!' Tada ćeš biti počašćen pred svim uzvanicima.

Jer svaki koji se uzvisi bit će ponižen, a koji se ponizi, bit će uzvišen”

(Lk 14, 7-11)

Ta Gospodinova riječ: “Sjedni na zadnje mjesto” potpuno se protivi našem nutarnjem osjećaju. Naime čovjek treba priznanja i poštovanja. On treba hrabrost i samopouzdanje, ako hoće opstati u životnoj borbi. No, odkud će dobiti to povjerenje u vlastite snage, ako ga nitko ne priznaje, ne cijeni, ne hrabri? Koga nitko ne cijeni, tko se nije naučio boriti, osjeća se kao promašeni, neuspjeli čovjek. Postat će bojažljivac, koji se ništa ne usuđuje, i kome ništa ne uspijeva. Borba za “prva mjesta” je razumljiva i potrebna. Pa i Bog sam namijenio nam je da se borimo protiv zla i pobijedimo.

Na više mjesta Bog nas ohrabruje, da budemo pobjednici “Pobjedniku ću dati da jede sa stabla života, koje se nalazi u Božjem raju” (Otk 2,7). “Pobjedniku sigurno neće nauditi druga smrt” (Otk 2,11). Pobjedniku vršiocu mojih djela do kraja, dat će vlast nad narodima” (Otk 7,26). Pobjednik će biti obučen u bijelu haljinu, njegovo ime neće biti izbrisano iz knjige života” što više, njegovo ću ime priznati pred svojim Ocem i njegovim anđelima” (Otk 3,5). Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mojem prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju” (Otk 3,21).

Bog želi da mi pobijedimo. On želi da budemo hrabri, da imamo pouzdanje, da se borimo, da uspi-

jemo. On želi da kao pobjednici jedanput sjednemo na prijestolje Božje, na “prvo mjesto”. Što treba dakle shvatiti pod tim “zadnjim mjestom”, koje trebamo uzeti? Prijatelju, Bog ne odbacuje borbu i pobjedu, ni “prva mjesta”. Ali on želi da se borimo za sve krive stvari. Ne želi da budemo pobjednici u nekoj besmislenoj borbi. Ne želi da budemo na “prvom mjestu” među pljačkašima i lopovima. Ne želi da budemo prvi među nasilnicima. Bog odbacuje takav red koji su ljudi uspostavili, koji određuje položaj i redoslijed (vrijednost) nekog čovjeka po novcu, obrazovanju, karijeri, uspjehu u nadmetanju. Prema takvim mjerilima ljudi ocjenjuju vrijednost i značenje nekog drugoga. “Koliki dohodak ima”? Kakve škole je svršio, je li poznat, je li miljenik televizije, uspješan u javnosti? Takvo razmišljanje i ocjenjivanje vrijednosti Isus je odbacio: “Jao vama bogati”! “Jao vama farizeji”! To su bili uglednici njegova vremena i utjecajni ljudi. Bog je prorekao “moćnima” suprotnu sudbinu: “zbaci s prijestolja vladare, a uzvisi neznatne, gladne zasiti dobrima, a bogate otpusti prazne” (Lk 1,52). Tko je u očima svijeta velik, nije zato velik i pred Bogom. Baš protivno. Isus nam je pokazao preokret svih vrijednosti, svih mjesta i priznanja. “Tko sam sebe uzvisuje ponizit će se, a tko se ponizuje uzvisit će se”.

Bog ne ocjenjuje ljude po mjerilima svijeta. Za Boga ništa ne znači ako netko ima puno novca i veliku moć, poznato ime i lijepu kuću. Bogu je važno da čovjek ima veliko srce, dovoljno široko da prihvati Boga i dijeli brige bližnjih. Bog gleda na srce. On hoće nepodijeljeno srce, čisto srce, koje Boga ljubi svom snagom, cijelim srcem. Za Boga nije važno blago na zemlji, nego blago na nebesima!

Tko ima ljubavi u srcu, taj sjedi kod Boga “na prvom mjestu”. Ne bahati, moćni, i oni koji imaju vlast. Nego oni koji drugima priskaču u pomoć, koji imaju srca za druge, i koji daju od svoga potrebnima. Onaj tko zna bolje davati i pomagati, služiti i “biti za druge”, taj je velik pred Bogom. Isus je mislio na preokret svih mjerila kad je rekao: “Tako ima posljednjih koji će biti prvi, a prvih koji će biti posljednji” (Lk 13,30).

Trebamo puno hrabrosti u vjeri i veliku poniznost, da se uklopi u takvo Božje gledanje. “Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima” (Dj 5,29).

Nemoj da ti svijet bude mjerilo za tvoje odluke! Nego neka Bog bude tvoje mjerilo. Ne ravnaj se po onom što svijet veli, obećava, hvali ili odbacuje. Nego se ravnaj po riječi Božjoj, po mjerilu Isusa. On ti je obećao prvo mjesto! Trudi se za to “prvo mjesto” kod Boga! Onda ćeš doduše, u očima ljudi,

često sjediti “na zadnjem mjestu”. Neka ljubav,
Bog, kraljevstvo Božje budu središte tvojeg života.
Onda ćeš za Boga pripadati “prvima”.

Da, Gospodine, ja želim tebi služiti.
Tko tebi služi, živi drukčije,
nego je u svijetu uobičajeno.
Gospodine, daj mi hrabrosti i snage,
da se ne obazirem na mišljenja ljudi,
nego na tvoju riječ, na tvoje mišljenje.
Da, Gospodine, daj mi hrabrost,
služiti ljudima,
pomagati im, tješiti ih.
Isuse, daj mi hrabrosti,
da postanem ponizan čovjek!
Jer onaj tko ljubi, bit će oslobođen od zla.

“Mučili smo se dan i noć”

Velika večera

Kad to ču jedan od gostiju, reče mu: “Blago onomu koji bude na objedu u kraljevstvu Božjem”!

Isus mu reče: “Neki čovjek pripremi veliku večeru na koju pozva mnoge.

Kad bijaše vrijeme večeri, posla slugu svoga da rekne uzvanicima: ‘Dođite, već je sve gotovo’!

Svi se, kao po dogovoru, počеше ispričavati. Prvi mu reče: ‘Kupio sam njivu, moram otići da je vidim. Molim te, smatraj me ispričanim’!

Drugi mu reče: ‘Kupio sam pet jarmova volova, idem da ih okušam. Molim te, smatraj me ispričanim’!

Treći reče: ‘Oženio sam se, zato ne mogu doći’! Sluga se povрати te izvijesti o tome svoga gospodara.

Nato domaćin, srdit reče svome sluzi: 'Idi brzo na trgove i gradske ulice te dovedi ovamo: siromašne, sakate, slijepe, hrome'!

I sluga mu javi: 'Gospodaru, učinjeno je što si zapovijedio, ali ima još mjesta'!

Gospodar reče sluzi: 'Iziđi na putove i među ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća'! – Kažem vam da ni jedan od onih koji bijahu pozvani neće okusiti moje večere"

(Lk 14, 15-24)

Ova prispodoba je uvijek suvrermena. Bog poziva ljude na susret s njim, na veliku svečanost punu radosti. Ali nitko nema vremena za Boga. Svi su prezaposleni. Svatko veli Bogu: "Molim, ispričaj me! Nemam vremena. Nažalost ne mogu doći" A posljedice su pogubne. Jedna žena opisala je, kako je zbog pretjerane jurnjave s poslom izgubila Boga s vidika i tonula u sve veću nevolju: "Odlučili smo podignuti za se veliku kuću. Mučili smo se dan i noć. Za Boga, vjeru i Crkvu jednostavno nije bilo vremena. Navečer sam legla u krevet mrtvo umorna i zaboravila na sve. Ali u srcu sam jasno osjećala

da mi nešto nedostaje. Sveto pismo je doduše bilo na noćnom ormariću, pozivajući me da ga čitam, ali me to još više razdraživalo. Jednostavno nije bilo Božjeg blagoslova. Jedna riječ iz vaših plakata pogodila me iznenada u srce, i ja sam shvatila: ja moram opet svaki dan čitati Bibliju i tako opet zadobiti svoj mir! Otkako sam tako činila, osjećala sam da je Bog opet s nama. Odonda nam sve ide bolje i lakše. Dnevna riječ Božja gradi mir, radost, daje snagu i pouzdanje za svaki novi dan". (Erika).

Baš tako događa se i danas, kao i onim ljudima iz prispodobe. Oni se muče na smrt, kupuju stalno još neku "zemlju", ili "par volova", (ili još jedan auto), da bi povećali poslovanje i povišili dohodak. Oni se iscrpljuju od stresa. Prije je samo otac bio u poslu od jutra do mraka. Sad su zaposlene i majke, koje nemaju vremena za odmor, za počinak, za bavljenje s djecom. Svi su preopterećeni. Nitko od tih, koji krenu u neobuzdanu trku za novcem i stvarima, nema vremena za Boga. Tu nema smisla, molitve ni blagoslova.

Što je zapravo zlo u toj sveudiljnoj trci? Nije li nam Bog darovao radost pri radu? Nije li nam On sam dao životni zadatak, sklonosti i zvanje? Nije li taj zadatak nešto sveto? Nešto blagoslovljeno? Prijatelju, ne tjera nas rad od Boga. Opasna je bez-

božnost. To udaljavanje od Boga počinje neupadljivo: nastaje nedjelja, nema dana odmora, nestaje molitve, nestaje pokoja s Bogom. Jednog dana pokažu se posljedice: duševna iscrpljenost, razdražljivost, nekontrolirano ponašanje, gubitak samodiscipline. To je trenutak kad ti se približava đavao i nudi “za utjehu” alkohol; “za promjenu i odmor”: erotiku nove prijateljice; sve automobile, sve više tv-programa; sve više nadomjestaka za ono što je tvoja duša izgubila. Izgubio si mir i orijentaciju. Izgubio si s vidika smisao života, izgubio si Boga. Tvoja duša je prazna. Postala je bespomoćna. Ona ne može više oduprijeti se zlu. Ona je propala od “nadomjestaka”. Tvojim životom upravlja sada “netko drugi”.

Prijatelju, to je opasnost o kojoj Isus govori u ovoj prispodobi: tko odbija Božji poziv taj se stavlja na stranu protivnika. Tko nema vremena za Boga, tomu đavao uzima na kraju vrijeme, život i dušu. Tko odbija Boga taj neprijatelju otvara vrata. Tko Boga istjera iz svoga života, u njegov život se ubacuje đavo. Zato veli Gospodin: “A ja vam kažem: nitko od onih koji su bili pozvani (a nisu htjeli doći) ne će biti na mojoj gozbi”! Prijatelju, to je upozorenje Gospodinovo. Ne reci nikad olako “Bože, ja nemam vremena za Tebe. Molim, ispričaj me”!

Pitaš se: “Što onda moram činiti? Moram li zanemariti rad? Ili obitelj”? Prijatelju, prihvati pomoć Božju! On te poziva! On te zove u svoju blizinu. On je kao dobar pastir koji svoju ovcu zove po imenu. Ti ćeš taj “Božji poziv” osjetiti u duši: jednog dana otkrit ćeš da trebaš više smisla, više sadržajnosti u svojem životu. Osjetit ćeš potrebu da budeš sam i u tišini. Iskoristi takvu prigodu! Tvoja duša se javlja. Bog zove! Tvoja savjest čezne za tišinom. Javlja se tvoja duša. Ona pokazuje svoju težnju za bogom, jasnoćom i istinom, smislom i mirom. Tada, u tom unutarnjem miru dolaze nadahnuća, prave ideje i rješenja problema. Njih ti Bog daje!

Gospodine, kako je teško,
iz tutnjeće buke dana
ući u tvoju tišinu i mir!
U meni je sve još nemirno, nespokojno.
Oče na nebesima, kako mogu ući u tvoj mir,
kad sam još pun unutarnjih nemira?
Dijete, čuješ li moj glas u svojem srcu?
Osjećaš li da ti nešto nedostaje?
Shvaćaš li da ti manjka blagoslov Božji?
Dijete, ja govorim u tvom srcu.
Kad me slušaš, dolaziš u moj mir”.
U tebe ulazi mir”.

Neka Bog postane blago tvojega života

Već tražite njegovo Kraljevstvo, a to će vam se nadodati!

Ne boj se, stado malo, jer je odlučio vaš Otac da vam dade Kraljevstvo!

Treba stjecati neprolazno blago

Prodajte svoje imanje i to dajte kao milostinju! Nabavite sebi torbe što ne stare: neprolazno blago na nebesima gdje se kradljivac ne pomiče niti moljac grize!

Gdje je vaše blago, tu će biti i vaše srce”

(Lk 12, 31-34)

Svakome od nas dođe jedanput taj odlučujući ulazak Boga u naš život? Ili čitav život provodimo kao “pogani” koji Boga ne poznaju. A oni nas tje-

raju na način života koji upropaštava našu dušu. Bog ti je obećao: ako mu daš zbilja prvo mjesto u svojem životu i činiš ono što je pred njim ispravno, onda će se i on za tebe brinuti!

Prijatelju, znam puno ljudi koji su, oslanjajući se na ovo Božje obećanje, baš sve “stavili na jednu kartu”. Oni su Bogu dali prvenstvo – prvo mjesto u svojem životu. On je postao središte njihova života. A da bi to postigli, morali su se nečega odreći, što je do tada bilo za njih na “prvom mjestu”. Jer, ne može se istovremeno imati baš sve. Treba birati i izabrati. Ti ljudi su izabrali Boga i put koji je On pokazao. Bog je postao za njih središte, stijena, na kojoj oni žele graditi svoj život. I pri tom je silno ovo: u svakom takvom životu dogodilo se ono čudo koje je Bog obećao: ništa im ne manjka. Oni su od Boga primili zbilja sve što trebaju.

Bog zna sve naše izgovore kojima mu se želimo suprostaviti. On zna naše stresove; bezumna nadmetanja, u kojima ne ostaje ni malo vremena za misaonost; pretjeranosti u načinu života; on zna za buku, obveze, iscrpljujuće dnevne dužnosti koje treba izvršavati... I upravo zato Isus ti veli: “Prodaj što imaš!”, a to znači za tebe: Odbaci nešto! Ispusti nešto! Odreci se nečeg što te udaljuje od Boga! Oslobodi svoj život od suvišnih stvari. “Prozračí” svoj dnevni životni program. Ti trebaš više vreme-

na, tišine za razmišljanje i molitvu. Ti trebaš više vremena za Boga. Kad postaneš jednostavniji, onda ćeš moći doći do onog bitnog. Oslobodi svoj život, da postane otvoren za presudnu vrijednost, za Boga.

“Prodajte svoje imanje i to dajte kao milostinju”! Možda se moraš odreći mnogih prekovremenih sati, još jednog dodatnog posla, vikendice, još jednog auta, još jednih dnevnih novina, još jednog tv-programa, i puno toga nevažnog. Odbaci ono što zbilja ne trebaš. Ono ti ne donosi odmor koji od toga očekuješ, nego tvoju dušu umara i iscrpljuje. Odbaci puno toga. Netko će se obradovati kad mu daruješ stvari kojima se više ne želiš baviti.

Neka Bog postane blago tvojega života! Neka odnos prema Bogu bude prva briga tvojega života. Stavi molitvu na prvo mjesto svojih nastojanja, obaveza i dužnosti. Bog mora biti na prvom mjestu! Savjest, povezanost s Bogom! Ta životna povezanost s Bogom je izvor snage, spremnosti na žrtvu, ljubav i predanje. Neka to bude tvoja prva briga!

Najgora bolest Europe je što ona ne uzima Boga više ozbiljno! Može ga se ružiti, a da to nikoga ne smeta. Može se sumnjati u njega, a da se nikome tlo pod nogama ne izmiče. Može se ne mariti za Njega, a da se zato ništa ne gubi. Može se živjeti

tako kao da se Boga ne treba. Prijatelju, kakav je to “bog” kojega se može izgubiti, a da se ništa ne izgubi? Bog se ne da vrijeđati. “Ne varajte se: Bog ne dopušta da mu se netko ruga. Što čovjek sije, to će i žeti” (Gal 6,7). Tako govori Gospodin. Bog nije nešto sporedno.

Bog je tvoj “otkuda i kamo”. Bog je tvoj cilj i smisao. Bog je početak i ispunjenje svega što želiš, čemu se nadaš i za čim težiš.

Oče nebeski, danas dolazim k Tebi,
da se s tobom povežem za uvijek.
Zahvaljujem ti što sam te našao.
Ti si za mene vječna ljubav.
Ti si cilj i ispunjenje mog života.
Ti si Srce koje me ljubi,
ti si onaj koji me čuje.
Ti si ruka koja me pridržava,
i snaga koja me jača.
Oče, hvala ti što me ljubiš!
Tebe ću se držati čitav život.
Tko teži prema tebi, nalazi vječni život.
Tko Tebe sluša, toga čuvaju anđeli.
Tko izvršava tvoju svetu volju,
taj gradi na stijeni.
Zato Ti danas obećavam svoju molitvu.

Oče nebeski, učini me moliteljem!
Jer tko moli, taj te ljubi.
Tko moli taj doživljava Tvoju svetu prisutnost.
Tko moli, toga ti uslišavaš.
Tko moli, taj spoznaje Tvoju svetu volju.
Moja dnevna molitva mora biti znak,
da te ja ljubim.
A ti me blagoslovi svojim milosrđem. Amen.

Što utječe na moje ponašanje?

Isključiva pripadnost učenika Isusu

Kako je s njim išlo mnogo naroda, on se okrenu te im reče: “Ako tko dođe k meni, a više voli svoga oca, majku, ženu, djecu, braću i sestre pa čak i svoj vlastiti život, ne može biti moj učenik. Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik”

(Lk 14, 25-27)

Tim riječima Isus nas pita: “Čemu sve dopuštaš, da utječe na tvoje ponašanje”? Što određuje tvoje ponašanje? Što oblikuje tvoj život? Zašto si takav, kakav jesi? Otkud su ti tvoja mišljenja, navike, obilježja, želje i očekivanja? Tko je oblikovao tvoj život?

Što stariji postajemo, otkrivamo sve jasnije, kako je naš izgled, i naše držanje postalo slično ocu

ili majci: crte lica, kretanje, želje i obilježja. Našem životu roditelji su uistinu svoj izraziti biljeg.

Oni su dali svoje značajke našem liku, obličju, tijelu, i vanjštini, ali i našoj duši; našim jakim stranama i našim slabostima. Možda smo od oca poprimili marljivost i osjećaj dužnosti, ali i njegovu sklonost srdžbi ili njegove strahove. Od majke smo vjerojatno poprimili značajke duševnosti, čud, religioznu narav, ali i njezin ponos, strogo rasuđivanje... Očeva i majčina riječ ušle su duboko u našu nutrinu i oblikovale nas. Ono što su jasno i nedvosmisleno govorili i činili duboko se utisnulo u našu dušu. Njihova riječ je za naš život bila odlučna, mjerodavna. Oni su nas usmjeravali prema zadacima i ciljevima, dali nam upute za život i težnje, prije nego nam je to potpuno ušlo u svijest. Roditelji su nas, slično kao Stvoritelj života, oblikovali i odgojili, utisnuli nam značajke i navike, vodili nas i učinili izrazom svoga vlastitog bića. Mi smo postali njihova slika i prilika. U dobru, ali i u mnogim slabostima.

Isus nam je rekao: Moraš postati slika i prilika Božja! Moramo postati slični Isusu Kristu koji je slika Božja! Moramo se prepustiti njemu, da nas On oblikuje. Moramo slijediti njegovu riječ. Moramo mu dati svoju dušu, da ju on potpuno nanovo

oblikuje, daje joj nova obilježja da ju mijenja i nanovo određuje. Njegovo “Slijedi me”! Mora postati kao jedno novo rođenje (Iv 3,5), kao jedan novi život, novo oblikovanje naše duše. Mi moramo k Isusu ići ponovno u školu, postati učenici, vidjeti jedan novi uzor, prihvatiti nove poglede, nove ciljeve, nove težnje i nova očekivanja. Naša unutarnjost mora postati sada potpuno nova: jedan novi čovjek, nove sklonosti, jedan novi savez, jedan novi život, novo stvorenje, netko novi. “Vidite, ja činim sve novim (Otk 21,5). Naše misli i djela ne smiju više određivati navike, ni odgoj, ni roditelje, ni sredina, nego Isus Krist! To treba prepoznati u Isusovim riječima: “Tko ne ostavi oca i majku, ne može biti moj učenik”. To nije omalovažavanje roditelja, nego korjenita obnova života od temelja. Sve do dna naše duše. Isus Krist nas mora prožeti i usmjeravati.

Možeš pitati: “Kako može čovjek, koji je već odrastao biti nanovo oblikovan i odgojen”? Upravo to pitanje postavio je Nikodem Isusu (Iv 3,4). Na to je Isus odgovorio: To može samo Duh Božji, kad mu prepustimo da nas vodi! Kad dademo da Bog postane gospodarem našega života, i kad Isusovu riječ saslušamo više nego svoje vlastite želje i strahove, onda nas Bog vodi na potpuno nov način, posve novim ciljevima, novom snagom i novom lju-

bavljju. Tako nastaje “novi čovjek”. To je “ponovno rođenje”.

To isto vrijedi za ciljeve i zadatke našeg života. Isus nas pita što je cilj tvojega života? Što kaniš u životu postići? Za čim čezneš, za čim težiš? Što ti je najvažnije u životu? Ako smo iskreni, moramo odgovoriti: Zapravo, ja mislim na svoju obitelj, na svoju ženu, djecu, novčanu sigurnost, moj posao... No, i tu nam Isus veli: “Slijedi me“! “Tko sina ili kćer ljubi više nego mene, nije mene dostojan (Mt 10,37). Nije najvažnija tvoja ljubav prema tvojoj ženi, niti je briga za tvoju djecu krajnji cilj tvojeg života, nego najvažniji je Bog. On je cilj i blago, početak i ispunjenje, smisao i središte tvojeg života. Neka Bog bude najvažniji u tvom životu! Onda će se tvoja ljubav pročistiti od svakog egoizma, usmjerenosti na samoga sebe, sebičnosti. A onda će se i tvoj odnos prema tvojoj ženi, i djeci oplemeniti, pročistiti, ojačati i ispuniti ljubavlju.

Takva promjena i novi red mora biti odlučujuća briga u našem životu. Ne radi se o mojem životu, o mojoj časti, sigurnosti, nego o Bogu! Najvažnije u mojem životu nije moja obitelj, nego moja povezanost s Gospodinom! Moj život ne smije određivati moje sebeljublje, nego usmjeravati i upravljati, voditi i oblikovati, mora me volja Gospodinova. Najprije Bog! Onda se sve svjetsko, stavlja u red,

pročišćava, osigurava i obnavlja. Slijedi Isusa! To mora biti tvoja najvažnija briga. Ne povodi se za svojim težnjama i strahovima, nego slijedi Gospodina. Onda ćeš postati njegov učenik i njegov prijatelj.

Isuse, priznajem ti:

Sva moja vjera bila je tako usmjerena prema meni.

Bilo je tu više mene, nego tebe.

Zapravo, ja se nikad nisam posve predao tebi.

Ti si bio moj Pomoćnik i Gospodin, samo u trenucima potrebe.

Isuse, priznajem:

Ja moram početi razmišljati potpuno drukčije.

Ti moraš postati Gospodin i Učitelj mogega života.

Isuse, obnovi potpuno moj život!

Upravljaј sa mnom!

Onda ću te slušati.

Ja ti se stavljam na raspolaganje.

Isuse, želim da ti budeš pravi Gospodar mogega života.

Pokaži što moram činiti! Amen.

Imajte u sebi sol i tako ćete imati mir među sobom!

Bit i zadaća učenika

“Sol je dobra. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti?

Niti valja za zemlju niti za gnoj. Izbaci se van. Tko ima uši, neka čuje”!

(Lk 14, 34-35)

Što je Isus mislio pod riječju: “sol”? Ta sol mu je bila toliko važna, da je rekao svojim učenicima: “Vi ste sol zemlje”! (Mt 5,13). A onda im je objasnio što je mislio s tom solju: “Imajte u sebi soli i tako ćete imati mir među sobom”! (Mk 9,50). Prijatelju; “sol” kršćana, to je mir u srcu! I mir među sobom. Bez toga mira ne može se biti učenik Kristov. Gdje nema mira tamo nema ni kraljevstva

Božjega. Jer njegovo kraljevstvo je pravednost, mir i radost u Duhu Svetomu (Rim 14,17). Snaga mira je raspoznajni znak pravih učenika Kristovih: “Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji (Mt 5,9).

Sol ima silno svojstvo: ona je neophodna za život! Sol je neizgledna. Čini se kao da je potrebna samo kao začim za juhu i jela. Ali bez nje ne mogu živjeti ni oni najsiromašniji u zemljama gladi. I oni trebaju barem šalicu riže i malo soli. S tim mogu preživjeti. Bez soli nema života.

Prijatelju, to isto vrijedi za mir u srcu: Bez mira život ne može biti uspješan! Ako čovjek izgubi mir u srcu, što ona još ima? Što mu koristi kuća i auto, televizor i bankovni račun, ako u srcu nema mira?

A zbog čega pak gubimo mir srca? Čitav naš svijet je danas pun nemira, nervoze, uzburkan uzbuđenjima, novostima, bučnim komercijalnim porukama, žudnjama i ponudama; bolestan i neobuzdan, pun buke i vike. Svijet više nema mira. Svi govore o “miru i sigurnosti” (1 Sol 5,36), “ali put mira ne poznaju” (Rim 3, 17-7). Oni više ne znaju, što im mir donosi? Mir je napuštanje zemlje, jer oni više ne poznaju onoga, koji je sam Mir. Bog je mir, radost, ljubav.

Tko se ravna po Bogu, u njemu raste taj duh mira i radosti, ljubavi i dobrote. Tko živi s Bogom,

taj dolazi do mira, do pokoja u srcu i mira s drugima. Tko uistinu želi biti Kristov učenik, taj zna, kako je istinita riječ Svetog pisma: "Krist je naš mir"! (Ef 2,14).

Kako se dolazi do nutarnjeg mira? Kako duša nalazi žuđeni mir? Prijatelju, Bog ti pokazuje put. On sam te pokreće. On ti daje težnju za mirom, za misaonošću. Prihvati Božje poticaje! Nastoj ukloniti sve zapreke. Uvedi red u svoj život. Unesi u svoju situaciju jasnoću. Unesi svjetlo u tamu. Jer zavodnik, zli voli tamu. On mora uzmaknuti, kad ti u svoj život uneseš istinu, jasnoću. Razmisli u tihim trenucima, što ti otkriva tvoj mir, što te opterećuje, čini nespokojnim. Napravi reda! Dovedi u red svoj odnos s Bogom. Načini red u svojim odnosima. Odstrani krivnju, odbaci što te opterećuje, što nije pošteno, ni časno. Gdje je svjetlo, tamo je i Bog. On je Istina. Kad u svoj život uneseš duh istine, u tebi će se otvoriti put mira. Mir je tamo gdje je Bog. Jer Bog je mir! Što više puštaš Boga u svoj život, to će tvoj mir biti bogatiji.

Prijatelju, kakav je to dobar čin, kad stalno kod Boga nalaziš svoj mir! Kad on bude tvoje mjesto počinka i odmora. Kad te on bude tješio, hrabrio i jačao. Taj mir srca nije nešto, što ti Bog daje jedanput zauvijek. Taj mir s Bogom ovisi o tvom odnosu prema Bogu. Dok vršiš njegovu volju, pitaš se

za njegovu volju, i čitav svoj život ravnaš po njegovoj volji, on ti poklanja mir, mir i opet mir. Ali on te opominje i čini nemirnim, čim odstupiš udaljuješ se od njegova puta. Mir je raspoznajni znak, da si na dobrom putu. I da On, Bog mira, prebiva u tvojem srcu.

I mir među ljudima treba toga Duha Istine. Prijatelju, je li među vama u tvojem domu mir? Ili su među vama prigovaranja, optuživanja, jadikovanja, vika, uvrijeđeni i ožalošćeni. Mir među vama nastaje tek onda kad se razumijete međusobno. Kad svatko misli, kao i onaj drugi. Kad znaš brige u srcu drugoga i dijeliš ih s njime. Onda se razumijete. Ako ne znaš što se događa u srcu drugoga, među vama ne može biti mir. Mir je tamo, gdje su prijatelji. Mir je tamo gdje postoji razmjena mišljenja. Mir je tamo gdje stalno postoji radost. Mir je nedjeljivo povezan s ljubavlju. Mir, radost i ljubav idu zajedno. Dokle god je svaka od njih zasebno, mira nema. Prijatelju, priušti si razmjenu misli, razgovor, otvoreni, iskreni razgovor. Neka govori tvoje srce. Pusti da Bog progovori. On će ti dati sol mira.

Isuse, hvala Ti za onaj mir,
koji svijet ne može dati.

Kad sam s Tobom, onda nalazim mir.

Tvoj mir je kao lijek za dušu.
Tvoj mir je kao majka,
koja grli svoje dijete.
Tvoj mir je kao prijatelj,
koji sluša.
Tvoj mir je kao zaručnica koja je tu.
Tvoj mir: to si Ti sam.
Kad je tvoj mir u meni, onda znam:
Ti si sada tu.
Isuse, hvala Ti za Tvoj mir!

“Radujte se sa mnom”

Izgubljena ovca

Svi se carinici i grešnici približavali k Isusu da ga čuju. A farizeji i književnici mrmljali: Ovaj prima grešnike i jede s njima”. Tada im reče ovu spodobu: Tko od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu, ne ostavi u pustinji devedeset i devet i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? A kad je nađe, stavi je, pun veselja, na svoja ramena te, čim dođe kući, pozove prijatelje i susjede pa im rekne: 'Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju izgubljenu ovcu!' Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja”.

Izgubljena drahma

“Ili koja žena, ako ima deseet drahmi pa izgubi jednu, ne užeže svjetiljku, ne pomete kuću i ne traži pomnjivo dok je ne nađe? A kad je nađe,

zove prijateljice i susjede pa im rekne: 'Radujte se sa mnom, jer sam našla izgubljenу drahmu!' Tako, kaŹem vam, biva veselje među BoŹjim anđelima zbog jednoga jedinog grešnika koji se obrati”.

(Lk 15, 1-10)

Prijatelju, učini kao ova Źena, koja je izgubila velik zlatnik: tragaj ustrajno s Bogom, dok ga ne nađeš! A onda i ti pozovi sve svoje prijatelje i reci im radosna srca: “Našao sam Gospodina”! “Ne Źelim se nikad više mijenjati za prijašnji Źivot. Jer on mi znači više nego sve stvari, koje sam prije imao. Gospodin je postao moja radost i moja snaga”!

Kad si našao Boga, u tebi je radost i ti ćeš reći svojim prijateljima: “Radujte se sa mnom! Jer ja sam Boga našao”. Ta radost obraćenika dolazi od Boga. A Bog veli, kao Dobri pastir u prispodobi, pri tvojem obraćanju: “Radujte se sa mnom! Našao sam svoju ovцу, koja je bila izgubljena”. Radost obraćenika dolazi od srca Gospodinova. On ju daje tebi, jer on ti daje pri tvojem obraćenju svoj vlastiti Źivot, svoju radost, svoju svetost. Isus te je traŹio i govorio u tvojem srcu da ti moŹe dati svoju vlastitu

radost: “To vam rekoh, da radost moja bude u vama, te da radost vaša bude potpuna! (Iv 15,1).

Svako obraćenje je povezano s dubokom nutarnjom radošću. To je radost radi onog blaga, koje je bilo zakopano u polju života i koje je čovjek sad otkrio. To blago je kraljevstvo nebesko. Kad čovjek otkrije to blago svojega života, “proda u svojoj radosti sve što ima i kupi ono polje” (Mt 13,14). Kad nađeš Boga, kraljevstvo nebesko je u tebi. Ono je “u miru i radosti u Duhu Svetomu” (Rim 14,17). Tako veli Sveto pismo. A tako veli i iskustvo svih koji su uistinu našli Boga.

Isus zove tu radost, koja dolazi od Boga, blaženstvo. Ona je drukčija od radosti i veselja svijeta. Ta radost Božja je uvelike slična miru srca, ljubavi prema Bogu, i nutarnjem zadovoljstvu. Ona je radost čiste savjesti, to je tihi plamičak u dnu srca. Ta radost može opstati i onda kad te zadesi žalost i križ postane težak. To je radost koju se ni s kim ne mijenja. To je Božja radost, to je blaženstvo. To blaženstvo srca Isus je obećao svim svojim učenicima, koji ga istinski slijede: “Blago milosrdnima! Blago onima koji su čista srca. Blago mirotvorcima. Blago progonjenima radi pravednosti. Jer njihovo je kraljevstvo nebesko. Radujte se i klikčite od veselja: jer vas čeka velika nagrada na nebesima (Mt 5,7-12).

Kad se odvažiš na vjeran život s Gospodinom, pitaš se sve češće i sve temeljitije o volji Gospodinovoj. I onda ćeš sve češće doživjeti, da ti Gospodin uistinu pokazuje put, daje savjet, zadatak. Kad činiš što On hoće, onda on blagoslivlje zadatke koje ti je dao. On daje da ti zadaci uspiju, budu sretni. To te usređuje. Tada je tvoja radost velika: kad osjetiš blagoslov Božji, kad posao uspije, kad napreduješ na putu. Kad ti Bog pokazuje rješenja za tvoje probleme. I kad u svojoj obitelji i zvanju doživljavaš: Bog nas je blagoslovio. To je radost!

Tko ide s Isusom Kristom, taj nalazi prijatelje, braću i sestre koji su zajedno s njim na istom putu. Prijatelju, poznaješ li tu radost biti zajedno sa suvjernicima na istom putu? Ti doživljavaš njihovu ljubav i dobrotu, slušaš njihove prošnje i zahvale, primaš od njih poticaje, nadahnuća i novu hrabrost i novu snagu. Doživjet ćeš, da je Isus pravo rekao, kad nam je obećao: “Gdje su sakupljeni dvojica ili trojica u moje ime, ja sam među njima”. Često ćeš posve jasno spoznati: Gospodin je sada tu! Kad donosite vaše odluke, molite zajedno, raspravljate o vašim problemima, zajedno ste okupljeni; Gospodin je među vama! Aleluja!

Radost Božja ne poništava križ Kristov. “Plakat ćete i jadikovati”, veli Gospodin. Ali radost Božja je kao žeravica koja je pod pepelom. Žeravica ne

trnje, jer tvoja domovina je na nebesima, u domu Očevom, u srcu Očevom. Križ može tvoju radost zamračiti, ali ne i utrnuti. "Vaša žalost promijenit će se u radost" (Iv 16,20).

Oče na nebesima, hvala Ti,
što si me pozvao na obraćanje.
Hvala ti, što sad mogu moliti.
Oče, ne želim se više mijenjati
za prijašnji život.
Ne želim te zamijeniti
za stvari koje prolaze.
Jer ti si radost, koja nikad ne prolazi.
Ti si svjetlo koje se nikad ne gasi.
Ti si snaga moje duše i utjeha zauvijek.
Oče, hvala Ti, da sam Te našao!
Amen.

Bog te ljubi!

Izgubljeni sin

Reče dalje: "Neki čovjek imao dva sina. Mlađi od njih reče ocu: 'Oče, daj mi dio baštine koji mi pripada!' Otac im podjeli imanje. Poslije nekoliko dana mlađi sin skupi sve svoje te krene u daleku zemlju i ondje rasu svoje imanje provodeći život razvratno. Kad potroši sve, nastala je glad u onoj zemlji, te on počeo oskudijevati. Tada ode u najam nekom čovjeku u onoj zemlji, a taj ga posla na polje da čuva svinje. Uzalud je čeznuo da bar jednom napuni trbuh ljuskama od mahuna što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao. Tada dođe k sebi i reče: 'Koliko najamnika u mog oca obiluje kruhom, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći ću ocu svome pa mu reći: 'Oče sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika!' Diže se i krenu svom ocu.

Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin mu reče: 'Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom...!' Tada otac reče svojim slugama: 'Brzo, donesite haljinu, onu najbolju, i obucite ga! Stavite mu na ruku prsten a na noge sandale! Dovedite ugojeno tele te ga zakoljite da jedemo i da se veselimo, jer ovaj mi sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i naše se'. I počnu se veseliti

(Lk 15, 11-24)

Ovo evanđelje o izgubljenom sinu zovu i "evanđelje u evanđelju", jer ono pokazuje vrhunac ljubavi Božje; ljubav prema grješniku koji se obratio. To je ljubav Oca koji oprašta; ljubav Boga prema nama, jer smo mi Njegova djeca. Ta ljubav ostaje ti vjerna, ako si se i stoput protiv njegove ljubavi ogriješio. Kao onaj izgubljeni sin. On je svojoj obitelji nanio sramotu. On je u očima svojeg brata izdajnik koji je očinski imetak rasuo s bludnicama. Usprkos tome, put u očinski dom bio mu je otvo-

ren. Jer Bog nas ljubi takve, kakvi jesmo. On nas ljubi, jer smo mi njegova djeca. Tu ljubav on će uvijek sačuvati za nas.

Zapravo, treba biti zadovoljan tom “izgubljenom sinu”. Zato, jer mu je otac iskazao toliku ljubav, kakvu stariji vjerni sin, nije još nikad doživio. Kad se grješnik – izgubljeni sin obratio Bogu, on je doživio susret s Bogom, u prilici gozbe. Otac (u prispodobi) priređuje radosnu svečanost. On daje svojem sinu poljubac i grli ga. Otac je tom grješniku čak potrčao u susret! Tako veli prispoboba. A tako veli i iskustvo onih grješnika koji su se vratili Bogu. Bog im je pri njihovom obraćenju pomogao. On je učinio više nego je grješnik učinio. Bog je djelovao da se on mogao obratiti! Bog mu je “darovao” odluku i poklonio neopisivu radost. On mu je dao poljubac. I omogućio novi život, koji grješnik vlastitim snagama ne bi mogao započeti.

Prijatelju, reci svakom grješniku: Bog te ljubi! Ohrabri grješnike da se vrate Ocu. On iščekuje grješnika, kao tvoj otac u prispodobi: “Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac”. Jer Otac na nebesima stalno čeka svoje dijete. On te čeka da se konačno vratiš kući. I kad te konačno ugleda da dolaziš, trči ti u susret, kao tvoj otac u prispodobi, i zagrlj te i izljubi. Vjeruj u ljubav Božju! On te ljubi sada, i takvog, kakav jesi! On te ne ljubi zato jer si

tako plemenit i dobar, nego jer si njegovo dijete! Bog te ljubi!

Ako se tu prisposobu čita površno, može se shvatiti lakomisleno. U pučkom govoru za takvu lakomislenost postoji izreka: "Griješiti prema milosrđu Božjem". Prijatelju, ako i ti tako misliš, onda nisi tu prisposobu dovoljno pomno pročitao. Jer taj izgubljeni sin ima neke značajke, koje nisu ni prosječne ni razumljive same sobom. Prvi izvanredni znak je njegova iskrenost i pravo kajanje. On ništa ne uljepšava, on iskreno priznaje, ne traži izgovor, ne zaobilazi, nego otvoreno priznaje svoju krivicu: "Oče, sagriješio sam! Protiv tebe i protiv neba". Iz tih riječi govori duh istine. Prijatelju priznaješ li i ti svoju krivicu tako jasno, kao taj izgubljeni sin? Priznaješ li svoje grijehе tako otvoreno kao taj grješnik? Onda će Bog i za tebe prirediti jednu svečanost i od radosti te poljubiti.

Drugo izvanredno obilježje tog mladog čovjeka je njegova poniznost. On se želi vratiti u očinski dom, makar zna, kakvo poniženje ga tamo čeka: povratak bez novčića i bez časti, kao beskućnik i razvratnik. Ponos bi mnoge izgubljene sinove drukčije usmjerio: "Ne vraćaj se u očinski dom, kreni u daleki svijet, gdje te nitko ne pozna"! Prijatelju, to je poniznost: radije podnijeti sramotu nego Boga izgubiti! Radije biti "najamnik" u Božjoj kući, nego

u zločinačkoj kući biti ugledan. Taj pokajnički grješnik bio je spreman prihvatiti pokoru! Znao je: "Griješio sam, moram preuzeti i posljedice svojeg grješnog života". Prijatelju, jesi li i ti spreman preuzeti na sebe pokoru, ako sagrješiš? Ili se povlačiš pred posljedicama svojih grijeha? Tko izbjegava pokoru, taj izbjegava i Boga. Budi spreman prihvatiti pokoru. Tako ćeš prihvatiti Boga, a Bog će prihvatiti tebe. Onda će On i tebi staviti prsten na ruku i odjenuti te odjećom kraljevskog djeteta. Prijatelju, vjeruj: Bog te ljubi.

Oče nebeski, ja vjerujem u Tebe!

Budi mi milostiv!

Ja te neću zatajiti,

ni izdati,

ni prevariti,

ni poreći.

Da, Oče, ja sam takav.

Ja želim biti s tobom.

Ja ću se vratiti tebi
potpuno i zauvijek.

Oče, dođi mi ususret!

Da ne bi na putu
klonuo. Amen.

Ti si samo upravitelj svojeg imetka!

Snalazljivi upravitelj

Zatim reče i svojim učenicima: "Bio neki bogataš i imao upravitelja koga mu optužiše da mu rasipa imanje.

On ga dozva te mu reče: 'Što to čujem o tebi? Daj račun o svom upravljanju! Ne možeš više biti upravitelj'!

Tada upravitelj reče u sebi: 'Što da učinim, jer mi gospodar oduzima upravu? Da kopam? Ne mogu! Da prosjačim? Stidim se.

Već znam što ću učiniti, da me ljudi prime u svoje kuće kad budem zbačen s uprave'.

Tada dozva redom dužnike svoga gospodara te prvog zapita: 'Koliko si dužan mome gospodaru?'

Odgovori: 'Sto bata ulja'. Reče mu: 'Uzmi svoju knjižicu, sjedni i odmah napiši: pedeset.'

Zatim upita drugoga: 'A ti, koliko si dužan?'

Ovaj odgovori: 'Sto korova pšenice.' Rekne mu:

'Uzmi svoju knjižicu i napiši: osamdeset!' – I gospodar pohvali nepravednog upravitelja jer je mudro postupio. Jer sinovi su ovoga svijeta mudriji od sinova svjetla u držanju prema svojoj vrsti”.

Ispravna upotreba zemaljskih dobara

“I ja vam kažem: stecite sebi prijatelja lažnim bogatstvom, da vas prime u svoje vječne stanove kad ga vama nestane”.

(Lk 16, 1-9)

Ta prispodoba o nepoštenom upravitelju mnogima se čini neobična. Znači li to da moramo imovinu potratiti i pronevjeriti, kao taj upravitelj? Prijatelju, ta čudna prispodoba, želi nas upozoriti na jednu osobitu stvar. Isus nam veli tom prispodobom: stvari koje posjedujemo, uopće nam ne pripadaju! Bog nam ih je samo posudio. Bog nam je dao ta dobra samo na upravljanje. Svatko će jednom morati položiti račun Bogu, kako je upravljao Božjim dobrima. Koristi ta dobra tako da im se i drugi mogu radovati! Upotrijebi svoju imovinu i svoje talente da budu i na blagoslov drugih. “Stecite sebi prijatelje uz pomoć svojih dobara”!

Prijatelju, ovo je poruka te prisposode: samo je Bog vlasnik. Njemu pripada sve za čim mi ljudi težimo ili što možemo posjedovati. On nam je to darovao, posudio, povjerio. To je njegova milost, njegov zadatak. Njegov trajni posjed. Nitko od nas nema totalno, neograničeno pravo raspolaganja dobrima koje smo zadobili. Jer Bog je dobra ove zemlje namijenio svojoj djeci! Svi trebaju od toga živjeti. Ti im moraš u tome pomoći. Svim svojim snagama i svim svojim mogućnostima.

U čovjeku se nešto buni protiv takvog shvaćanja. Jer svatko tko je stekao neki novac i imovinu može s pravom reći: "To sam stekao svojom radnošću i mukom! Moram li to sada dijeliti s lijenčima"? Prijatelju, ta prisposoba ne smjera na komunizam, ne znači osporavanje privatnog vlasništva, niti hoće pogodovati nemarnjacima i lijenčima. Nego tom prisposobom Gospodin nam pokazuje jednu višu razinu razmišljanja nego je strogo pravničko razmišljanje. Isus nam pokazuje jedan viši put, jedan "viši dar milosti"; put ljubavi! Ona je kraljevski zakon" (Jk 2,8): ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. Ta ljubav misli i radi drukčije nego to zakoni propisuju. Prijatelju, to je smisao i zadatak te prisposode: "Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima! U tome je sav zakon i pro-

roci (Mt 7,12). “Budite milosrdni, kao što je milosrdan i Otac vaš (Lk 6,36).

Društvene nepravde su danas dobile nezamisliv opseg. Zbog sebičnosti i pohlepe za dobitkom, zbog gaženja tuđih prava i gramženja za vlašću. Ne radi se samo o velikoj nevolji širom svijeta, nego i o potrebi bliskog susjeda. Tu pomogni! I onda ako nisi – strogo uzevši – na to obvezan. Jer tvoja imovina ima jednu “društvenu dimenziju”. Dobra koja posjeduješ nisu u pravom smislu tvoje vlasništvo, nego su namijenjena i onima koji su u potrebi. Brini se da svi imamo nešto! “Steknite prijatelje nepravednim bogatstvom” Tako veli Gospodin. Jer nepravedno je, ako svoj novac smatramo svojim potpunim vlasništvom i nikome ne pomažemo, pa i onima koji su u nevolji, a naši su susjedi.

Ali poruka te prispodobe ide još dublje. Jer tu se ne radi samo o novcu i dobrima, posjedu i stvarima, nego i našim duševnim i duhovnim mogućnostima. I tvoji talenti su dar Božji! Bog ti je dao talente i sposobnosti koje nema svatko! Dao ti je roditelje od kojih si primio i naučio marljivost i poštenje. Bog ti je dao nadarenost za učenje, sposobnost za studiranje, što netko drugi uz sve svoje naprezanje nema! Prijatelju, još više: Bog ti je dao karakterne osobine, “dobro srce”, smisao za vječno, težnju prema istini, dar religioznosti! Sve to u pra-

vom smislu nije tvoja zasluga, niti rezultat tvog truda. Bog ti je te darove darovao! “Što imaš, a da nisi primio? Ako si dakle primio, što se ponosiš, kao da nisi primio? (1 Kr 4,7). Ovo je najdublji smisao te prisposode: I sve tvoje sposobnosti i nadarenosti Bog ti je samo povjerio”, da ih primjeniš na blagoslov drugih!

Stekni prijatelje sa svim svojim dobrima i sposobnostima! Bog ti ih je darovao. Ljudi koje si pomogao na Sudnjem danu hvalit će tvoje milosrđe i zauzeti se za tebe. Tako ćeš biti primljen u vječne stanove!

Oče nebeski, hvala Ti za sva dobra
što si mi ih darovao.
Drugi gladuju, a ja sam svaki dan sit.
Drugi su slijepi, a ja mogu vidjeti.
Drugi žive u bijedi, a ja imam tako puno.
Oče nebeski, hvala Ti!
Daj da budem velikodušan u darivanju,
u davanju i pomaganju.
Jer sve što imam dobio sam od Tebe.
Oče, daj da budem milosrdan,
kao što si Ti milosrdan! Amen.

Preljub razara brak

Mojsijev zakon i kraljevstvo Božje

“Do Ivana sežu Zakon i Poroci. Otada se navješćuje Radosna vijest o kraljevstvu Božjem. I svatko u nj navljuje.

Lakše da prođu nebo i zemlja nego da propadne jedna kovrčica iz Zakona”.

Nerazrješivost ženidbe

“Svaki onaj koji otpusti svoju ženu te se oženi drugom, čini preljub. Tko se oženi onom koju je njezin muž otpustio, čini preljub”

(Lk 16, 16-18)

Šezdesetih godina zapadni svijet preplavio je ono što zovu “seksualna revolucija”. Presudna bitka dogodila se kad je pronađena pilula (protiv začeća), koju su nazvali usrećiteljicom čovječanstva.

Nakon toga su popustile sve brane. S tri krilaticе započela je borba da se svugdje provede seksualno “oslobođenje”: Prvo: proglašeno je “pravo na sretan seksualni život”. Drugo: proglašena je “ravnopravnost svakog seksualnog užitka”. Treće: “seksualni užitak nema ništa s moralnošću”. Odonda su popustile sve kočnice i seksualno je prešlo sve granice. Počelo se tvrditi da je pornografija neškodljiva, a seksualne nestrانosti i homoseksualnost prihvatljive. Takva shvaćanja hoće se unijeti i u odgoj djece.

Isus ipak veli drukčije: “Blaženi čista srca, jer će Boga gledati (Mt 5,8). Prijatelju, iskustvo je svih velikih svjetskih religija: samo ljudi, koji vladaju sami sobom nalaze nutarnju povezanost s Bogom! Ako se čovjek dade voditi od svojih požuda, doći će na put neodgovornosti, koji je protivan njegovoj savjesti, i koji ga dovodi sve dalje od Boga. U dnu, radi se zapravo o dobro poznatoj odluci: “Nitko ne može služiti dvojici gospodara (Mt 6,24). Ili će se čovjek prepustiti svojoj sjetilnosti i nagonu, ili će se usmjeriti po svojoj savjesti i Bogu. Trećega nema. Prijatelju, teško je živjeti obdržavanjem šeste zapovijedi Božje. Od deset zapovijedi Božjih, ta je najmanje održavana. A ipak, isplati se truda, žrtve i nastojanja. Jer tako dugo dok u tebi gospodari tijelo, Duh Božji ne može u tebi prevladati. Dok god

nisi vjeran u svojem braku, tvoj brak je ugrožen. Preljub razara brak.

Prijatelju, Bog nam veli u šestoj zapovijedi: čuvaj svoj brak! “Preljub nije dozvoljen”! Jer o braku ovisi toliko toga. O vjernom braku ovisi hoće li uspjeti unutarnja ljubav među ljudima. Gdje bi ljubav još mogla na zemlji opstati, ako je nema između zaručnika i zaručnice, između muža i žene? Prijatelju, gdje se brak lomi, tamo umire ljubav. A gdje nema ljubavi, tamo nema više ni Boga.

Posljedice seksualne raspuštenosti su strahovite. Ona je dovela do razbijanja bezbrojnih brakova. Svaki treći brak u Austriji se rastavlja. U Beču se rastavlja čak svaki drugi brak. Čovjek se sastoji od tijela i duše to je jedna cjelina; ako netko nije vjeran u tjelesnom, gubi pristup do srca drugoga. Jednog dana on se povuče i počne živjeti s “prijateljicom”, ili si žena nađe nekog “prijatelja”. Tko se upušta u preljub, taj stavlja u pitanje brak. Prijatelju, vjeruj u Božju riječ: “Brak se ne smije raskinuti”! Pa makar to tisuće činile; makar je to danas gotovo razumljivo samo sobom; makar se na vjernog bračnog druga gleda kao na zaostalog “autsajdera”. Budi vjeran! Onda ćeš čitav život svoje srce sačuvati za Boga. On će blagosloviti tebe i tvoju obitelj. On će te blagosloviti i onda, ako ti tvoj bračni drug bude nevjeran. Bog te pozna! On će ti to

stostruko vratiti. Već sada, na ovoj zemlji. On vidi tvoj križ, on zna tvoju žrtvu, on te ne zaboravlja. Jer tvoj križ je glasna molitva.

Posljedice razorenih brakova su slomljena dječja srca. Četrdesetpet posto sve djece, koja potječu iz rastavljenih brakova postaju kasnije neurotična, duševno bolesna. Ona nose posljedice toga često čitav život. Ona kasnije često i sama postaju žrtve te iste nevolje: rastave. Djeca trebaju toplo gnijezdo, zaštićenost, blizinu majke, čvrstoću oca. Ona trebaju oba roditelja! Ona trebaju takvo ozračje ljubavi, naklonosti i skladnih odnosa koji vladaju među dobrim bračnim drugovima. Sve drugo ranjava mlada dječja srca. Prijatelju, shvaćаш li sada, zašto tako mnogi ljudi nose u sebi trajne duševne povrede? Tko može izliječiti te duboke rane? One potječu od najranijeg djetinjstva: otac i majka nisu bili jedno, nego su se svađali, bili su razdvojeni. I konačno su jedno drugo napustili. Onda je došao novi "on", nova "ona", nova lica. Dijete je izgubilo svoj dom! Dom u srcu majke i pod okom oca. Prijatelju, želiš li takvo nedjelo učiniti i svojem djetetu. Ostani vjeran. Onda ćeš uvijek ponovno naći ljubav u svojem bračnom drugu.

Isuse, Ti si rekao: "Tko je bez grijeha, neka prvi baci kamen!"

Gospodine, hoćeš li me osuditi?
Ti si preljubnicu zaštitio.
Ti si joj oprostio.
Ali si joj i rekao:
“Idi, i ne griješi više”!
Oče nebeski, daj mi da počnem iz početka!
Daj mi čisto srce,
Da mogu Boga gledati.
Daruj mi milost molitve!
Onda ću ti moći služiti čista srca! Amen.

Bogati rasipnik

Škrti bogataš i siromašni Lazar

“Bijaše neki bogataš koji se oblačio u grimiz i skupocjeni lan a iz dana se u dan sjajno gostio.

Neki siromah imenom Lazar ležao sav u čirevima do njegovih vrata, čeznući da se nasiti onim što je padalo s bogataševa stola... Čak su i psi dolazili i lizali mu čireve.

I umrije siromah i anđeli ga odnesoše u krilo Abrahamovo. Umrije i bogataš i bijaše pokopan.

Kad je bio u paklu, usred strašnih muka, podiže oči te izdaleka opazi Abrahama i Lazara u njegovu krilu pa povika: 'Oče Abrahame, smiluj mi se, te pošalji Lazara neka namoči vrh prsta vodom da mi rashladi jezik, jer se strašno mučim u ovom plamenu'!

Abraham mu Reče: 'Sjeti se, sine, da si ti primio svoje dobro za svoga života, a Lazar zlo! On je sada ovdje utješén, a ti se mučiš.

Osim toga, između nas i vas velik je bezdan, te ni oni koji bi htjeli ne mogu odavde prijeći k vama niti odatle k nama'.

'Onda, molim te, oče – reče bogataš – pošalji ga u kuću mog oca; imam petero braće, neka ih ozbiljno opomene da ne bi i oni došli u ovo mjesto muka! A Abraham reče: 'Imaju Mojsija i Proroke. Neka njih slušaju!'

Onaj nastavi: 'Neće, oče Abrahame! Ali ako im tko dođe od mrtvih, obratit će se'.

Tada će mu Abraham: 'Ako zaista ne slušaju Mojsija i Proroka, neće vjerovati ni ako tko od mrtvih uskrsne'.

(Lk 16, 19-31)

Danas se čitavim svijetom proteže jedan duboki jaz, koji dijeli bogate narode od onih koji gladuju. Taj jaz postaje iz godine u godinu sve veći. Nepravde postaju sve veće. Zato raste i mržnja, ratovi i nasilje. Predvodnici siromašnih naroda potiču vatru suprostavljanja u onim bogatim zemljama, koje su zapalile vatru nepravdi.

Glad i bijeda postojali su uvijek. No, sad bijeda raste na drugačijoj podlozi: na tlu zavisti, gorčine i očajanja. U neše vrijeme preko televizije i radia do-

znaje se i u najudaljenijem selu svijeta o raskošnom bogatstvu onih zemalja koje ne znaju kamo bi sa svojim viškovima žitarica, maslaca i mesa. Zato se danas uzima da glad i bijeda nisu više neizbježiva sudbina. Naprotiv, postavlja se pitanje zašto bogate zemlje ne žele dijeliti svoje bogatstvo?

Gospodarske i društvene prilike našega vremena slične su onima koje je Isus ocrtao u prisposobi o bogatom rasipniku i siromašnom Lazaru. Bogate zemlje slave sad zadnje dane velikog rasipništva, dok Lazar umire pred njihovim vratima.

Papa Ivan Pavao II. izdao je 1988. encikliku: *Die Sozial Sorge* u kojoj govori kako su se socijalne prilike u zadnjih dvadesetak godina znatno pogoršale.

Ono najvažnije u toj enciklici je papino jasno zauzimanje za siromašne. U našem vremenu, u kojem patnje i nepravde rastu, mi kršćani moramo biti na strani onih koji pate. Jer u svakom siromašku koji leži kao Lazar pred vratima bogatog rasipnika, “uvrijeđen je sam Bog”. Tako piše papa. Danas kršćani dolaze na zaprepašćujući način do spoznaje kako je aktualna Isusova riječ iz govora o posljednjem sudu: “Bijah gladan, ne dadoste mi jesti; bijah žedan, ne dadoste mi piti; bijah putnik, i ne primiste me; bijah go i ne obukoste me, bolestan i u tamnici i ne pohodiste me” (Mt 25,42). Zalaganje za

one koji pate Trećeg svijeta, borba protiv bijede, ima za kršćane jedan “mistični motiv”, veli papa. Najdublji razlog zašto se danas, na potpuno nov način, moramo založiti za siromašne na ovoj zemlji je vjera u Kristovu riječ: “ni meni niste učinili koliko niste učinili jednom od ovih najmanjih (Mt 25,45). Bog sam je uvrijeđen, ako se ne brinemo za one u nevolji.

Papa spominje u svojoj enciklici i jednu mučnu i bolnu točku: naime nekoć pojedinca pred veličinom te nevolje. Grijeih nepravde i tvrdoće srca nije danas stvar pojedinca. Ona je postala sustav! Grijeih nemilosrdnosti postala je “društvena struktura”. Ta “griješna struktura” oblikuje čitav gospodarski život, sustav trgovine, devizni sustav i novčano poslovanje. Zemlje koje gladuju isključene su iz svjetskog tržišta, da bi bogate zemlje mogle imati veći profit. Sadašnje zakone svjetskog tržišta određuju bogate zemlje. To je kao željezni pojas koji siromašne narode isključuje od stola bogatih.

Prijatelju, ova enciklika veli u zaključku nešto opticažno i praktično: suočena s tim velikim potrebama, Crkva je obvezatna ustupiti od viška dragocjenih skupocjenih uresa i pribora da bi se potrebnima namaknulo hranu i piće, odijelo i stan. Prijatelju, učini tako i ti! Bog govori danas snažno svakom kršćaninu: “Tkogod posjeduje zemaljska do-

bra i vidi svoga brata u nevolji i od njega zatvori svoje srce – kako će ljubav Božja ostati u njemu? Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, nego djelom i iskreno (1 Iv 3,17).

Gospodine, danas te molim:
daruj mi hrabrost za jednostavan život!
Jer grijeh je živjeti kao rasipnik,
dok u siromasima Krist gladije
Gospodine, daj mi da budem siromašan
sa siromasima.
Daj mi da živim jednostavno kao Isus.
Jer, ja ne bih htio biti kriv
što Lazar umire.
Gospodine, što bih morao reći na dan suda?
Gospodine, ja ću se “stisnuti”,
i dati tamo gdje je potreba. Amen.

Jao onima po kojima dolaze sablazni!

Ispravni odnos prema drugima

Isus reče svojim učenicima: “Nije moguće da ne dođu sablazni, ali jao onomu po kome dolaze!

Bolje bi mu bilo da mu je mlinski kamen o vratu i da je bačen u more nego da navede na grijeh jednoga od ovih malenih.

Pazite na se!

(Lk 17, 1-3)

Već pola stoljeća je mir; blagostanje kao još nikada. Ali i sablazni su postale jače nego ikad prije. Milijun puta jače uzvikuju one danas svijetu svoj program o “lakom životu”. “Olakšaj si to”! To je snubljenje za život bez Kristovog križa. “Šlager” svih sablazni zavođenja danas je: “Uživaj u sreći!

Zašto se odricati? Ne treba više žrtvovanja. Kupi danas, platit ćeš kasnije”!

Prvi je došao poslije II. svjetskog rata val pretjerivanja jelom i pićem. Bilo je to onda razumljivo. Veselje da se konačno moglo sjesti za pun stol. Nitko nije tomu prigovarao. Počelo se tako bezazleno. To je umijeće zavodnika. A kad se čovjek počne jedanput iživljavati, onda zavodnik uzima kormilo u svoje ruke. “Požuda tijela” (Iv 2,16), je početak. Pretjerivanje u jelu i pijančevanje. Danas u Austriji ima stotine tisuća alkoholičara. Stotine tisuća onih koji su upropastili svoje obitelji. Svatko zna što alkohol čini u obitelji. Zašto se onda nudi još više alkohola, da bude još više alkoholičara, još više zbog alkohola opustošenih obitelji? Jao onima po kojima dolaze napasti, veli Gospodin.

Zatim je došao val seksualnosti. Bilo je to znak društva blagostanja. Kao u starom Rimu počelo je popuštanje. A onda su se brzo pokazale iste posljedice: propadanje društva. Jer u povijesti svih naroda očividno je da je popuštanje u području seksualnog morala početak kulturnog propadanja. Narodi koji su krenuli putem seksualne razuzdanosti već su u sljedećem naraštaju izgubili svoju kulturnu energiju, osuđeni na propast. Tako je kod naroda i pojedinca. Kad se odbaci samosvladavanje, čovjeku se

nutarnjost slomi. Tako zvana "slobodna ljubav" oslobađa čovjeka od onih duhovnih obveza koji tvore njegovu vrijednost, dostojanstvo i savjest. Danas su posljedice seksualnog vala opće poznate: razorene obitelji, plima rastava, slobodan put pobačajima. Zašto nitko ne protestira, zašto se nitko ne suprostavlja mahnitosti "seksualne revolucije"? Jao onima po kojima dolaze zavođenja, veli Gospodin.

Zatim je došlo veliko obilje. Sve na kredit. Najprije auto, onda televizor. Onda bankovne podružnice na svakom uglu; novca na bacanje. Novac se ljudima gotovo nametalo! Bilo je u modi zaduživati se. Sjedinjene Države su prednjačile primjerom. Najbogatije zemlje imaju danas najveće dugove. Tko je zadužen, postaje ovisan o onome od koga je posudio. I tako svi postaju ovisni i moraju se ponašati onako kako to zahtijeva onaj koji je novac posudio. Neke zemlje ne mogu smoći ni za kamate na zajmove koje su digle. To je bankrot. Bankrot moralnog razmišljanja, razuma i slobode. Jao onima po kojima dolaze zavođenja, veli Gospodin.

Onda je došlo vrijeme televizije. S njom je u mnogim obiteljima zamuknuo razgovor. Djeca i mladi vele: ne možemo više razgovarati s ocem; stalno je pred televizorom. Televizija je postala nova propovjedaonica – umjesto crkve. Dnevno dvije

do tri ure. U dušu se utiskuje nasilje, seksualnost i senzacije. Za zabavu. Jao onima, po kojima dolaze sablazni, veli Gospodin.

Onda je došao odgoj protiv autoriteta. Omalovažavanje oca. Potpuna “sloboda”. “Sloboda” za one koji još trebaju ruku koja će ih voditi? To znači djetetu oduzeti nužnu pomoć! Društvo u kojem je otac potisnut nije našem vremenu donijelo ništa dobra; jer čovjek treba autoritet u kojega se može ugledati. On treba primjer, osobnosti. Mladi su zahvalni kad dožive pravi autoritet: ljude u koje se mogu ugledati. – Na kraju je došlo da je Majka zaposlena izvan kuće, da bi u kuću došlo što više novca za potrošnju. Onda postoje djeca bez roditelja: oni nemaju više oca, a sada niti majke. Siromašna djeca. Jao zavodnicima, veli Gospodin!

Prijatelju, mi imamo jednog pastira, Isusa Krista. Pusti da te on vodi! Onda zavodnici neće imati vlasti nad tobom. Neka te Krist vodi putem Gospodnjim. Neka te vodi njegova riječ. Sveto pismo je danas važnije nego ikad. Ono je putokaz u vremenu koje je postalo kao đungla. Riječ Božja je danas postala važnija: ona je istina u ovom vremenu zavođenja. Križ je danas postao važniji jer te on oslobađa od onih stručnjaka zavođenja koji žele podjarmit čitav svijet.

Gospođine, Ti si me stavio pred jednu odluku.
Ti me danas pitaš: "Kamo ideš"?
Isuse, danas Ti mogu reći:
Ja idem s tobom!
Idem tamo, kamo ideš i Ti!
S tobom nalazim snagu za dobro.
U tvojim riječima nalazim mjerila.
Stupajući za tvojim križem nalazim hrabrost,
oduprijeti se snagom zla.
Ti jedini si Put u ovom vremenu.
Isuse, Tebe sam izabrao.
I nikoga drugog. Amen.

Samo ponizan može uistinu oprostiti

Ako ti brat sagriješi, ukori ga pa mu oprosti ako se pokaje.

Ako i sedam puta na dan sagriješi protiv tebe i sedam ti se puta obrati i rekne: 'Kajem se' – oprosti mu”!

(Lk 17, 3-4)

Ti možeš oprostiti. Ti patiš zbog toga jer nisi mogao oprostiti i zaboraviti. Puno bi dobio kad bi se u vašem domu ozračje promjenilo, jer stalne svađe i sukobljavanja su ubitačni. Djeca zbog toga pate. Ozračje raskidanosti kida srca. Uvijek je netko “kriv”. Uvijek ponovo dolazi do svađe i prigovaranja: između oca i majke, roditelja i starih roditelja, majke i djece. Za stolom i zbog televizora; pri odlasku i povratku. Takav nemir je otrov za duše.

On je kao žarište upale koja svoj otrov otprema u tijelo čitave obitelji. Tko je pun otrova, truje i svoju okolinu.

Prijatelju, kako se može oprostiti? Što treba činiti, kad u tvojoj duši zakuhaju protivljenje i gnjev? Kad se ne može smiriti od ljutnje i suprostavljanja? Prijatelju znaš li jedan uspješan način kako doći do mira i opraštanja? Isus je rekao: “Molite za svoje neprijatelje” (Mt 5,44). To će te smiriti. A do stalnog mira srca dolaziš tek onda kad izmijeniš svoje srce. Kad izmijeniš samoga sebe.

Tajna opraštanja nalazi se u samozatajnosti. Oprostiti možeš tek onda kad postaneš ponizan. Tko je pun sebe, ne možeš oprostiti. Svaka loša riječ izjeda te. Osjećaš se povrijeđenim, uvrijeđenim. Osjećaš se uznemirenim i želiš dati oduška svojoj srdžbi. Ne možeš oprostiti!

Oprostiti možeš onda kad si u srcu postao ponizan. Riječ ponizan u njemačkom dolazi od riječi koja znači rastaviti, razdvojiti. Rastaviti znači oprostiti se. A to opraštanje – rastanak je često bolan. Pučka mudrost veli: “Rastanak je bolan” Tko želi biti učenik Isusov taj se mora oprostiti – rastaviti od mnogih stvari, koje svijet drži važnim, ali koje su smetnja za ljubav. Moraš se “rastati” od težnje

za isticanjem, i težnje za moći; od mišljenja da uvijek imaš pravo i težnje za vlašću; napustiti prevelike zahtjeve i naume, jadikovanja i optuživanja. Prijatelju, to je oproštaj od prevelikog “ja”. Isus je rekao, tko želi biti njegov učenik, taj mora “sve napustiti”. Ti moraš napustiti – oprostiti se od svojeg prevelikog “ja”! Onda moraš ljubiti i oprostiti.

Tek onda kad postaneš ponizan, možeš drugoga razumjeti! Onda se više ne radi naime o tvojoj vlastitoj osobi, o tvojoj uvrijeđenoj časti, nego o drugome. Onda vidiš njegovu volju, njegova nastojanja, njegovo srce, njegovu bespomoćnost. I tek tad shvaćaš zašto se on tako uvrijeđeno ponaša. Nije sve zloba, nego su to često slabosti kojima nema pomoći. I taj drugi često si ne može pomoći! On ima tolike karakterne osobine koje ne može ispraviti: naglost, agresivnost, plašljivost, osjećaj bespomoćnosti, osjećaj manje vrijednosti, itd. Prijatelju, tek onda kad postaneš ponizan, možeš shvaćati! Tek sada shvaćaš nevolju i nemoć drugoga! Tek tad možeš razlikovati između loših osobina drugoga i njegovog srca. Ni drugi ne može iz svoje kože izaći! On bi htio biti dobar. Ali svaki dan događaju mu se nove ludosti. Prijatelju, kad postaneš ponizan, možeš drugoga prihvatiti takvima kakav on jest. Shvati ga, imaj razumijevanja i strpljenja s njegovim ponašanjem.

Riječ poniznost je višeslojna riječ. Ona sadrži u njemačkom više različitih značenja: odijeliti se i napustiti krivi ponos; razlikovati u drugoga njegovu dušu od njegovih slabosti. U toj riječi postoji korijen i riječ odlučiti: samo ponizan može se odlučiti za ono jedino važno: za ljubav. Samo ako si ponizan, možeš toliko toga izdržati da ne eksplodiraš, da ne postaneš ogorčen; blagošću i strpljivošću. Samo ponizan čovjek je raspoložen za mir, pomirenje, slogu i ljubav. Umišljeni previše gleda na svoj ja. Sve se vrti oko njegovog "ja". Zato se ne može odmaknuti od onoga "što mu se učinilo".

Prijatelju, poniznost je put prema ljubavi. Ponizan ima snage izdržati nepravdu. Kao Isus. Ponizan čovjek je sposoban svladati zlo, a da se ne hvata mača, bez sukobljavanja. Poniznost je put na dan. "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine (Lk 23,34).

Da, Gospodine, Ti imaš pravo:

moj "ja" je suviše velik.

Zato imam tako malo razumijevanja
za nevolje svojih bližnjih.

S njima je kao i sa mnom: ni oni ne mogu
izaći iz svoje kože.

Ne koristi prekoravati ih.

Isuse, daj mi da zgrabim duboko:
Samo ljubav ima snagu
promijeniti svijet!
Samo ljubav može svladati zlo.
Isuse, daj mi snagu ljubavi.
Onda će puno toga biti drukčije.

Vjera kao gorušičino zrno

Snaga vjere

Apostoli zamoliše Gospodina: “Daj nam više vjere”!

Gospodin odvrati: “Ako zbilja imate vjeru koliko gorušičino zrno, rekli biste ovomu dudu: 'Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!' i poslušao bi vas

(Lk 17, 5-6)

Apostolima se često događalo ono isto što se i nama događa: bili su zbunjeni kad su vidjeli golemu razliku između onoga što im je Isus rekao i onoga što su mogli učiniti “Sedam puta na dan oprostiti”! Tko to može činiti “Sjednite na posljednje mjesto”! Tko to može prihvatiti? “Tko hoće biti moj učenik, neka dnevno uzima svoj križ na se-

be i slijedi me". Nisu li to ipak pretjerani zahtjevi za čovjeka? Prijatelju, to je za nas utješno: i apostoli su mislili da se od njih traži previše. Zato su molili Gospodina: "Ojačaj našu vjeru"! Jer Isusovim putem možemo ići samo onda, kad je naša vjera jaka i kad prožme čitav naš život.

No, kako ćemo doći do takve jake vjere? Naravno, možemo moliti i prositi; možemo se Bogu posvetiti, uzdizati ruke k njemu. No, i onda ćemo osjetiti: to još nije vjera koja premješta brda" (1 Kor 13,2). Naša vjera je često tako slaba da i pri malim povodima koplje bacamo u trnje, izbjegavamo terete ljubavi, i uzmičemo od svih velikih zahtjeva ljubavi. Kako će onda Gospodin ojačati našu vjeru?

Prijatelju, možda je upravo to spominjanje prevelikih zahtjeva dovelo apostole do blagoslova. Naime, tek onda kad su shvatili koliko je nedovoljna njihova snaga vjere i ljubavi, tek onda su bili spremni otvoriti se Gospodinu na jedan potpuno novi način, moliti se i povjeriti se: Gospodine ojačaj našu vjeru"!

Možda svatko od nas mora najprije iskušati te prevelike zahtjeve života, prije nego stavi svoje povjerenje u Gospodina. Dokle god se mi sa zadovoljstvom i veseljem penjemo ljestvama karijere u

životu, Bog nam je možda i zapreka. Dokle god želimo svoju kuću i vrt pretvoriti u "mali raj", "onostrani" raj nam je možda suvišan. Dokle god mi svoj život proživljavamo u izobilju vlastitim snagama, vjera nam je često nešto sporedno: rezervni spremnik s gorivom za slučaj eventualne potrebe. Ali vjera nije životno važna, jer mi možemo uspješno ići kroz život i bez nje.

Prijatelju, tek onda kad povučeš sve registre, ali se ni odkud ne čuje pjesma radosti, tek onda u tebi nastaje nova vjera. Tek onda kad si sve svoje snage i mogućnosti iskoristio, stavit ćeš svu svoju nadu u Boga: "Bože pomози"! Tek sada naći ćeš čvrstu vjeru koja bregove premješta: "Bog mi može pomoći"! Bog će mi pomoći. "Bože pomози mi sada"! Prijatelju, tek sada dobio si novo ime: "Bog pomaže". To znači u hebrejskom "Lazar"! Tek onda, kad ti u životu krene tako loše kao siromašnom Lazaru iz prispodobe, tek onda uključit ćeš tu duboku vjeru u svoj životni program: "Bog pomaže"! Sad si uvjeren da ti samo on može priteći u pomoć, i da on nemoguće može učiniti mogućim. Tek sada uspijevaš doći u usku povezanost s Bogom, i do dubokog povjerenja u pomoć Božju: "Bog pomaže! To je sad tvoja vjera, tvoja unutarnja sigurnost. Od sada dalje prepuštaš se u svojim potrebama Ocu na nebesima. Potpuno svjesno. S punim pouzdanjem.

To je odluka za vjeru; to je vjera kao gorušičino zrno: kad bi tvoja vjera bila barem tako velika kao gorušičino zrno, mogao bi reći brdu: pomakni se! I ono bi se pomaklo! I kad bi drvetu rekao: presadi se u more, ono bi svoje korijenje presadilo u more.

Gorušičino zrno je nešto maleno, ali ono je životno! Vjera kao gorušičino zrno je životni odnos prema Ocu na nebesima. I onda kad nemaš mogućnosti moliti duge molitve. Tvoje srce je s Ocem, puno zahvalnosti, iskreno, puno pouzdanja: “Bog pomaže”! To je pouzdanje djeteta. Dijete zna: “Ja to ne mogu, ali to može moj otac. I zato jer ja to ne mogu učiniti, moj tata će mi pomoći”! Prijatelju, to je vjera gorušičinog zrna: “Bog mi pomaže”!

Ta vjera kao gorušičino zrno uistinu premiješta brda: brda poteškoća, nepovjerenja, nevolja, grijeha! Jer Bog je veći od svih tih brda! “Bog pomaže”! To je vjera “Lazara”, čovjeka patnjom iskušanog i patnjom zasićenog. On ima vjeru gorušičinog zrna. I onda kad doživljava duboko ukorijenjene svađe i duboko ukorijenjene loše navike. “Bože pomози”! On može to otvoreno stablo s korijenjem iščupati iz tvoje duše i u more baciti! Prijatelju, učini kao apostoli. I ti moli Gospodina za takvu vjeru kao gorušičino zrno: “Gospodine, ojačaj našu vjeru”!

Isuse, pomalo shvaćam Tvoj križ.
Na tom križnom putu naučio sam vjerovati.
Gospodine, hvala ti za tolike nevolje,
kroz koje sam morao proći.
Pomoću njih sam svoje srce u tebi "usidrio".
Isuse, hvala Ti za križni put,
kojim si me vodio.
Tu sam naučio što je pouzdanje.
Isuse, danas znam: samo ti možeš pomoći.
Samo Bog može pomoći.
Vlastitom snagom ne mogu ništa.
Ali tvojom pomoći mogu sve.
Gospodine, kako si ti divan!

“I slavio je Boga u sav glas”.

Zahvalnost i nezahvalnost

Na putu u Jeruzalem prolazio je granicom Samarije i Galileje.

Kad je ulazio u neko selo, iziđe mu u susret deset gubavaca; stadoše podaleko i počaše vikati: “Isuse, Učitelju, smiluj nam se”!

Kad ih opazi, reče im: “Idite i pokažite se svećenicima”! I očistiše se dok su išli.

Jedan od njih, čim vidje da je ozdravio, povrati se slaveći Boga u sav glas.

Pade ničice do nogu Isusovih pa mu poče zahvaljivati. Taj bijaše Samarijanac.

Isus ga zapita: “Zar se nisu očistila desetorica? Gdje su još devetorica?”

Ni jedan se ne nađe da se vrati i Bogu zahvali, osim ovoga tuđina”!

I reče mu: ustani i hajde, tvoja te vjera spasila”!

(Lk 17, 11-19)

Tih deset gubavaca bili su blagoslovljeni ljudi. Njihova teška patnja postala je za njih izvor blagoslova. U svojoj samoći oni su došli posve blizu Bogu. Oni nisu smjeli imati kontakt sa zdravima, nego su morali biti izdvojeni – boraviti, da se ne bi i sami zarazili tom opakom bolešću. Njihova strahovita osamljenost dovela je te ljude do razmišljanja. I tako su došli do Boga. On je bio jedini s kojim su mogli razgovarati; jedini kojemu su mogli izjadati svoje patnje. Tako su postali ljudi vjere i molitve.

Kad je Isus prolazio njihovim krajem, oni su imali puno vremena za razmišljanje. Oni su znali koliko čovjek treba Boga. I da se bez njega ne može živjeti. Sve što je Isus rekao, naišlo je u njihovim dušama na jak odjek. Govor o blagu na nebesima, o blaženstvima (Govor na gori), Očenaš, govor o križu. Oni su u to vjerovali! Oni su vjerovali u Isusa; više nego zdravi, koji su bili zaokupljeni svojim brigama i imovinom. Kad je Isus ulazio u ono selo, ispred sela izašlo mu je u susret tih deset gubavaca. Oni su morali biti udaljeni od drugih ljudi, jer je tako bilo propisano. Nisu smjeli doći blizu zdravima. No, njihovo srce bilo je posve uz toga Isusa, koji je govorio tako blisko njihovim srcima. Vikali su: “Isuse, učitelju, smiluj nam se”! Bile su to riječi pune patnje, riječi pune vjere. I Isus

ih je ozdravio. Poslao ih je svećenicima, koji su trebali javno potvrditi da od sad mogu ponovno opet živjeti zajedno s drugim ljudima. Dok su išli puni pouzdanja svećenicima, očistili su se.

Devetorica od tih deset gubavaca bili su tako sretni radi svojeg ozdravljenja da su od radosti krenuli svojim obiteljima, da bi im ispričali svoju sreću. A jedan od te deseterice dobio je još veći blagoslov. On se uspio sresti s Kristom, što doživi samo vrlo mali broj ljudi. On se naime vratio kad je vidio da je ozdravio. I slavio je Boga u sav glas. On se bacio Isusu pred noge i zahvalio mu. Prijatelju, ovo zahvaljivanje je toga čovjeka dovelo tako blizu Isusu kao nikoga drugoga. Bila je to unutarnja blizina, susret s Bogom. Ono se dogodilo kad je taj čovjek hvalio Boga u sav glas. Kad je zahvaljivao, bio je u srcu posve blizu Bogočovjeku, Isusu.

To je dubok znak. Svi sveci govore o tom dragocjenom iskustvu: po molitvi zahvalnosti dolazimo vrlo blizu Bogu! Već u Starom zavjetu, osobito u psalmima govori se dosta o zahvalnoj molitvi. Jer kad govoriš Gospodinu – zahvaljuješ Gospodinu za sve dobro koje ti je On učinio, Bog u tebi nešto mijenja! Dok slaviš njegovu dobrotu i zahvaljuješ za njegovu očinsku ljubav, oči ti se same dižu i pred njima se otvara Božje veličanstvo. Dok zahvaljuješ Bogu, spoznaješ na jedan potpuno nov način

njegovu blizinu, njegovu snagu, njegovu divotu, njegovo opraštanje. Dok kao dijete svojem ocu zahvaljuješ, tvoje srce je otvoreno Bogu. Tvoje zahvaljivanje je izraz tvoje vjere! To je razlog zašto ti Bog za vrijeme molitve zahvalnice može puno oprostiti. Kad mu zahvaljuješ, nestaje tvoje slabe vjere, obeshrabrenosti, težnje za osvetom, tvojeg mraka. Bog može u tvoje vjermičko, otvoreno srce uliti milosti! Tvoje srce obuzima veliko pouzdanje, radost i veselje, kojeg prije nije bilo. Ti si zadobio opet novo pouzdanje, hrabrost i snagu od Gospodina.

Molitva zahvalnica i molitva slavljenja nova je razina u tvom susretanju s Bogom. Dok ne možeš slaviti i veličati Boga, ostaješ zatvoren u svojim brigama i strahovima. Jer vidiš više svoje slabosti nego silu Božju. A kad počneš zahvaljivati, onda dižeš svoje oči k Bogu, tvoje srce se otvara u vjeri. Onda ti Bog može darovati obilje svjetla, topline, snage i mira.

Prijatelju, slavi Gospodina koliko god možeš. "Zahvaljujte uvijek za sve Bogu, Ocu"! (Ef 5,20). Onda će te On uvijek blagoslivljati.

Oče nebeski, htio bih ti zahvaliti
za čitav svoj život.

Ti si me tako čudesno vodio!

U trenucima svojih najvećih nevolja,
ja sam Te najdublje osjetio.
Sve moje nevolje bile su mi na blagoslov.
Oče, hvala Ti za sve ljude,
Koje si mi dao da ih susretnem.
S njima mogu moliti,
s njima zajedno mogu vjerovati,
i ići putom vjere.
Oče nebeski, zahvaljujem Ti,
što si mi već pokazao nešto od kraljevstva
nebeskog.
Tebi ću zahvaljivati do vijeka. Amen.

Isusov govor o svršetku vremena

A učenicima reče: "Doći će vrijeme kad ćete čeznuti da vidite samo jedan dan od dana Sina Čovječjega, ali ga nećete vidjeti. Govorit će vam se: 'Eno ga ondje' ili 'evo ga ovdje'. Ne odlazite i ne trčite tamo! Jer kao što munja sijevne na jednomu kraju neba te rasvijetli sve do drugoga kraja, tako će biti i sa Sinom Čovječjim u njegov Dan. Ali najprije treba da on mnogo pretrpi i da ga naraštaj ovaj odbaci.

U vrijeme kad dođe Sin Čovječji bit će kao što je bilo u Noino doba, kad se jelo i pilo, ženilo i udavalo sve do dana kada Noa uđe u lađu. I dođe potop te ih sve uništi. Bit će tada kao u Lotovo vrijeme, kad se jelo i pilo, kupovalo i prodavalo, sadilo i gradilo. Ali kad Lot izađe iz Sodome, udari oganj i sumpor s neba te ih sve uništi. Isto će se tako dogoditi u onoj Dan u koji se pojavi Sin Čovječji.

U ovaj Dan, tko bude na krovu, a stvari imadne u kući, neka ne silazi da ih uzme! I tko bude u polju, neka se ne vraća natrag. Sjetite se Lotove

žene. Tko bude nastojao da sačuva svoj život, izgubit će ga. Tko ga izgubi, sačuvat će ga. Kažem vam: u onoj će se noći od dvojice što budu za istim stolom jedan uzeti, a drugi ostaviti. A od dviju žena što budu skupa mljele jedna će se uzeti, a drugi ostaviti.

(Lk 17, 22-35)

Isus je izrekao pet velikih govora u kojima je izložio bit svoje poruke: govor na gori, govor učenicima, govor farizejima, govor o svršetku vremena i govor o sudu. Govor o svršetku vremena govori o koncu svijeta. O tom danas pak nitko ne želi nešto čuti. Govori se: "Samo ne širite strah! Ne stvarajte paniku"! Ljudi ne vole na to misliti, pa vele: Onda nas život više ne veseli! Čemu raditi ako će na kraju sve propasti"? Prijatelju, upravo to je smisao Isusovog govora o svršetku vremena. On nam s tim poručuje: čini ono što će i na kraju tvojeg života imati smisla, i što će za uvijek ostati. Smisao našeg života nije jesti i piti, kupovati i prodavati, saditi i graditi, stupiti u brak i djecu rađati, nego Stvoritelj nam je dao život, da Ga spoznamo i unesemo u naš život! To je naše životno opredjeljenje. A za to

opredjeljenje pomaže nam i govor o koncu vremena.

Zašto je Bog navijestio čitavom ljudskom rodu svršetak? Prijatelju, shvati, makar se sve u tebi protivi tome: Posljedica grijeha je smrt (Rim 6,23). Konac svijeta je ona smrt koja proizlazi iz "grijeha svijeta" (Iv 1,29). Kad se čovjek udalji od Boga, on gubi vječni život. Bog je beskrajni život. Tko se njega odriče, suši se kao stablo bez korijena. To je kraj. Kad se ljudi širom svijeta udalje od Boga, onda će konačno propasti i čitav svijet.

Isus nas hoće tim govorom o svršetku vremena uvjeriti da grijeh uistinu postoji; onaj grijeh koji donosi smrt, kraj života, konac svijeta. Govor o svršetku vremena svijeta želi nas prodrmati. Ne živimo li danas posve slično kao što su živjeli ljudi u vrijeme Noe? Ni oni nisu mislili o svojem životu bez Boga. Ismijavali su opominjatelja. Rugali su se Noi, koji je svoju arku gradio u znak opomene, da dođu k pameti. Sve dok konačno nije došao potop i sve potopio. "Svi su propali".

Prijatelju, što će biti onda, kad čovjek na kraju svojeg života bez Boga, potpuno nepripremljen, iznenada stupi pred svojeg Stvoritelja i Suca? Neće li onda za mnoge biti prekrasno? Mnogi će onda pitati Gospodina: "Kad smo te vidjeli, i ne pritekosmo ti u pomoć? (Mt 25,44). I oni će otići da prime

vječne muke (Mt 25,46). Tako veli Gospodin. Kad neki čovjek čitav život ne želi spoznati pravi red, niti čuti o Bogu ni odgovornosti pred Bogom, onda će na kraju za mnoge biti prekasno. "Od dvojice, jedan će se uzeti, a drugi ostaviti". Taj jedan će s Kristom otići k Ocu, a drugi će ostati ondje gdje je čitav život htio biti: u bezboštvu. Zauvijek. Što čovjek sije, to će i žeti.

Govor o svršetku vremena je za naše vrijeme tako važan, tako životno potreban, tako prikladan da nam pomogne u našem životnom opredjeljenju. Jer riječ grijeh je danas postala kao neka strana riječ, nerazumljiva riječ, kao riječ iz nekih davno prohujalih vremena. Je li grijeh danas zastario? Nismo li došli do toga da za moderne ljude grijeha više nema? Niti kajanja? Ni straha Božjega? Niti Božjega suda? Niti krivnje pred Bogom? Niti zapovijedi Božjih? Niti dobra i zla? Niti osude? Niti pokoravanja? Niti posljedica grijeha? Niti smrti, koja proizlazi iz grijeha?

Prijatelju, mi živimo u vremenu koje je tako slično vremenu Noe. Potreban je veliki napor da nas opća ravnodušnost ne zavede. Zato nam Isus veli: "Budite budni! Budite pripravi"!

Svatko od nas će umrijeti. Onda ćemo stati licem u lice s našim Stvoriteljem i Otkupiteljem. Prijatelju, živi već sada za Boga! Živi s Isusom. Onda

će svaki dan za tebe biti “Dan Sina čovječjega”,
kada će On doći u tvoj život. On će te učiniti sre-
tnim!

Da, Gospodine, Crkva našega vremena
opet je posve slična ranoj Crkvi:
male, životne zajednice vjernika,
okružene plimom poganstva.
Pravo svjetlo u tami,
malo stado na uskom putu,
kojim idu samo još malobrojni.
Ali Ti, Gospodine, si s nama!
Ti ideš kao pastir s nama.
To je naša radost, naš mir,
naše pouzdanje: gdje si ti, tamo je život.
Hvala ti Isuse što si među nama.

Molite ustrajno! Onda će vam i Bog pomoći.

Pobjeda ustrajnosti

Iznese im zatim usporedbu o tome kako uvijek treba moliti i nikada ne klonuti.

I reče: "Bijaše u nekom gradu sudac koji se nije bojao Boga i nije držao do ljudi.

A bila u onome gradu i udovica koja bi dolazila k njemu i molila ga: 'Brani me od mog protivnika!'

Onaj to zadugo ne htjede. Ali nakon toga reče u sebi: 'Ako se Boga i ne bojim a do ljudi ne držim, ipak će, jer mi dosađuje, braniti ovu udovicu, da vječno ne dolazi i ne razbija mi glavu.'

Gospodin, nastavi: "Čujte što govori nepravedni sudac!

Pa da Bog zbilja ne obrani svoje izabranike koji dan i noć vapiju prema njemu? I da zategne s njihovom stvari?

Kažem vam, brzo će ih obraniti. – Ali, hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći pouzdanja na zemlji”?

(Lk 18, 1-8)

Mi shvaćamo što je Isus htio reći tom snažnom prisposodobom. Bogu se moramo moliti kao ta dosadna udovica: dan za danom svaki dan, uvijek, neprestano. Ali ne shvaćamo zašto nas je Isus pozvao na takvu uvjerljivu molitvu. Zašto moramo stalno moliti?

Isus nam daje razlog malo kasnije: “Bdijete i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu što se ima dogoditi, i održati se pred Sinom čovječjim” (Lk 21,36). Isus je imao pred očima situaciju svršetka vremena. Na kraju vremena sile zla bit će toliko snažne, da je ta nespretna molitva potrebna, da bi se moglo oduprijeti/odoljeti zlu. To možemo već i sada dobro vidjeti zapaziti. Jer već i u našem vremenu treba imati veliku duševnu snagu, da bi se oduprlo zavodljivosti i pritisku zla. U ovoj snažnoj navali/pritisku zavodnika možemo spasiti život i dušu i opstati, ako je naše srce čvrsto vezano uz Boga.

Napasti zla uzimaju se možda ne-ozbiljne, ali na mnoge one čine jaki dojam: “Tvoj susjed ima tv-aparat u boji, a ti ga nemaš”! Onda se rasrdi radi rugla i omalovažavanja i kupiš ga. Zli radi i s prijetnjama: “Ako hoćeš biti kršćanin, čeka te križ. Zašto se odricati toliko toga”? Zato ljudi zaobilaze Crkvu.

Ta svagdanja molitva nije pitanje raspoloživog vremena, nego pitanje raspoloživog srca. Ako je tvoje srce uistinu raspoloživo za Boga i Njegovu volju, onda će se tvoje misli stalno, same od sebe okrenuti se Bogu i obraćati Mu se: “Oče nebeski, budi sa mnom”! Ta stalna molitva neće te smetati u poslu, nego dapače, jačati. Istočna Crkva je tu stalnu molitvu učinila temeljem svoje pobožnosti. Oni stalno mole Isusovu molitvu: “Isuse, Sine Božji, smiluj mi se”! To moli seljak na polju i novoobraćeni akademik u vlaku; to moli svećenik i pokornik; mladić i stari monah.

Pri tom ćeš otkriti i ovo: svagdje možeš moliti, ako se uvijek ravnaš po Božjoj volji. Čim okreneš samovoljno svojim vlastitim putom, stalna molitva prestaje. Onda tvoje oči i misli pasu livadama svijeta i ne nalaze više Boga. Stalna molitva znači neprestano se pokoravati volji Božjoj. Tvoje uho mora uvijek biti osjetljivo za Njegov glas. Onda ćeš sve jasnije zapažati što Bog od tebe hoće. Tako te

On može sve jače voditi i učiniti blagoslovom za mnoge.

Kad ozbiljno obavljaš stalnu molitvu, postaješ dijete Božje. Dijete puno pouzdanja u Oca. Ako si u molitvi stalno povezan s Njim, onda imaš i stalno pouzdanje da te On čuje i pomaže. Tko se samo rijetko obraća Bogu, taj se samo rijetko usuđuje Boga za nešto ozbiljno moliti. I zato pokušava svoje probleme sam rješavati. A što može čovjek vlastitim snagama? Potpuno je drukčije s čovjekom koji stalno moli. Kako lako on digne svoj pogled k Ocu! To je čudesna strana tog stalnog moljenja: živiš povezan s Bogom! Uzdaš se u Njegovu pomoć! Puštaš, da te On vodi. On ti može dati puno snage, svojega Duha, duševne okrepe. To je razlog zašto ti ljudi stalno mole, vrlo brzo prepoznaju namjere zavodnika, i zašto im se puno lakše mogu oduprijeti. Bog daje njihovoj duši snagu!

To stalno moljenje nije prenaprezanje misli, nego prije to znači biti privučen ljubavlju. Tko ima svoje srce uz svoju zaručnicu/zaručnika taj misli vrlo lako i često na nju/njega. Stalna molitva je izraz veće ljubavi.

Isus daje onima koji su Mu blizu, veliko obećanje: čak će i križ na njihovim leđima postati “lagan”! Kad dođemo k Njemu – ako stalno molimo, - onda i teški tereti na našim leđima postaju “lagani”,

a naša duša nalazi mir: Dođite k Meni svi koji ste umorni i opterećeni i Ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram svoj na se (= stalno moljenje) i učite od Me-
ne. Tako ćete naći pokoj svojim dušama. Jer jaram je Moj (= stalno moljenje) sladak, i moje breme je lako” (Mt 11,28). Tko živi usko povezan s Kristom, njemu će i križ postati sladak i lagan. Tko stalno moli oduprijet će se zlu.

Oče nebeski, hvala Ti,
što si uslišio najdublje molbe moje duše!
Molio sam Te za Tvoju blizinu,
i Ti si me uzeo u svoju blizinu.
Molio sam Te za Tvoju zaštitu,
i Ti si me zaštitio
pred silom zloga.
Molio sam Te za Tvoju ljubav,
i Ti si mi pokazao svoju ljubav.
Oče nebeski hvala Ti.
Daj mi da prebivam uz Tebe
a Ti ostani prisutan u mojem životu! Amen.

Tko vidi svoju sjenu, stoji u svjetlu

Farizej i carinik

Reče još ovu usporedbu na račun nekih koji su bili uvjereni u svoju vlastitu pravednost, a druge prezirali: "Dva čovjeka uzidoše u hram da mole: jedan farizej, drugi carinik.

Farizej stade te poče ovako moliti u sebi: 'Bože, zahvaljujem ti što nisam kao ostali ljudi: razbojnici, nepravednici, preljubnici ili kao ovaj ovdje carinik.

Postim dvaput u tjednu i dajem desetinu od svega što stečem.'

A carinik, ostajući daleko, ne usudi se ni očiju podignuti prema nebu, već se udarao u prsa i molio: Bože, smiluj se meni grešniku! – Kažem vam, ovaj se vrati opravdan kući, a ne onaj. Jer tko se uzvisi, bit će ponižen, a tko se ponizi, bit će uzvišen”.

(Lk 18, 9-14)

Prijatelju, ovaj carinik je imao nešto, što je velika milost. On je vidio svoju sjenu! On je trpio radi svojih nedostataka. On se je bez sustezanja priznao griješnim. On je priznavao svoje istinske pogriješke/nedostatke. On je znao da je daleko od Boga i zato je ostao stajati u hramu posve straga, daleko od počasnih mjesta sprijeda. Udarao se u prsa, jer je osjećao: “Bog će me udarati, ako se ne obratim”! Zato je iz njegova srca izašla iskrena molitva: “Bože budi milostiv meni grješniku”! To nije molitva samo usnama, nego vapaj: “Gospodine, izbavi me! Jer propadam sve dublje u grijeh”. O toj dubokoj i iskrenoj molitvi kajanja carinika Isus veli: “Ovaj se vratio opravdan”. Taj carinik je u hramu doživio nešto što onaj drugi nije mogao doživjeti: on je u srce primio mir Božji, blizinu Božju, opraštanje, utjehu i rasterećenje.

Zašto nam je Isus ispričao tu prisporodbu? I zašto ta prisporodba ima danas toliko značenje? Prijatelju, zato, jer u našem vremenu svijest o grijehu nestaje kao voda u pijesku. Za sve postoji opravdanje: krivnja se prebacuje na društvene prilike, na društvo, roditelje, okolnosti. A osobnu krivicu nitko ne spominje. Kako će doći do ozbiljnog obraćenja, ako se ne vidi osobnu krivicu? Otkako je savijest o dobru i zlu izbljedadila, i zapovijedi Božje su izgubile svoju snagu. Kakve su to zapovijedi,

koje se bez prave krivnje i grijeha mogu kršiti? Gubitak svijesti o grijehu je kao prolom brane. Odonda je plima prljavštine postala kao opći potop na svijetu.

Do toga da ne želimo više vidjeti zlo, nije došlo tek u naše vrijeme. To postoji duboko u nutrini svakog čovjeka. U drugima lako i jasno prepoznamo/vidimo njihove pogriješke, grijeha i zloću. Radi toga jadikujemo i optužujemo ih. A kad se radi o nama samima, onda imamo odmah opravdanje, zašto je to kod nas tako. Imamo ispriku za gotovo sve. Branimo se, opravdavamo, i objašnjavamo zašto je to tako. Našu krivnju zapravo ne želimo priznati. Ona nam je skrivena. Mi uljepšavamo naše postupke. Ne želimo znati pravo stanje. Ne vidimo svoje sjene!

Prijatelju, ne boj se uvidjeti/prepoznati svoje sjene! Samo kad stojiš u svjetlu imaš sjenu i vidiš vlastite sjene. A ako živiš u sumraku ili čak u tami, nemaš sjene. Ako ne vidiš svoje vlastite sjene, onda je to siguran znak da živiš u sumraku ili tami.

To je iskustvo svih svetaca: što su bliže bili svjetlu Božjem, to jasnije su vidjeli svoje "sjene", svoju samodopadnost, samovolju, nepravdu, manjak ljubavi, naduvenost. Prijatelju, kad vidiš svoje sjene, to je znak milosti Božje! Kad u sebi

otkrivaš svoje naopakosti, to je znak da stojiš u ljubavi Božjoj! Tko je dakle “opravdan”? Pravedan je onaj tko vidi svoje sjene! On živi u svjetlu Božjem. Tko svoje krivice ne vidi i ne priznaje, taj živi u tami.

Shvaćaš li sada naklonost Isusa prema “grješnicima”? S kolikom srdačnošću je Isus govorio onoj javnoj/općepoznatoj grješnici, koja se sagnula do Njegovih nogu, suzama prala njegove noge i svojom ih kosom otirala! Ona je uvidjela svoje grijehe! Ona je priznala svoje “sjene” i svoje duboko ukorijenjene naopakosti. Ona se kajala. Jer ona je stajala u svjetlu Božjem! Zato joj je Isus mogao reći: “Tvoji grijesi su ti oprošteni” (Lk 7,48). Svi koji s iskrenim kajanjem uvide i priznaju svoje grijehe, mogu biti sigurni u ljubav i oprostjenje Kristovo.

Kad priznaš temeljne nedostatke svojega vlastitog bića, bit ćeš vrlo malen pred Bogom, skroman i tih. A još ako znaš: ja to sve skupa zapravo gotovo ne mogu promijeniti! Jer to je tako duboko ukorijenjeno u mojem biću. Prijatelju, kad dođe duh Istine tebi samomu, onda će te On dovesti do toga da uvidiš što je tvoja krivica, nepravda, sud (Iv 16,8). Ali to je istovremeno i ono svjetlo Božje koje tješi, i jača, pročišćava i čini sličnim Bogu. Bog ti je pokazao tvoje sjene, to znači: Bog ti je oprostio!

Oče nebeski, ja sam tolike ljude
sudio i prezirao/podcjenjivao.
Oprosti mi!
Danas znam: ja sam druge
strogo prosuđivao,
i u onom čemu ni sam nisam bolji.
Samo ja griješim na drugi način.
Oče, smiluj mi se!
Oče, promijeni me!
Jer ja priznajem svoju krivicu.
Oprosti mi Oče! Amen.

Prođi kroz iglenu ušicu!

Bogataš

Neki ga član Velikog vijeća zapita: “Dobri Učitelju, što moram činiti da baštinim život vječni”?

“Zašto me zoveš dobrim? – reče mu Isus. – Samo je jedan Dobri, Bog.

Znaš zapovijedi: 'Ne čini preljuba! Ne ubij! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Poštuj oca i majku'!

On odvrati: “To sam sve držao od svoje mladosti”. Kad to ču Isus, reče mu: “Još ti jedno nedostaje: prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebesima! Onda dođi i slijedi me”!

Kad to ču mladić, postade vrlo žalostan, jer bijaše veoma bogat.

Opasnost od bogatstva

Isus ga pogleda te reče: “Kako mučno bogataši ulaze u kraljevstvo Božje!

Lakše je devi kroz iglene ušice proći nego bogatašu ući u kraljevstvo Božje”.

“Tko se onda može spasiti”? Upitaše ga slušatelji. On odgovori: “Što je ljudima nemoguće, to je Bogu moguće”

(Lk 18, 18-27)

Crkva našega vremena postaje opet slična Pračrkvi. U obnoviteljskim pokretima vjerni kršćani opet otkrivaju molitvu i Sveto pismo, blago na nebesima i nasljedovanje Krista u životu. Oni postaju slobodni da imaju vremena za Boga, za molitvu, za osmišljen život. Oni prepoznaju prikrivenog zavodnika i ne žele više svoj život žrtvovati zlatnom tetu. Oni se priklanjaju jednostavnom životu, u kojem mogu punim srcem služiti Bogu. Mnogi nam pišu, kako im je Bog pokazao strm put kroz “tjesna vrata”.

Živi jednostavno! Tako ćeš biti Bogu bliži”. Otako plakat s tom izrekom stoji na vratima u mom stan, pokušala sam tu izreku što bolje provesti u život. Koliko istine se krije u toj kratkoj, jedno-

stavnoj rečenici: živi jednostavno! To nije lako u svijetu u kojem vladaju novac, pohlepa za posjedovanjem, borba za vlašću i nadmetanje u životu ljudi. Za mene je sadržaj života postala molitva i mir s Bogom. Umjesto da besmisleno sjedim pred tv-aparatom, ja radije molim. Kako često sam već doživjela da su teško rješivi problemi uz molitvu najedamput postali laki za rješavanje”. (Waltraud)

Tko nema dovoljno, ne nalazi sreće. Tek onda kad otkriješ Boga i počneš moliti, nalaziš i put do sreće: “Dok sam još spadala među egoiste, mislila sam, da je sreća u tomu da imam, trošim, uživam. Zato nisam htjela biti domaćica, nego sam otišla raditi izvan kuće, a djecu sam prepustila svojoj sverkvi. Moja obitelj je radi toga jako trpjela. Nisam mogla shvatiti, kako bih smogla još i ljubavi za druge? Pogrješke sam uvijek tražila u drugima. Brzo sam izgubila živce i uzimala puno tableta. Danas mi je to smiješno. Novac i materijalne stvari znače mi sve manje. Otkad sam počela moliti, ja sam sretna i našla sam mir, koji svijet ne može dati. Nisam više sama, nego je Bog sa mnom! Umjesto televizije, prihvatila sam se molitve. Mi smo sad sretna obitelj. To je neusporedivo više od novca i televizije. Bog mi je rekao: tko sije ljubav i žeti će ljubav. I sad vidim, da mi sve ide lakše. Dnevno molim. Danas doživljavam, da nema gotovo ništa ljep-

šega nego je biti domaćica i voljena mati". (Margaret)

Isus će nam otvoriti oči za blago na nebesima. Ali to blago možemo tek onda steći/dobiti, ako više ne služimo zlatnom teletu. Ne možemo u isto vrijeme služiti i Bogu i bogatstvu. Jedan muž nam piše kako se odrekao nekoliko tisuća šilinga mjesečno, ali je zato zadobio u svojoj obitelji veliki mir.: "Napustio sam rad u više smjena. Sad smo večerom i koncem tjedna svi na okupu/skupa, a ne da se vidimo tek tu i tamo. Zarađujem 4.000 šilinga manje, moramo sve točno rasporediti, što nije baš jednostavno, ali je korisno za čitavu obitelj! Uravnoteženim načinom življenja mogu sad ponovno/opet spavati bez tableta". (Warner)

Novac je zaludio svijet. Tko svoje srce veže uz novac, taj jedva još može naći put do Boga. Zato nam Gospodin veli: "Ne kupuj toliko! Prodaj što imaš! Onda ćeš naći Boga"! Jedna mlada žena piše kako je takvo drukčije razmišljanje oslobađajuće djelovalo na njezin život: Moje kolegice i kolege na poslu su vrlo moderno raspoloženi i kad se radi o modi. Mjesečno ne kupuju samo jedne hlače nego dvoje, bluzu, modni kaput po zadnjoj modi, dva para cipela. Samoj sebi sam se već pričinjala zaostala, i mislila sam ne rijetko: pa to bih mogla i ja. A onda je baš u jedan takav trenutak došao plakat: "No-

vac je zaludio svijet. Živi jednostavno i sadržajno"! Taj plakat još uvijek stoji na vratima moje sobe, jer mi je od tog trenutka postalo jasno, da sve što nema neku vrijednost je besmisleno. Sad mogu živjeti u duševnom miru bez vlasti. Taj plakat mi je dao toliko snage i sigurnosti, da sam morala svoje stanovište/doživljaj ispripraviti svojoj prijateljici, koja je onda prihvatila moje mišljenje". (Anita)

Prijatelju, idi i ti kroz "uska vrata" koja vode u jednostavan život! Tako ćeš naći blago na nebesima.

Oče nebeski, ja želim
započeti jedan novi život.
Život s Tobom.
Život molitve i razmišljanja.
Jer znam: ti si jedino blago,
koje ostaje za uvijek.
Oče nebeski daj mi snagu
za taj novi život s Tobom!
Inače ću i ja biti na sudnji dan
isto tako žalostan kao i onaj bogataš:
On je sve imao,
ali ništa nije od toga ostalo.
Oče daj mi da ostanem uvijek s Tobom!

Blagoslovljena patnja

Isus treći put proriče svoju smrt i uskrsnuće

Zatim povede sa sobom Dvanaesticu te im reče: “Evo uzlazimo u Jeruzalem gdje će se ispuniti sve što su Proroci pisali o Sinu Čovječjemu.

Bit će predan poganima, bit će izrugivan, zlostavljen i popljuvan.

Bičevat će ga i ubiti. Ali će on treći dan uskrsnuti”.

Oni od toga ništa ne razumješe. Ta im riječ bijaše tajna; nisu shvatili što im reče.

(Lk 18, 31-34)

Isus je pozvao svoje učenike da žive kao i On: “Dosta je učeniku da bude kao njegov učitelj” (Mt 10,25). Zato je Isus govorio o svojem križu, o svojoj muci. No, mi ljudi ne prihvaćamo patnju dok i

sami ne iskusimo njezin blagoslov. “Dvanaestorica to nisu razumjela. Oni nisu shvatili što je On rekao”. Istom onda kad nas duboka patnja pročisti i promjeni, shvaćamo blagoslov križa.

Jedna majka šestero djece piše, kako je u patnji našla Božju blizinu i kako joj je upravo po tom dubokom zajedništvu s Bogom sve postalo novo i puno nade: Imam četrdeset godina i šestero djece. Nije tome dugo, što je kod mene sve bilo u neredu. Mučili su me mnogi problemi: tjelesna iscrpljenost jer smo gradili kuću; moj otac je bio protiv mene; najstariji sin je skrenuo na krivi put, a naš brak je zapao u beznadnu krizu. Našla sam se u klinici za živčane bolesti. Morala sam uzimati puno lijekova, koji su me tjelesno shrvali. Život je postao za mene beskrajna patnja. Smrt mi je izgledala kao izlaz. Dolazile su mi misli, da sama učinim kraj svemu. U tim odlučnim trenucima bila su mi velika pomoć pisma o vjeri, koje sam već šest godina primala. Osobito svjedočenja ljudi koji su svoj teški križ nosili snagom vjere. Moja molitva bila je često samo vapaj Bogu. I Bog me je uslišio. Opet se mogu radovati. Život je ponovno u meni! Sad mogu bez prestanka zahvaljivati Bogu! Često stanem u poslu i jednostavno sam sretna. Nešto je velikoga i tajanstvenoga kad znaš da si zauvijek siguran/zaštićen uz Boga. I u mojoj obitelji se puno toga promije-

nilo. Već nekoliko mjeseci moj muž i ja molimo gotovo svaki dan uveče zajedno. Bračni problem nije još doduše posve riješen, ali mi zajedno nosimo križ”. (Maria)

U križu i patnji treba čitavo polje našeg života još jedanput preorati. Kao što seljak plugom ore polje, tako i sudbina ore našim životom i preokreće duboke brazde. Upravo po njima sjemenke mogu uhvatiti korijen, nicati i rasti. Obraćanje počinje slično kao i kod oranja. Ono što je gore preokreće se dolje, a ono odozdo dolazi gore. Isto tako i polje našeg života preokrenut će se naglavce. Ono što je prije izgledalo nevažno/sporedno sada dobiva na značenju/važnosti. A ono što je prije bilo najvažnije pomiče se na rub. Duboka patnja i križ započinju proces pročišćavanja. Na kraju tih promjena bit će Bog u središtu našeg života. On će postati središte našeg zemaljskog djelovanja. Ne više “ja”. Ne više prohtjevi i jadikovanja. Ne više stvari i poslovi.

Pročišćavanje je dugi proces od velikih zahtjeva prema služenju, od posjedovanja k davanju, od jadikovanja k pomaganju, od samovolje do predanja. U tom procesu prečišćavanja Bog ima uvijek svoje mjesto. On postaje svjetlo i snaga našeg života. Naš život postaje stalno sve jači za ljubav i predanje prema Njemu. Mi više ne živimo u jednom zaklonu, kamo smo se zaklonili od Boga, nego posta-

jemo slobodno raspoloživi za Njega. Mi više ne bježimo pred Bogom, nego Mu rado služimo. Nestaje naš otpor protiv Njegove volje i mi Mu želimo pripadati/slušati. Kako je dug put toga pročišćavanja! Koliko je potrebno pri toj patnji izdržati dok čovjek ne stigne do tog slobodnog predanja Blagu nad svim blagom.

Većinom uviđamo tek kasnije blagoslov patnje. Što nam se najprije čini kao veliko zlo, pokazuje se često kasnije kao most prema novim iščekivanjima. Patnja i križ su nas obogatili, blagoslovile, dovele bliže Bogu! Što nas je prije mučilo, kasnije postaje ugaoni kamen jednog novog početka: iz pročišćavajuće patnje nastaje novi čovjek! Kako se zlato pročišćava u vatri, tako moramo i mi proći kroz "vatru" patnje. Ali nakon toga mi smo novi promijenjeni ljudi. Bog je iz patnje učinio blagoslov. Tako, kako nam je obećao: "Znamo, da Bog čini, da sve pridonosi dobru onih, koji Ga ljube" (Rim 8,28).

U patnji postepeno raste naše povjerenje u Boga. Jer sve više spoznajemo da smo potpuno upućeni u Njega. U patnji vlastitim snagama obično ne možemo ništa promijeniti. Kad bismo ju mogli promijeniti, onda to ne bi bila prava patnja. I tako dobivamo sve više pouzdanja u Gospodina. Dok imamo pouzdanja u Njega, On nas može sve bolje vo-

diti usmjeravati i upravljavati. I mi s divljenjem doživljavamo kako nas On čudesno vodi! Samo kad je On tu, sve drugo ide kao samo od sebe. Križ na kojem je Isus Krist bio pribijen bio je Njegova najjača propovjed/govor. Isus nam je pokazao blagoslovljeni Križ. Od onda nebrojeni ljudi gledaju u svojim patnjama na raspetoga Gospodina: "Isuse, Raspeti, smiluj mi se"!

Gospodine, kad Te ne bi bilo,
Kamo bih ja onda išao?
Isuse, hvala Ti, da mogu doći k Tebi.
Ti si uistinu postao moj Spasitelj.
Ti si razriješio moje probleme/nevolje.
Ti si me oslobodio nekadašnjih
pogrješaka/nedostataka.
Ti si me obnovio.
Sad mogu ja ljubiti!
Sad mogu moliti!
Isuse, Spasitelju mojega života,
hvala Ti! Amen.

Istinsko obraćanje

Isus kod Zakeja, cariničkog starješine

Isus uđe u Jerihon i pođe kroz grad.

Najedanput se pojavi čovjek imenom Zakej; bijaše on carinički starješina i bogataš.

Nastojao je da vidi tko je Isus. Ali nije mogao od mnoštva naroda, jer je bio malog rasta. Zato potrča naprijed, uspe se na divlju smokvu da ga vidi, jer je tuda morao proći.

Kad Isus dođe na to mjesto, pogleda gore te mu reče: "Zakeju, siđi brzo, treba da se danas zadržim u tvojoj kući".

On siđe brzo te ga s veseljem primi u goste.

Svi koji to vidješe počеше mrmljati i govoriti: "Svratio se u kuću jednog grešnika"!

Zakej stade te reče Gospodinu: "Evo, polovicu svog imanja, Gospodine, dat ću siromasima. I ako sam koga u čemu prevario, vratit ću četverostruko".

Reče mu nato Isus: "Danas je došlo spasenje ovoj kući, jer je i on Abrahamov sin.

Da, Sin Čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno".

(Lk 19, 1-10)

Taj Zakej je bio glavni starješina zakupnik carine. Bogat, ali neprihvaćen među svojim, a omražen među običnim ljudima, jer su carinici obično bili gramzljivci, koji su na nepošten način obavljali svoj posao. Njegova nevolja je bila, da nije bio priznat, ni voljen, ni željen; čovjek koji je živio na rubu društva, a k tome je bio niska rasta. Bio je to vrlo osamljen čovjek. Kad je čuo o Isusovim govorima i djelima, u njegovom srcu pojavila se čežnja: "Nastojao je da vidi tko je Isus". Čeznuo je da vidi ima li taj Božji čovjek neki odgovor i za njegove unutarnje potrebe: "Ako me ljudi ne prihvataju i odbacuju, odbacuje li me onda i Bog"?

Kad je Isus došao u Jerihon – zavičajni grad Zakejev – na ulicama je bilo toliko ljudi, koji su htjeli vidjeti Isusa, da je mnoštvo Zakeju zatvorilo vidik. Zato je on otrčao naprijed i popeo se na jedno stablo, jer se sramio pred ljudima. Bila je to velika

čežnja: “Vidjet ću Isusa”! A kad je Isus konačno naišao, pogledao je upravo/baš na mjesto gdje je sjedio Zakej i pozvao ga imenom: “Zakeju, siđi odmah/brzo, jer treba da se zadržim danas u tvojoj kući”. Ovo je bilo ispunjenje njegove najdublje želje: Zakej je htio s Isusom razgovarati, izjadati se, izreći svoju unutarnju nevolju: o osjećaju krivnje u srcu! O osjećaju da je odbačen, izgubljen. Mogu li još opstati pred Bogom“?

A kad je Isus uistinu pošao i svratio u Zakejev dom, Zakej je opet osjetio prezir ljudi, jer su se oni postavili pred Isusa i protiv Zakeja i govorili: “Svratio je u u kuću jednog grješnika”! Bila je to najranjavija točka Zakejeve duše: “Jesam li ja pred Bogom zbilja tako loš”? I pitao je Isusa, ljubi li Bog i carinike? Na to mu je Isus odgovorio: “Došao sam da pozovem grješnike, a ne pravednike”. (Mt 9,13). Isus je govorio o obraćenju i blizini kraljevstva Božjega: “Približi vam se kraljevstvo Božje”! (Lk 10,9). A onda je došao milosni trenutak Zakeju: “Gospodine, polovicu svojeg imanja dat ću siromasima, i ako sam koga u čem prevario, vratit ću četverostruko”.

Prijatelju, to je bila životna odluka Zakejeva. Trenutak njegovog ponovnog rođenja. Od sad je želio život s Bogom, život u pravednosti, život bez grijeha. Tu odluku, Zakej je donio sam. Nije pitao

što bi o tome rekla njegova žena, niti njegovi kolege u struci posla, nego je mislio na Boga i što Bog hoće. I onda je odlučio: "Polovicu svojeg imanja dat ću siromasima". Jer polovica njegovog imetka potjecala je od previsoko naplaćenih pristojbi; od nepravde. "I ako sam koga u čemu prevario, vratit ću četverostruko"! Od sad dalje Zakej nije više htio nastaviti lošim metodama; nego na pritužbu dati tužitelju za pravo: "Četverostruko vratiti"!

Prijatelju, to je istinsko obraćenje. To je odlučno odbacivanje zla. To je put kajanja. Radije preuzeti na se sve napore, nego Boga izgubiti! Radije se odreći novca nego Isusa.

Isus hoće da naše obraćenje bude tako jasno i istinsko. On ne želi mlakonje nego odlučno opredijeljene. On želi istinsko obraćenje, a ne sumnjive kompromise: "Tko sluša moje riječi i vrši ih, sličan je graditelju kuće koji iskopa duboko i postavi temelj na litici... A onaj koji ču, i ne izvrši, sličan je čovjeku koji sagradi kuću na zemlji bez temelja. Navali na nju potok, te se ona smjesta sruši i velika bijaše ruševina te kuće". (Lk 6,47). Prijatelju, to je presudna točka. "Riječ čuti i izvršiti ju"!

Nevolja kršćana našeg vremena je upravo u tome: ima tako puno kompromisa! Toliko samovoljnih shvaćanja. Toliko iskrivljavanja Kristovih riječi. Čuje se evanđelje, ali se ne ravna po njemu.

Manjka istinsko obraćenje. Zato se danas u kršćanstvu tako puno toga ruši. Prijatelju, poslušaj riječ i vrši ju! Onda će Isus svratiti u i tvoj dom.

Isuse, Ti si u moje srce
stavio veliku čežnju:
za puninom života,
za životom s Tobom.
Isuse, pokaži mi put do toga
punog, savršenog života!
Moje dijete, idi malim koracima!
Budi vjeran u malom.
Čini ono što danas možeš.
A onda ću ti dati ono,
što ti se danas čini još nemoguće.

Grijesi i zanemarivanja

Povjerene mine

Dok su to slušali, nadoda još usporedbu zato što su držali da će se odmah pojaviti kraljevstvo Božje jer Isus bijaše blizu Jeruzalema.

Reče dakle: "Neki čovjek ugledna roda ode u daleku zemlju da primi kraljevsko dostojanstvo, pa da se onda vrati.

Pozva deset svojih slugu, dade im deset mina i reče: 'Trgujte time dok se ja vratim'!

Njegovi su ga sugrađani mrzili te za njim poslaše poslanike da izjave: 'Nećemo da ovaj zavlada nad nama.'

Kad se vrati s kraljevskim dostojanstvom, zapovjedi da mu dozovu sluge kojima bijaše dao novac, da vidi koliko je koji zaradio.

Prvi pristupi te reče: 'Gospodaru, tvoja mina donese deset mina.'

On mu odgovori: 'Dobro, valjani slugo, jer si se u vrlo malom pokazao vjeran, imaj vlast nad deset gradova.'

Dode drugi te reče: 'Gospodaru, tvoja mina donese pet mina.'

On i ovom reče: 'I ti budi nad pet gradova'.

Dode i treći te reče: 'Gospodaru, evo tvoje mine. Zavezao sam je i čuvao u rupcu jer sam se bojao tebe, budući da si strog čovjek: uzimaš što nisi uložio i žanješ što nisi sijao'.

On mu odgovori: 'Sudit ću ti, nevaljani slugo, po tvojim vlastitim riječima. Znao si da sam strog čovjek, da uzimam što nisam uložio i žanjem što nisam sijao.

Zašto onda nisi dao moj novac u mjenjačnicu? Tako bih ga na povratku uzeo s kamatama!'

Nato reče prisutnima: 'Oduzmite mu minu i dajte je onomu koji ima deset!'

Oni mu rekoše: 'Gospodaru, on već ima deset mina!' – 'Kažem vam da će se svakomu tko ima dati, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima.

(Lk 19, 12-26)

Isus nam pokazuje ovom prispodobom da se moramo služiti sposobnostima i darovima, koje nam je Bog darovao: "Trgujte tim, dok se ja ne vratim"! Pri ponovnom dolasku Gospodinovom, na

Sudnji dan, On će od nas tražiti račun što smo učinili s našim životom: koji poslovi su nam bili važni i što smo htjeli postići u našem životu. "On je htio vidjeti, koliko je koji zaradio".

Prijatelju, što ti želiš u životu postići/zaraditi? Kakav "dobitak" želiš postići u životu? Želiš li steći Blago na nebesima? Želiš li zadobiti Boga? Želiš li zadobiti vječnost? Trudiš li se prije svega da se dopadneš Bogu? Trudiš li se oko dužnosti i odgovornosti, oko pravednosti, milosrđa i vjernosti? Ili tražiš drugačiji dobitak: neko zemaljsko blago?

Mnogi ne žele zadobiti Boga. Oni misle, kao ljudi u prisposobi: "Nećemo da taj zavlada nad nama"! A s tim su mislili na Boga. Oni su Ga mrzili". Oni su se u svojoj slobodi osjećali "pritješnjeni" od Boga. Oni su htjeli novac, a ne Boga. Oni nisu htjeli istinu nego vino. Oni su htjeli svoju slobodu, a ne obiteljske dužnosti. Na kraju svojeg života takvi ljudi nisu postigli ništa vječnoga. Ništa što će ostati za uvijek. Praznih ruku vratit će Bogu natrag svoj život: "Gospodine, evo Ti Tvoje mine natrag".

Što će Bog učiniti s takvim ljudima koji dođu pred Njega praznih ruku? On ih ne može ničim obdariti. Ne može im dati vječni život. Jer oni nisu ništa shvatili. Oni ne mogu shvatiti da su bili "nekorisni sluge" (Mt 6,20) jer zapravo nikome nisu koristili, nikoga pomogli, ništa dobra učinili. Baš

protivno. Bili su drski, Bogu su prigovarali. Govorili su da je Bog strog – tiranin! Govorili su da je “nepravedan” jer žanje gdje nije sijao. Tko čitav život nije činio dobro što ga je morao činiti, postaje “zasljepljen”, postaje “otvrdnut”, dobiva “srce od kamena”. On ne može više primiti onu ljubav koja je Bog. Zato jer se čitav život branio od Nje. On ne može ni svjetlo Božje, Istinu primiti, jer se do zadnjega opirao njoj. Zato veli Gospodin u prispodobu: “Nekorisnog slugu bacite van u krajnju tamu”! (Mt 25,30). Čovjek si je pripremio svoju sudbinu. Primio je što je uvijek želio imati: biti bez Boga, bez svjetla, sam za sebe. U čemu je bio grijeh toga čovjeka? U biti on je učinio samo grijeh zanemari-vanja.: on je zanemario dobro. A Bog je Dobrota. (Mtk 10,18). Ako se uvijek ponovno branimo protiv dobra što ga moramo činiti, onda se branimo i protiv Boga, protiv istine, protiv savjesti, koja nas usmjeruje prema dobru. Bog navodi naše srce prema dobru, prema ljubavi. To Božje usmjeravanje je kao jedan unutarnji moraš: “moraš ljubiti!”. Ako se tomu unutarnjem “moraš” stalno ponovno odupiremo, onda “srce otvrdne”. Onda čovjek ne samo zanemari dobro, nego i Boga, Dobrotu i tjera iz svojeg života.

Ako se bit čovjeka sasvim iskvari, onda ništa ne pomaže što on možda mnoga lijepa svojstva ima, ili

iz navike ili iz koristoljublja. Ako je jabuka do srži pokvarena, ne vrijedi ništa, ako ima još neke dobre strane. Trulež ih ne može pokriti. Zato veli Gospodin u prisposobi: “Tko ništa nema, oduzet će mu se i ono što ima”.

Prijatelju, “vrijeme je kratko” (1 Kor 7,29). Iskoristi vrijeme i čini dobro. Mnogi će od srca žaliti jednog dana, što su u životu toliko toga propustili, zanemarili. Ali onda će biti prekasno.

Gospodine, što sam propustio?
Na koncu mogega života postat će mi jasno,
što sam propustio,
koliko vremena sam utrošio u ništa,
u što sam protratio vrijeme,
što mi je promaklo,
što nisam učinio;
s mojom djecom, roditeljima, prijateljima;
u mojem odnosu prema Tebi Bože!
Gospodine htio bih iskoristiti vrijeme,
koje mi je još preostalo.
Pomozi mi, Gospodine!

Čišćenje hrama

Izgon trgovaca iz hrama

Kad uđe u hram, poče izgoniti prodavače.

“Stoji pisano – reče im – ‘kuća koja neka kuća molitve bude’, a vi je pretvoriste u razbojničku špilju”.

Svaki je dan učio u hramu. Svećenički glavari, književnici i prvaci naroda nastojali su ga ubiti.

Ali ne nađoše načina kako da to izvrše jer ga je sav narod slušao i visio o njegovoj riječi.

(Lk 19, 45-48)

Nekoliko dana prije svoje smrti, Isus je učinio jedan proročki znak: čišćenje Jeruzalemskog hrama. To miješanje u ovlasti hramskog poglavarstva, stajalo je Isusa života: “Oni počnu smišljati kako bi Ga ubili” (Mk 11,18). A ipak Isus je to morao uči-

niti! On nam je “morao” pokazati gdje je taj svijet u svojoj srži bolestan! I što mu u biti manjka. Tim čišćenjem hrama Isus nam veli: “Vaš život mora postati “dom molitve”! Istinski “hram Božji”. Jer samo onda ako Bog u vama prebiva i djeluje, može ova zemlja opstati! Ako čovjek od svojeg života učini “špilju razbojničku”, punu pohlepe i lakomosti, onda će ova zemlja propasti; isto tako kao taj grad Jeruzalem i sam hram. Malo vremena nakon toga i hram i grad Jeruzalem bili su porušeni. To je strahoviti znak za zemlju, koja ne želi biti hram Božji.

Što je bilo tako loše u ondašnjem hramu? Za naše pojmove zapravo je sve bilo potpuno “normalno”. Tu su bile žrtve i žrtvene životinje, hramski porez, i mjenjači novca koji su mijenjali različite valute; trgovci stokom za žrtvene životinje i obilat dobitak za one koji su imali povlastice baviti se tim poslovima. U hramu je bilo veliko poslovanje i puno poslova. Za naše pojmove sve “normalno”. Ali ne i za Isusa.

Što je Isus htio? On je želio “dom molitve”. Isus je želio jedno mjesto molitve, mjesto prisutnosti Božje. A zašto je to Isus želio? Zato jer je takva prisutnost svetoga upravo spasonosna za čovjeka! Tek onda kad čovjek susreće Sveto, on prima mir u

svoju dušu, radost radi vječnosti, pouzdanja i snagu odozgo. To je Duh Božji koji mijenja srce čovjeka. I baš po tom Svetom nama se događa oslobođenje od težnje za vlašću i sticanjem, od mržnje i sukobljavanja, oslobođenje od bolesne prezaposlenosti i opasne agresivnosti. Isus je imao tu svetu prisutnost Božju. On je imao njezinu snagu i moć mijenjanja. U usporedbi s tom svetom prisutnošću Božjom sve to poslovanje u hramu bilo je “špilja razbojnička”. “Razbojnički čovjek” ne zna ništa o toj svetoj prisutnosti Božjoj i zato ne može biti ozdravljen. Otu-
da dolazi zlo na svijet.

Prijatelju, to je bila najdublja briga Isusova, za koju je On dao svoj život: ti moraš postati “hram Božji”, “dom molitve”, čovjek molitelj, uz kojega se može doživjeti Božju prisutnost! Ti sam moraš doživjeti, upoznati, prihvatiti tu životnu prisutnost Božju – Duha Svetoga! Jer samo tako se možeš promijeniti, ojačati u svojoj nutrini i ponijeti ljubav Božju u sebi.

Dokle god ljudi u svojoj svakidašnjici ne prepoznaju i ne prihvate ništa od te Božje prisutnosti, neće se promijeniti sklonost ljudi prema nasilju, pretjerivanju sa zaposlenošću, pohlepi i lakomislenosti, pa makar opustošili time zemlju i doveli u pitanje budućnost svoje djece. Prijatelju, za buduć-

nost ljudi postoji samo jedna jedina nada: da čovjek postane čovjek-molitelj, koji u sebi nosi Boga; ko- ga će Duh Božji promijeniti, prožeti, voditi i usmje- ravati. Samo onda ovaj svijet može opstati! Inače ne!

Isus je često opisivao ljude, koji su “hram Bo- žji”: oni žive “u Kristu” i Krist živi “u njima”. To biti “u Kristu” je naziv za unutarnje sjedinjenje, za biti jedno Krista i kršćanina, Boga i čovjeka. Samo čovjek molitelj zna kako je moguće to unutarnje jedinstvo, i da ono uistinu postoji. Onako, kako je Isus rekao: “Vi ste u meni i ja sam u vama” (Iv (14,20).

To unutarnje sjedinjenje čovjeka s Bogom nije nešto što ovisi samo od pobožnosti ili predanja, nego je to životna potreba. Ljudi koji su postali “špilja razbojnička” propast će kao i taj hram koji je bio razoren do temelja. Samo ljudi molitelji za- dobit će budućnost.

Prijatelju, znaš li da si ti “hram Božji” i da Bog prebiva u tebi? Pri svakoj svetoj pričesti Isus ti dje- lotvorno pokazuje da je On u tebi. Kad moliš misli na to: Bog prebiva u tebi! “Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? Ako tko ra- zara hram Božji njega će Bog razoriti. Jer hram Bo- žji je svet, a taj ste vi” (1 Kor 3,16). Prijatelju, znaš li, da si ti hram Božji?

Isuse, kad sam uz Tebe,
u meni je sve mirno.
Kad si Ti tu, ja dobivam snagu.
Da, Gospodine, tako će to biti:
da Ti budeš moj pastir, a ja tvoja ovca.
Da Ti mene vodiš, a ja da Te slušam.
Da Ti mene zoveš, a ja da se uzdam u Tebe.
Isuse, Ti dobri pastiru mojega života,
ja ostajem s Tobom! Amen.

Vinogradari ubojice

Vinogradari ubojice

Zatim narodu uzme kazivati ovu usporedbu: "Neki čovjek posadio vinograd, dao ga u zakup vinogradarima pa otišao iz onoga kraja na dulje vrijeme.

Kada dođe doba, posla slugu vinogradarima da mu dadnu od vinogradskog roda. Vinogradari ga izmlatiše i poslaše natrag praznih ruku.

On opet posla drugoga slugu, a oni i njega izmlatiše, izgrdiše i poslaše natrag praznih ruku.

On posla i trećega, a oni i toga raniše i izbaciše.

Tada reče gospodar vinograda: 'Što da činim? Poslat će svoga ljubljenoga sina. Prema njemu će, nadam se, imati obzira.'

Kad ga vinogradari opaziše, počеше međusobno umovati: 'Ovo je baštinik! Ubijamo ga da nama pripadne baština!'

Izbaciše ga izvan vinograda i ubiše.

Što će im sad učiniti gospodar vinograda?

Doći će, poubijati će te vinogradare, a vinograd će dati drugima”. – “Ne daj, Bože”! Rekoše oni koji su ga slušali.

A on ih pogleda i reče im: “Pa što znači ovo što je napisano: 'Kamen koji odbaciše graditelji postade ugaonim kamenom'?

Tko god padne na ovaj kamen, razbit će se, a na koga god on padne satrat će ga”.

(Lk 20, 9-18)

Isus je ispričao tu prispodobu onima koji su ga nekoliko dana kasnije osudili na smrt, prvacima jeruzalemskim, velikim svećenicima, pismoznancima i starješinama. Ali ta duboka prispodoba nije rečena samo njima. Ona je rečena i za nas. Ona se tiče svih ljudi. Jer ona govori o ratu ljudi protiv Boga. A taj rat svršava ubojstvom Boga. Čovjek se opire Bogu. On hoće da ga Bog pusti na miru. On ne treba Boga. On odbija sve Božje zapovijedi. I kad Bog najozbiljnije postupa, čovjek postaje ubojica. Najveći ubojica. Ubojica Boga. Tko od nas može shvatiti ponor zla koje se tu očitovalo?

Duh Božji je samo onda životvoran u čovjekovom srcu kad živimo povezani s Bogom. Zato Bog želi naše predanje, našu bliskost, našu ljubav prema Bogu. On hoće da Mu mi otvorimo svoje srce, da nam On može dati toga Duha ljubavi: “Ti moraš svim svojim srcem ljubiti Boga” i onda će te Bog potpuno ispuniti svojom ljubavlju i svojom radošću.

Zato Bog šalje svoje “sluge”, svoje proroke, glasnike koji će govoriti u Njegovo ime: “Vršite volju Božju! Dajte Bogu mjesto u vašim srcima! Inače nećete imati mira”. Ali ljudi ne žele slušati takve Božje glasnike. “Vinogradari izmlatiše slugu i poslaše natrag praznih ruku”. Slijedećim glasnicima dogodilo se isto: “Izbaciše ga van”. Kad je na koncu došao i Sin, promisliše i rekoše jedni drugima: “Ubijmo Ga, da nam pripadne Njegova baština”.

Prijatelju, ovaj izvještaj o zlim vinogradarima je najstrahovitiji izvještaj koji je ikad napisan o ljudima: Čovjek ne želi ništa znati o Bogu! “Zakupci vinograda hoće sami postati vlasnici vinograda. Oni ne žele priznati zahtjeve “vlasnika” stvorenja. Oni hoće “biti kao Bog”. Oni hoće vlastitim snagama upravljati svijetom, po svojoj volji graditi “raj na zemlji”, i po svojoj volji uživati slobodu. Zato ljudi tjeraju Boga iz Njegovog vinograda. Oni pogrđuju

“sluge Božje”. Oni uskraćuju Bogu ljubav srca. Oni se brinu samo za vlastito “ja”. Oni žele biti gospodari, posjednici, a ne zakupnici, oni koji ovise. To je cilj njihova života, i njihovog djelovanja. To je upravo strahovito temeljno stremljenje ljudi.

Zato su oni Isusa ubili. Bila je to zavist (Mk 10,15), težnja za vlašću, i samoisticanjem. Bilo je to ubojstvo Boga. Čovjek je učinio ono što nitko ne može zamisliti. On je “ubio Boga”. On sam želi “biti baštinik” i stvorenje uzeti u posjed. Mrtvo tijelo ubijenog Sina Božjega vinogradari su bacili preko ogradnog zida vinograda van. Bez ukopa. “Van s Njim”! i “Raspni Ga”! To je najstrašniji krič koji se ikad čuo.

Prijatelju, ne misliš li da u svakom od nas ponekad postoji takav otpor protiv Boga? Takvo odbacivanje Boga? I da je svatko od nas u stanju u vlastitom srcu “ubiti Boga”? “Oni razapinju sada opet Sina Božjega na križ i javno Ga izlažu ruglu” (Heb 6,6).

Mnogi od nas će jednoga dana, možda u svoj “Zadnji dan”, s užasom spoznati da su i oni pripadali tim “vinogradarima”, koji su glasnike Božje “otjerali praznih ruku”, a na koncu čak i Sina ubili. Prijatelju, tek onda će ti pred očima stajati Raspeti u svoj svojoj važnosti: On je “za tebe” činio poko-

ru, On je “umjesto tebe” trpio. On je svoj život tako sjedinio s tvojim životom, kao što je čokot jedno s lozom. On je križ koji si ti zaslužio, preuzeo i ponio na svojim leđima. “Za vas” rekao je Isus. “Za tebe” veli ti Isus. I ti ćeš pun zahvalnosti pogledati u Njega, kojega si probo. Tako kako piše u Pismu: “Gledat će u Onoga, koga su proboli” (Iv 19,37). Moj Isuse, milosrđe! Gospodine, hvala Ti!

Isuse, idući za Tvojim križem
ja nalazim mir.
Idući za tragom Tvojega križa ja mogu
ponijeti svoje krivice,
pun pouzdanja,
jer Tvoja ljubav je besprijekorna.
Idući za Tvojim križem, ja mogu
povećati moje srce,
jer u Tebi je dom za sve
koji nose teške nevolje.
Isuse, Raspeti, ne zaboravi me!
Ja mislim stalno na Tebe. Amen.

“Svojom postojanošću spasit ćete svoje duše”

Propast hrama

Kako su neki govorili o hramu da je ukrašen lijepim kamenjem i zavjetnim darovima, Isus reče: “Doći će vrijeme kad od ovoga što vidite neće ostati ni kamen na kamenu. Svaki će se srušiti”!

Prethodni znaci: lažni mesije

“Učitelju – upitaše ga – kada će to biti i kakav će biti znak da se to počinje događati”?

“Pazite – odgovori im – da ne budete zavedeni, jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: 'Ja sam', i : 'Došlo je vrijeme'. Ne idite za njima”!

Ratovi i progonstva

“Kad čujete za ratove i bune, nemojte se prestrašiti! Jer to se mora dogoditi najprije, ali nije odmah svršetak”!

Zatim im reče: “Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva.

Bit će velikih potresa zemlje, a u raznim mjestima bit će kuge i gladi. Bit će strahovitih pojava i na nebu velikih znakova.

Ali prije toga svega stavit će ruke na vas te vas progoniti; predavat će vas u sinagoge i tamnice; vodit će vas pred kraljeve i upravitelje zbog moga imena.

To će vam biti prigoda da date svjedočanstvo.

Zapamtite da vam ne treba unaprijed pripremati obrane, jer ću vam ja dati riječitost i mudrost kojoj se neće moći suprotstaviti i oduprijeti svi vaši neprijatelji. – Predavat će vas čak i roditelji, braća, rođaci i prijatelji, i neke će od vas pobijati.

Svi će vas mrziti zbog moga imena.

Ali vam ni jedna vlas s glave neće propasti. Svojom ćete postojanošću spasiti duše svoje.”

(Lk 21, 5-19)

U ovom govoru o koncu vremena Isus je pokazao koje sile su u svijetu na djelu, i koliko su strahovite. Tko se opre tim silama zla, taj će trpiti progonstvo. Tako kao Isus. Glavni raspoznajni znak konca vremena je progonstvo vjernih, proganjanje

istine i proganjanje Boga. "Ako su Mene progonili, progonit će i vas" (Iv 15,20). Svi će vas mrziti radi mogega imena.

Ali progoni neće moći spriječiti da se evanđelje naviješta po cijelom svijetu i proširi među svim narodima. Snaga toga evanđelja pokazuje se upravo u tom da mi radije gubimo život nego zajedništvo s Isusom Kristom. Kad nas progone radi naše vjere, onda možemo najbolje svjedočiti za našu vjeru: "Onda ćete dati vaše svjedočanstvo". Takvo svjedočenje vjere čini jak dojam. To je navještenje, koje izlazi iz srca kao gorući plamen.

Proganjanje kršćana radi njihove vjere postoji danas širom svijeta. Za tebe je važniji onaj način proganjanja koji postoji u tvojoj svakidašnjici, u tvojoj neposrednoj sredini. Tko hoće danas živjeti kao kršćanin koji moli i priznaje se javno kršćaninom, neće mu biti lako. Posvuda ćeš osjetiti otpor; i u svojoj obitelji, među prijateljima, u kući, na radnom mjestu. Čak i tamo gdje ga najmanje očekuješ: i u krugu svojih učenika. Slično kao Isus. Njega je predao u smrt jedan od Njegove dvanaestorice. Isus ti veli: "A vi budite na oprezu sa sobom"! (Mk 13,9).

Gospodin nas ne ostavlja u tom proganjanju na cjedilu. On nam je obećao da će nam On sam pomagati; da će On nama govoriti kad budemo pro-

gonjeni: “Ja ću vam dati riječi i mudrosti”. On će nam dati snagu i hrabrost i unutarnji mir. Situaciju proganjanja ne možemo svladati vlastitim snagama, ali uz pomoć Božju to će nam uspjeti.

Gospodin nam pomaže u tim proganjanjima i na još jedan, potpuno drukčiji način: znakovima Božjim. Mnogi ljudi danas prepoznaju te znakove vremena. To su upozoravajući znakovi Božji koji ne daju da ljudi opustoše zemlju. Bog nam danas daje znakove, po kojima možemo spoznati: Postoji Sud Božji! Bog sam intervenira, daje znakove koji pokazuju Njegov izravni zahvat: “Na nebu će se vidjeti silni znakovi”. Što su proganjanja bila jača, to je Pracrkva hrabrije na takve znakove molila: “Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje i daj svojim slugama snagu, da neustrašivo navješćuju Tvoju riječ! Pruži svoju ruku, da se po imenu Tvojega Svetoga sluge Isusa događaju ozdravljenja i čudesni znakovi” (Dj 4,29).

Ali Gospodin Ti čini nešto uz uvjet: On ti može pomoći i pomagati u onoj mjeri koliko ti živiš povezan s Njim. Zato ti On veli: “Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi, i održati se pred Sinom čovječjim” (Lk 21,36). Prijatelju, to je temeljni zakon za ovo vrijeme proganjanja, koje proživljavamo i kojemu se moramo odupirati: živi s Gospodinom! Živi s Njim

svaki dan! Živi s molitvom. Živi s budnim srcem. Samo tako možeš opstati u ovom vremenu zavođenja i zbunjenosti. "Svojom postojanošću ćete spasiti svoje duše".

Gospodine Isuse, hvala Ti, što si mi

taj zakon upisao u moje srce:

"Bdijte i molite u sve vrijeme".

Gospodine, daj mi takvo srce koje moli!

Jer bez tebe u ovom vremenu

mi ne možemo više opstati.

Bez Tvoje blizine danas nitko ne može

više živjeti od vjere.

Isuse, pogledaj na opasnosti ovoga vremena

i daj nam snage sa svom prostodušnošću

naviještavati Tvoju riječ!

Pruži svoju ruku,

da se dogode Tvoji znakovi

i da mi budemo ispunjeni

Tvojim Svetim Duhom. Amen.

Postoji li “srdžba Božja”?

Jer bit će to vrijeme kazne, kada će se ispuniti sve što je pisano!

Jao trudnicama i dojiljama u to vrijeme, jer će se spustiti velika mōra na ovu zemlju i srdžba na ovaj narod!

(Lk 21, 22-23)

Postoji li uistinu ta srdžba Božja? Ako je Bog Ljubav, kako onda može On srditi se i ljude kažnjavati ili čak odbaciti? Nije li ta srdžba Božja u grubom protuslovlju prema njegovom milosrđu? Nije li ta srdžba nespojiva s Radosnom vijesti Kristovom? – Suvremeni čovjek se buni protiv takve slike Boga koji kažnjava. “Punoljetni čovjek” ne da se od nikoga više strašiti. Pa niti od Boga. Čovjek našega vremena odbija priznati “prijeteću Božju poruku”: Svatko je odgovoran samo pred sobom; Božji

sud srdžbe je anakromističan - ne odgovara našem vremenu; nema "Dana srdžbe" nema "Suda Njegove srdžbe" (1 Sol 5,9). Tako misle ljudi našega vremena. Jer danas vrijedi "sloboda" ljudi kao neotuđivo pravo svakoga. Ni Bog ne može dimnuti tu "slobodu" čovjeka. No, što ljudi danas podrazumijevaju pod tom "slobodom"?

Istinska sloboda počinje tamo, gdje vlada ljubav. Jer ljubav se ne može postići prisilom. Ljubav se daruje u slobodi. Gdje je ljubav, tamo je i Bog, i tamo svšava strah. "Savršena ljubav isključuje strah". (1 Iv 4,18). Jer strah računa s kaznom. Tko se boji, tome ljubav nije savršena. – I tu počinje temeljno pitanje našega vremena: je li suvremeni čovjek "već savršen u ljubavi"? Treba li "punoljetan čovjek" još Božji strah. Postoji li u eri slobode još "kazna Božja"? Ima li Sud Božji?

Riječ o "srdžbi Božjoj" vrijedi za one ljude, čija ljubav još nije savršena, za ljude egoizma, pohlepe i grijeha. Ta "srdžba Božja" nije izljev lošeg raspoloženja jednog samovoljnog ili prevrtljivog Boga, nego ta "srdžba" ima nešto s "navlaćanjem" i 'odgajanjem'. Tko ne prihvaća temeljne zakone stvaranja vlastitim razumijevanjem, taj mora učiti iz gorkog iskustva. Na njega se primjenjuju "odgojne metode".

Riječ “srdžba” (u njemačkom) ide zajedno s riječi “vući-povlačiti”. Bog želi svoju djecu odgajati, “povući gore”, učiniti boljima. On nas želi privući sebi, voditi, usmjeravati, pokazati nam put. Jer Bog može očuvati pred silom zloga samo one ljude koji se prepuštaju Njemu, da ih On vodi i oblikuje. Samo s Bogom povezani čovjek osluškuje unutarnji glas savjesti, glas Gospodnji koji govori u našem srcu. Ako te unutarnje povezanosti s Bogom nema, onda nas On ne može voditi ni očuvati od propasti. Ako je čovjek gluh na oba uha, onda on “Boga ne čuje”. Onda počinje nesreća. Ona izrasta iz požude i strasti, iz egoizma i nasilja, iz krivice i grijeha. Uz to ide još puno toga, puno toga se lomi: prijateljstvo i obitelj vjernost i vjera, nada i budućnost.

Nesreća je odgovor povijesti na krivicu ljudi. Narod koji se odvraća od Boga, pobuni se protiv zakona Božjega, i raskida povezanost s Bogom, neizbježno doživljava nesreću, propast: “Što je čovjek sijao, to će i žeti” (Gal 6,75). Narod koji je napustio Boga, nema budućnosti. On propada. Sve stare kulture su se ugasile, čim je sunce bogoštovlja palo za horizont. Propala vjera, propao narod.

Ali Bog ne prepušta grješnika jednostavno njegovoj sudbini, njegovoj ludosti, njegovoj opsjeni. Gdje odgoj pomoću ljubavi ne uspijeva, tamo Bog

priteže uzde. Gdje se radi o nekom tko živi neuredno - bez discipline - razvratno, tamo počinje kažnjavanje. Tu je na djelu ljubav Božja! Ona pomaže onima kojima se je srce okamenilo, čija savjest je 'pregorila', i koji su krenuli na put tame. Pri takvim otvrdnulim srcima pomaže samo još jači lijek. Da bi se zaslijepjene odvratilo od propasti od "vučenja" nastaje "navlačenje" i "povlačenje". Na vrhuncu grijeha grješnik doživljava taj Božji zahvat kao "srdžbu Božju", kao "kaznu" i "Sud". Bog želi vratiti grješnika na pravi put i pušta grješnika da doživi to da je na krivom putu. Ali takve velike nesreće nisu znakovi odbacivanja, nego znakovi Božji grješniku koji ga trebaju dovesti do svijesti, da je potrebno obraćenje! To je glasni poziv grješniku za obraćenje i kajanje, da grješnik ne propadne. Nije Bog "gnjevan", nego grješnik doživljava svoju sudbinu kao "srdžbu Božju", i kao kaznu za krivi put. Srdžba Božja je odgajanje! "Srdžba Božja" je uzda i stega. Srdžba Božja želi grješnike privući k sebi. Srdžba Božja je izraz krajnje ljubavi za izgubljenoga da ne propadne zauvijek. Tko tu srdžbu ne prihvaća, na njem ostaje Božja srdžba: (Iv 3,36), udaljenost Boga zauvijek. Nesreća bez kraja.

Oče nebeski,
htio bih živjeti pred Tvojim licem!

Jer Tvoje dobre oči su za mene zaštita,
Tvoj pogled je za mene upozorenje,
i isovremeno okrepa.
Pred Tvojim očima ja ne ću zatajiti.
Jer Ti si moj Otac,
moja domovina, moje nebo.
Oče, daj mi da živim u Tvojoj prisutnosti,
kao dijete,
koje traži prisutnost oca i majke.
Budi sa mnom i daj mi da budem s Tobom!
Oče nebeski, blagoslovi me i zaštititi me.
Neka Tvoje lice svjetli nada mnog,
i budi mi milostiv.
Okreni Svoje lice prema meni
i daruj mi spasenje. Amen.

“Narodi će biti u tjeskobi i neizvjesnosti”

Svršetak svijeta i drugi Isusov dolazak

“Pojavit će se znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama. Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti zbog huke morskih valova.

Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer 'zvijezda nebeska će se uzdrmati'.

(Lk 21, 25-26)

Doživljavamo jedinstveno vrijeme: Danas na svijetu živi više ljudi, nego ih je uopće do sad živjelo! Unutar jedne jedine generacije stanovništvo svijeta se utrostručilo. 1930. g. bilo je oko 2 milijarde ljudi, sedamdeset godina kasnije ima ih oko šest milijardi. Jedno daljnje utrostručenje zemalja ne bi više mogla izdržati. Jer uništavalačka snaga

ljudi je beskrajno porasla. Od početka industrijske ere čovjek je doveo u pitanje sve što je priroda stvarala kroz tri i pol mlilijarde godina. Snaga čovjeka je postala tako velika da on danas razara zemlju, zagađuje zrak, i uništava budućnost.

Uništavanje životne sredine doseglo je apokaliptičke razmjere. Jedan jedini kilogram plutonija, koji se proizvede u atomskom reaktoru, dostaje da se svi ljudi na svijetu otruju. Neke atomske čestice trebaju 25.000 godina da svoju ubilačku radioaktivnost smanje samo na polovicu. Sada živuća generacija potrošila je više od zemaljskog blaga, nego sve do sad živuće generacije zajedno. Mi smo ovu zemlju osiromašili više nego bilo koja generacija prije nas.

Biblija govori o vremenu velikog straha: "Narodi će biti u tjeskobi i neizvjesnosti" (Lk 21,25). Radi čega u tjeskobi? Radi prirodnih katastrofa, razbješnjelih oluja, tutnjave mora, oluja i sušnih katastrofa, promjena klime i godišnjih doba zemlja neće davati roda i radi neočekivanih promjena vremenskih prilika neće više uspjevati.

Što je najdublji razlog da nastanu zastrašujuće pojave? Mogu li se takve nesreće koje se približavaju otkloniti tehničko-političkim programima? Na tehničkoj razini ne može se naći rješenja. Jer bit

problema leži u duhovnoj razini. Sve vanjske krize našega vremena su samo odraz unutarnjeg kriznog stanja čovječanstva. Jer sve današnje krize prouzročio je čovjek: energetska kriza, kriza zaštite okoliša, glad, ugroženost mira... Izvor svih kriza je u čovjeku samomu: žudnja za novcem i posjedovanjem jača je od njegove savjesti! Pohlepa ljudi za potrošnjom i luksuzom, uživanjem i neograničenom "slobodom" čine ljude slijepima za sve posljedice. Svaki građanin SAD "okružen" je s 11 tona čelika u obliku auta, kućanskih strojeva, itd.

Jednostavno je nemoguće da bi šest milijardi ljudi na zemlji moglo živjeti istim luksuzom. Zemlja nije građena za pohlepu tolikih. Zemlja danas uskraćuje službu čovjeku. Jer čovjek je napustio Boga i s tim izgubio snagu duše. Dok se čovjek ne vrati Bogu i životu s Bogom, mrtvački ples ide dalje.

Tko se odijeli od Boga, Gospodara života, ne može preživjeti. Krize širom svijeta našega vremena pokazuju, da je čovjek krenuo krivim putem. Apokaliptička zla koja danas dolaze na vidjelo su odgovor Stvoritelja na odmetništvo stvorenja.

U kakvu nadu vjerujemo mi kršćani? Gdje je svjetla crta na horizontu, koja hrabri naše duše? Što nam daje pouzdanje i utjehu? Kakva rješenja mo-

žemo danas ponuditi čovjeku? Sveto Pismo nam veli: Čovjek bez Boga svršit će u slijepoj ulici i bezbožnost će se na zastrašujući način proširiti, ali upravo onda kad će se grijah pokazati kao visoka gora, i kad će bespomoćnost raširiti se širom svijeta, pokazat će se sam Gospodin: kao Otkupitelj, Osloboditelj, Izbavitelj i Pastir ljudi. On će doći i spasiti ovu zemlju: "Jer kao što munja sijevne na jednom kraju neba da rasvijetli do drugog kraja, tako će biti i sa Sinom čovječjim u Njegov dan" (Lk 17,24). On će spasiti ovu zemlju. On će sve spasiti koji će se predati milosrđu Raspetoga.

Mi danas proživljavamo trenutak svjetske povijesti kakva još nikad prije nije bila otkako ljudi žive na zemlji. Ugrožen je sam život na ovoj zemlji. Čovjek danas može uništiti sav život na zemlji. Kriza našega vremena nosi radikalni karakter. Ona obuhvaća sve. Ljudi znaju za tu krizu, oni predosjećaju strahotu. Ali oni još ne znaju iz toga izvući sve zaključke. Jer bit svih kriza nalazi se u dnu srca. Treba se promijeniti sam čovjek! Svijet koji se otrgnuo od Boga je kao iskorijenjeno stablo. To je pitanje Boga u našem vremenu: želite li opet svoj život povezati "usidriti" u vječnomu? Onda ćete živjeti. Ili želite li život bez Svevišnjega? Onda će iskorijenjeno stablo pasti i propasti.

Gospodine, ja čeznem za Tvojim žarom.
Moje kršćanstvo je mlako i oronulo.
Moje molitve nemaju dubine,
moje prošnje su plašljive.
Isuse, daj mi svoj žar!
Isuse, u meni je tako puno nečistoće,
tako puno sebičnosti, pohlepe i
opiranja Tvojemu križu.
Kako mora Tvoj žar žeći,
kad ću biti s Tobom?
Samo tako dugo, dok si Ti ovdje, oganj plamti.
Gospodine, daj mi živjeti
u Tvojoj svetoj prisutnosti! Amen.

Zašto će Isus ponovno doći?

Tada će vidjeti 'Sina Čovječjega gdje dolazi na oblaku' s velikom moći i slavom. – Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje”.

(Lk 21, 27-28)

Krist će ponovno doći da spasi zemlju, prije nego ju čovjek konačno i nepopravljivo opustoši, razori i učini neprikladnom za obitavanje. Isus Krist nam je obećao svoj ponovni dolazak. Ne nekako usput, nego upravo u onom dramatičnom trenutku kad je Njegova smrt bila zapečaćena: “Oni mu rekoše: Ako si Ti zbilja Mesija, reci nam! On im odgovori: Sin čovječji će sjediti s desne strane Boga Svemogućega” (Lk 22,67-69). “Poslije ovoga vidjet ćete Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim” (Mt 26,64). Radi te riječi Isus je bio osuđen na smrt: radi bogohuljenja. Radi toga obećanja, da će ponovno doći, Isus je pošao u smrt! Tu

sigurnost dao nam je Isus: “Tada će vidjeti Sina čovječjega gdje dolazi na oblaku s velikom moći i slavom” (Lk 21-27).

Kad će biti taj ponovni dolazak Isusa Krista? Onda kad bezboštvo svijeta dođe do svojeg vrhunca i kad grijeh postane za ovu zemlju ubitačan! “Kad požuda počne rađa grijeh, a grijeh kad je gotov, rađa smrt” (Jak 1,15). Isus je govorio u mnogim slikama i prisporodobama o tomu da će grijeh jednog dana dostići svoj vrhunac bezboštva i gubitka ljubavi, drskosti i oholosti, i ubilačku snagu mržnje i požude i nasilja. Taj grijeh čovjeka dovodi do smrti stvorenja, do raspada obitelji, do propadanja ljubavi i duša.

Ljudi danas ne žele u to više vjerovati. Oni ne vjeruju više da grijeh ima ubilačke posljedice. No, Bog je rekao: “Plaća grijeha je smrt” (Rim 6,23). Danas ljudi govore: “Nema smrtnih grijeha, čovjek je dobar”. Tko ima pravo: Bog ili ljudi?

Apokaliptičke nevolje našega vremena jasno pokazuju, da su grijesi svijeta postali zbilja smrtno prijeteći. U ovo vrijeme razbijanja atoma, mnoga mjesta iz Otkrivenja moramo uzeti posve aktuelnim. Kao da je Otkrivenje napisano za naše doba. Zlo je zadobilo ubilačku snagu.

Einstein je 1955. g. kratko prije svoje smrti potpisao, zajedno s drugim znanstvenicima, jednu

očajničku izjavu, u kojoj stoji: "U slučaju masovne primjene hidrogenskog oružja (vodikove bombe) treba računati s trenutnom smrću manjeg djela čovječanstva, i s teškim oboljenjem i konačno odumiranjem svega života".

Zašto će Isus ponovno doći? Doći će da spasi ovu zemlju! Doći će da pročisti ovu zemlju od grijeha! Jer samo On može osloboditi čovjekovo srce od smrtno sile zla. Jer zlo - odbacivanje svake mjere od strane ljudi - je prava opasnost za ovu zemlju. Ako pohlepa i težnja za vlašću u srcima ljudi i dalje bude rasla, usprkos tomu što čovjek danas raspolaže neusporedivo većim snagama nego ikad prije, onda će ovaj svijet katastrofalno propasti. Svijet daleko od Boga i Njegova zakona svršit će u kaos. A Isus će ovu zemlju spasiti. Ona neće umrijeti, kao što danas šume umiru. Ona neće završiti otrovana, kao što se danas vode zagađuju. Ona neće postati mrtva zemlja, kako to danas veliki prostori postaju radi atomskih pokusa. Isus Krist će doći i spasiti ovu zemlju. On će ju očistiti od zla! Osloboditi od smrti. Jer zapravo smrtno je grijeh, zlo, egoizam ljudi.

Kad Isus ponovno dođe, zlo neće više moći opstati. A gdje se zadrži, uništiti će se! Gdje se ljudi dignu protiv Boga, propast će! To čišćenje zemlje od sila zla bit će spasenje ove zemlje.

Bože, ja uviđam danas grijehe svojega života:
bio sam tvrdokoran čitavog života protiv Tebe!
Ti si govorio u mojem srcu: "Moraš..."
To nisam htio prihvatiti.
Radije sam bio gluh
i slijep.
Moje srce je otvrdnulo protiv Tebe
i tvojih zapovijedi "Ne smiješ..."
Nisam htio vjerovati,
da si Ti gospodar mogega života.
Nisam Ti htio služiti
i nisam htio biti Tvoj sluga.
Živio sam kao svoj vlastiti "bog".
/da sam sam svoj "bog"/.
Ja Te nisam ozbiljno uzimao.
To sad žari kao oganj u mojoj duši.
Sad se kajem u svojoj duši...
To je kao smrtna rana, koju
sad uviđam.
Molim Te, pomogni mi, da se obratim!
Jer tako dalje više ne mogu.
Što je do sad bilo vodi u smrt.
Sad mi pomogni da živim,
ja imam trajni i vječni život s Tobom!
Daruj mi kajanje, učini me boljim,
Daruj mi novi život! Amen.

S A D R Ź A J

“Zato i vi budite pripravnii”	6
Vjeran čovjek	11
Oganj Božji	16
Znakovi našeg vremena.....	21
Obrati se dok još imaš vremena	26
Dan Gospodnji	30
Zatvorena vrata.....	35
Jeruzaleme, Jeruzaleme!.....	40
Poniznost je hrabrost za služenje	45
“Mučili smo se dan i noć”	50
Neka Bog postane blago tvogega života	55
Što utječe na moje ponašanje?	60
Imajte u sebi sol i tako ćete imati mir među sobom!.....	65
“Radujte se sa mnom”	70
Bog te ljubi!	75
Ti si samo upravitelj svojeg imetka!	80
Preljub razara brak	85
Bogati rasipnik	90
Jao onima po kojima dolaze sablazni!.....	95
Samo ponizan može uistinu oprostiti	100
Vjera kao gorušičino zrno	105
“I slavio je Boga u sav glas”.	110
Isusov govor o svršetku vremena	115
Molite ustrajno! Onda će vam i Bog pomoći.	120
Tko vidi svoju sjenu, stoji u svjetlu.....	125
Prođi kroz iglenu ušicu!	130

Blagoslovljena patnja	135
Istinsko obraćanje.....	140
Grijesi i zanemarivanja.....	145
Čišćenje hrama	150
Vinogradari ubojice.....	155
“Svojom postojanošću spasit ćete svoje duše”	160
Postoji li “srdžba Božja”?	165
“Narodi će biti u tjeskobi i neizvjesnosti”	170
Zašto će Isus ponovno doći?	175

Gospodine, učini me svjetlom,
koje mnogima svijetli.
Daj mi jezik jednog učenika,
da Te mogu pred ljudima ispovijedati.
Daj mi srce jednog učenika,
da prelomljenu trsku ne slomim do kraja
i tinjajući plamičak ne ugasim.

Daj mi ruke jednog učenika,
da se prihvatim posla gdje je potreba
i pomognem gdje me trebaju.
I daruj mi zajedništvo s drugima,
da Ti budeš u našoj sredini
i da Te mi možemo zajedno slaviti!

Amen.
